

Giới thiệu Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)

Thể loại: Tình cảm lãng mạn, cổ trang Việt Nam, thanh mai trúc mã, sóng gió gia đình, âm mưu giành quyền...

Truyện được xây dựng vào thời đầu thế kỷ XIX năm Quý Hợi, thời vua Gia Long, ở xã Thổ có ông xã trưởng Triệu Am được người dân mến mộ. Ông có ba người vợ, hai đứa con trai: Triệu Liêm và Triệu Tường.

Nội dung truyện bắt nguồn nguyên nhân từ việc Triệu xã trưởng đưa về đứa bé gái mang cái tên Tầm, vốn là con gái của vị ân nhân năm xưa nay đã qua đời. Tầm và Triệu Liêm nhanh chóng kết thân, riêng Triệu Tường thì không thích Tầm nên bày ra bao nhiêu trò chọc phá. Năm tháng nối tiếp nhau, ba đứa trẻ dần khôn lớn, tình cảm cũng thay đổi theo duyên phận.

Truyện lấy bối cảnh làng quê thanh bình của Việt Nam đầu thế kỷ 19, về cuộc sống giản dị của người dân, bên cạnh đó phản ánh những âm mưu toan tính, lòng dạ con người đồng thời quay quanh mối quan hệ trong gia đình và đề cao tình yêu son sắt.

* Các nhân vật và xã Thổ trong truyện là hư cấu, không hề có trong lịch sử của Việt Nam. Vào thời này, dân ta đã bớt chịu ảnh hưởng của Trung Quốc nên cách xưng hô trở nên đơn giản và thuần Việt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Ấu thơ

Tóc em vừa chấm bờ vai,

Bé hoa dưới ánh ban mai trước nhà.

Chàng từ cười ngựa trúc qua,

Nghịch đùa tung quả mơ hoa quanh giường(1).

=====

Trang 1: Đây là Tầm

Đầu thế kỷ XIX, năm Nhâm Tuất (1802), sau khi thống nhất Đàng Trong Đàng Ngoài và đánh bại triều Tây Sơn, Nguyễn Ánh lên ngôi, lấy niên hiệu Gia Long. Đặt quốc hiệu Việt Nam, đóng đô ở Phú Xuân (Huế). Đây là thời kỳ đầu mở ra vương triều nhà Nguyễn và kéo dài một thế kỷ sau đó...

Câu chuyện bắt đầu vào năm Quý Hợi (1803), một năm sau khi vua Gia Long lên ngôi, xã Thổ ở phương Nam khi đó có xã trưởng Triệu Am thương dân như con, được người người mến mộ. Ông có ba người vợ hiền lương thực đức, ngặt nỗi gần đến tứ tuần Trời mới cho ông hai đứa con trai là Liêm và Tường. Khi cả hai hơn mười tuổi thì Triệu già có thêm một người.

Buổi chiều hôm ấy buông sớm. Mặt trời thả mình xuống phía sau lũy tre già. Ánh dương tàn dần ở cuối chân trời, hoàng hôn lấp liếm lên những đám mây lãng đãng trôi. Vài đôi cánh nhạn bay chấp chới về tổ sau một ngày kiếm ăn mệt mỏi. Người dân cũng kéo trâu trở về. Thời khắc này, mọi việc đồng áng đều kết thúc. Thi thoảng đã có bóng dáng tuần đinh(2) đi qua.

Trên cánh đồng dọc triền đồi, đám trẻ đang nô đùa. Đứa nào cũng để đầu ba chòm, gương mặt lấm lem bùn đất. Trong đó có hai bé trai nhìn khác hẳn. Từ mái tóc búi tó nhỏ xíu đến y phục chúng vận trên người, cho thấy là con nhà quyền thế.

Liêm đứng nhìn lũ trẻ chơi, dáng vẻ ra điều thông thả. Ngay từ nhỏ, cậu đã mang gương mặt thanh tú, dáng đi nho nhã, giọng nói nhẹ nhàng. Người ta dễ dàng đoán được về sau, cậu sẽ dùi mài kinh sử, biết đâu còn đậu Giám sinh(3) và ra làm quan. Khi đã cầm sách trên tay là Liêm chong đèn đọc miệt mài đến tận canh khuya.

Triệu Tường nhỏ hơn Liêm một tuổi. Trời sinh cậu có phúc tướng, mặt mày xán lạn, lại rất láu lỉnh lỉnh trò. Mà khổ nỗi, học văn chương tẻ quá. Không phải do ngu si vì bởi cái mặt thông minh thế kia, mà vì cậu ba nhà họ Triệu lười biếng. Tường chẳng có chút hứng thú gì với thơ văn, lại ghét nhất cái chuyện canh khuya ngồi bên bàn sách đọc bài như diên đại. Bù lại, cậu thích nghịch ngợm chạy nhảy.

Cứ mỗi lần chơi đùa với đám trẻ là y như rằng, Liêm sẽ thua và Tường luôn là người cứu anh. Tường đã phải nhảy qua lưng của thằng tóc ba chòm cả chục lần. Chín lần đầu thì ngon lành, đến lần thứ mười thì Tường bỗng hực tay ngã chúi mặt xuống đất do thỉnh linh nghe tiếng gọi thất thanh trên triền đồi:

"Cậu Liêm ơi! Cậu Tường ơi!"

Liêm đỡ em trai đứng dậy. Chiếc áo lụa đắt tiền dính bùn đất đen xì, Tường bặm môi, điển tiết quá! Thằng ôn dịch nào dám phá đám cú nhảy điệu nghệ của cậu Ba này vậy? Vừa lúc, tên người làm chạy hối hả xuống dốc đê xối lỏ, đến chỗ Liêm và Tường:

"Thưa hai cậu, các bà cho gọi hai cậu. Ông về nhà rồi ạ."

"Hóa ra cha đi lên huyện hôm nay đã về." Liêm vui mừng nói với em trai. Tường phui quần áo, thề ra lại nghe chuyện gì gấp gáp, đây có phải lần đầu tiên cha đi xa nhà rồi trở về đâu. Có vậy mà tên người làm đáng kiếp này dám phá mất cuộc vui của cậu.

Trông thái độ dửng dưng của Tường, Liêm bảo với tên người làm là mình sẽ về cùng. Ấy vậy, hấn lắc đầu nhất quyết phải đưa cả hai cậu chủ về, vì chuyện rất quan trọng. Tường hậm hực trước vẻ úp mở của hấn, mới gắng hỏi: Rốt cuộc là chuyện gì? Nghĩ chuyện này trước sau gì hai cậu cũng biết, với các bà đầu có dặn dò phải giữ bí mật nên hấn đáp luôn:

"Dạ là vì ông có mang về một..."

"Lại sách vở và đồ chơi mới chứ gì?" Tường thờ hất.

"Không phải ạ, lần này ông mang về một cô em gái cho hai cậu."

Câu báo tin từ tên người làm giống hệt tiếng sấm giữa ban trưa, khiến hai anh em nhà họ Triệu lập tức nhìn nhau kinh ngạc. Em gái ư?

Nghe đâu Triệu gia khá giả, có của ăn của để, Triệu Am lại là xã trưởng một vùng, trông coi quản giáo người dân. Bấy giờ đến đây, Tầm mới tin là thật. Đứa bé gái mười tuổi ngơ ngác nhìn ngôi nhà to lớn mình đang ngồi.

Bốn cây cột nhà làm bằng gỗ trầm, cao như cột chống trời sừng sững, trên đó có khắc mấy dòng thơ chữ Nho rồi núi khó hiểu. Các thanh xà ngang nâng đỡ mái nhà lợp bằng ngói cũng chạm khắc hình con rồng uốn lượn. Ở giữa phòng lớn là bàn thờ trang nghiêm. Hai bên là hai cái đôn cao, trên đặt chậu hoa gốm tinh xảo.

Trong khi Tầm mải quan sát bằng đôi mắt thích thú thì đối diện, ba người phụ nữ vận quần là áo lụa cũng đang nhìn chăm chú. Đó là ba bà vợ của Triệu xã trưởng. Bà Hai sang tuổi tứ tuần, không sinh được con. Bà Ba trẻ hơn mười tuổi, mặt phượng mảy ngài, mẹ Liêm. Cuối cùng là bà Tư, tuổi chỉ có hai sáu mùa xuân, xinh đẹp thủy mị, mẹ Tường. Ba bà trông phúc hậu, cao quý trong áo dài ngũ thân(4) và đầu búi vấn khăn.

Lúc Triệu xã trưởng trở về, ba bà ngạc nhiên thấy một bé gái nắm tay ông đi vào. Cũng chỉ nghe ông bảo là con gái một vị ân nhân, chứ đâu biết ngọn nguồn thế nào. Mà lạ thay, vừa nhìn mặt Tầm thì ba bà thích ngay. Tầm có gương mặt trái xoan, mắt to, mũi nhỏ, môi thanh. Trông thông minh. Là con nhà lễ giáo vì vừa gặp các bà, Tầm khoanh tay cúi chào.

Bên ngoài trời nhá nhem tối, chim kêu quang quáng bay về tổ, ngay cửa sân xuất hiện ba bóng người. Liêm, Tường với tên người làm đi qua cái sân gạch. Hai cậu chủ nhỏ bước vào nhà, đồng thanh chào cha. Triệu xã trưởng ừ hừ một tiếng, dặn dò chúng chó có chơi bời trể nải thế nữa.

Ông đứng dậy, đẩy nhẹ Tầm lên phía trước, đối diện với hai con trai. Tầm ra điều khép nép, mái đầu với hai bím tóc ngắn cúi thấp. Hai anh em cùng nghĩ, đây là đứa em gái cha mang về? Liêm trông Tầm thật nhỏ nhắn hiền lành, riêng Tường lại nhìn Tầm với vẻ không thuận mắt. Chiếc áo yếm và quần đen nhàu nhĩ như thể nhỏ nghèo khổ lắm. Vốn là cậu ấm từ lúc mới lọt lòng, cậu không ưa những đứa nhà nghèo thế này.

"Ta muốn báo với mọi người một chuyện. Đây là con gái vị ân nhân năm xưa của ta, tên Tầm. Vài ngày trước lên huyện, ta tiện đường sang thăm hỏi thì được biết ông ấy và vợ mắc bệnh nặng, đều qua đời. Họ không ai thân thích, để lại đứa con gái nên ta quyết định mang về nuôi dưỡng. Từ giờ, Tường và Liêm, hai con hãy xem Tầm như em gái."

Triệu xã trưởng nhìn Tầm, nói vài lời an ủi và hứa sẽ nuôi dưỡng tử tế. Tầm lễ phép cúi đầu đội ơn, thưa với ông sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Ba bà cũng khuyên nhủ Tầm hãy yên tâm sống ở đây. Đến lượt hai cậu chủ nhỏ, Tầm rụt rè:

"Mong hai cậu sẽ chỉ dẫn Tầm nhiều hơn."

"Đừng lo, cha đã muốn chúng ta làm anh em còn gì. Anh tên Liêm, còn đây là Tường." Liêm hòa nhã, "Anh mười ba tuổi, Tường mười hai tuổi."

Cứ ngỡ cậu chủ nhà họ Triệu vô cùng xa cách, kênh kiệu nào ngờ lại chan hòa thân tình như thế, khiến Tầm vừa ngạc nhiên vừa cảm mến. Đáng diệu nhả nhận nhẹ nhàng của Liêm đã gây ấn tượng với cô bé ngay lần đầu gặp mặt này.

Nhưng với Tường thì lại khác. Nụ cười trên môi Tầm vụt tắt khi bắt gặp đôi mắt khinh ghét của Tường. Chẳng hề giấu giếm, mặt cậu hằn rõ sự khó chịu. Cứ như thế, sự xuất hiện của Tầm ngay tại đây là điều gì đó không nên.

Tên người làm chạy lên báo cơm đã chuẩn bị xong. Các bà và Triệu xã trưởng rời khỏi phòng lớn. Liêm bảo em trai đi tắm thôi. Tường nhìn Tầm một lúc rồi xoay lưng. Vô tình miếng ngọc cắm thạch rớt xuống đất. Tầm liền nhặt lên và gọi họ.

Liêm quay lại, nhận ra món đồ của em trai, mới đưa tay ra đón lấy. Tầm chưa kịp đặt miếng ngọc vào tay Liêm thì bất ngờ, Tường hất mạnh tay Tầm lên cao. Miếng ngọc trơn tuột, vụt khỏi tay Tầm rơi xuống đất vỡ làm hai. Liêm ngạc nhiên. Còn Tầm xoa xoa bàn tay vừa bị đánh, tròn xoe mắt nhìn Tường.

"Người được cha ta mang về nhưng không có nghĩa là trở thành người của Triệu gia, càng không phải là em gái của ta gì cả! Chớ có tùy tiện chạm vào đồ của ta lần nữa! Thứ gì ở trong tay người, ta đều đập vỡ hết!"

Tường đồng dạng, như thể chính thức lập ra bức rào cản ngăn cản Tầm đến gần mình. Đôi mắt căm ghét đó giúp Tầm mau chóng hiểu rằng, có một người không hề chào đón mình bước chân vào ngôi nhà giàu sang này. Và đây sẽ là điều khó khăn nhất Tầm phải đối mặt trong khoảng thời gian về sau.

Chú thích:

(1) Trích trong Trường can hành của Lý Bạch.

(2) Trông coi trật tự ở xã hoặc làng.

(3) Học trò của Quốc Tự Giám.

(4) Cũng may như áo dài tứ thân, nhưng vạt áo bên phải ở phía trước chỉ may bằng một thân vải, còn vạt áo bên trái may bằng hai thân vải, vạt thứ năm (vạt con) làm áo trong kín đáo. Áo có cổ đứng và cài nút sang bên phải như áo dài ngày nay. (nguồn Ellewiki)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Chịu đòn

Sáng sớm tinh mơ, gà vừa cất tiếng gáy là Tầm đã ra ngoài sân, cầm chổi cỏ quét lá. Tối qua Tầm nằm thao thức suốt, mãi đến đầu giờ Tý(5) mới thiêm thiếp đi được. Lần đầu tiên nằm trên chiếc giường mới nên thật khó ngủ. Ấy vậy sáng ra Tầm vẫn dậy sớm theo thói quen. Nghĩ Triệu xã trưởng đã có ơn mạng mình về nuôi dưỡng, Tầm tự nhủ sẽ ngoan ngoãn, chăm chỉ làm hết mọi việc trong ngoài cho ông bà vui lòng.

Lúc Tầm quét xong cái sân gạch thì mặt trời đã lên đến đỉnh ngọn tre. Vừa hay từ trong nhà, Liêm và Tường đi ra, theo sau còn có tên người làm hôm qua, tay bê chồng sách vở. Mãi lát sau, Tầm mới biết là hai cậu chủ đến trường học.

Nhắc thấy Tầm đứng tần ngần, Liêm liền gọi lại. Tầm nhanh nhẹn bước đến. Triệu Liêm hỏi đêm qua Tầm ngủ được không? Tầm gật. Triệu Liêm lại bảo, giờ hai anh phải đi học, em ở nhà chơi ngoan nhé. Tầm ngược nhìn, nói nhỏ xúi: "Hai cậu đi học vui ả".

Tức thì Tường gắt: "Vui cái gì mà vui?"

Liêm liền nhắc em trai đừng cư xử thô lỗ như vậy. Tường hậm hực. Còn Tầm thì chớp mắt, hai bàn tay lồng chặt vào nhau. Tầm quên mất, Tường rất ghét mình, đáng ra phải cẩn trọng hơn. Tên người làm nhắc khéo hai cậu, nhanh nhanh kéo trẻ giờ học. Liêm đi trước, Tường theo sau, đã vậy trước khi rời khỏi còn lườm nguyệt Tầm một cái rõ dài. Bóng hai cậu chủ đã khuất, Tầm nhún vai ra điều nghĩ ngợi rồi quay phát.

Liêm và Tường leo lên xe ngựa. Chẳng quá lâu, con ngựa bước chậm rãi kéo theo chiếc xe. Xe ngựa chạy đều trên con đường đất, hai bên là đồng ruộng đã thấy thấp thoáng bóng người làm đồng. Bên trong xe, Liêm mở sách ra đọc mấy bài thơ Nôm(6), còn Tường hướng đôi mắt thờ ơ ra ngoài ô cửa xe.

Nhớ lại ban nãy gặp Tầm, Tường vẫn còn khó chịu. Không rõ sao cậu lại thấy ghét nhỏ đến vậy. Cái dáng vẻ khép nép ấy trông cứ xạo xạo. Đồ nhà quê, được vào sống trong Triệu gia thì vui tít mắt. Nghĩ dễ lắm à, Tường sẽ không bao giờ coi Tầm là em gái đâu. Tự dưng thờ dài thườn thượt, cứ nghĩ sớm tối ngày nào cũng gặp mặt Tầm thì khéo cậu phát ốm mất.

Ở xã Thổ chỉ có duy nhất ngôi trường lợp ngói của thầy đồ già Văn. Nghe đâu thầy từng đỗ Hương cống(7) nhưng không ra làm quan mà lui về miền thôn quê dân dã gõ đầu dạy trẻ. Đến nay, cái nghề dạy học của thầy cũng đã qua bốn mươi năm.

Học trò của thầy Văn đủ hết cả, từ nghèo cho đến giàu, con nông dân đến con quan, bá hộ trong vùng. Thầy nổi tiếng dạy hay, đến nỗi khoa thi năm nào cũng có học trò của thầy đỗ làm quan. Duy có điều thầy khó tánh vô cùng.

Giờ học bắt đầu. Thầy Văn điểm tên các học trò xong thì bắt đầu bài giảng mới. Những chữ Nôm xuất hiện trên tấm bảng đen thu hút ánh nhìn của bọn học trò nhỏ.

Lần nào cũng vậy, cứ hễ thầy Văn quay lưng lên viết bài là Tường lại gấp giấy xếp hình, vẽ vờ gì đấy vào trang giấy thay vì viết thơ văn lên đó. Chơi chán, cậu lại nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Bầu trời rộng lớn xanh ngắt luôn cuốn hút đứa trẻ ham vui này.

Mặc thầy Văn say sưa truyền đạt ý nghĩa từ những bài thơ, Tường lại hướng mắt về phía cánh đồng xa, nơi luôn diễn ra các trò chơi thú vị của đám trẻ. Dù thầy Văn có hay chữ đến mấy, dạy giỏi đến mấy, thì cũng không thể khiến cho tâm tư của cậu học trò nghịch ngợm ấy thôi mắc vông ở nơi khác.

...

Trưa tan tằm, vào đầu giờ Ngọ, hai anh em về đến nhà. Chào các mẹ xong, Liêm xin phép vào thư phòng đọc sách. Bà Hai ra điều hài lòng. Riêng Tường lại muốn nhảy tót đi chơi. Bà Hai nhủ mày, lác đầu. Tường chán chường dạ vâng.

Lại lúc quay lưng đi, Tường bắt gặp Tầm đứng ngoài hiên dãy nhà bếp, nhìn chăm chăm. Cậu có cảm giác nhỏ đang dõi theo mình với ý nghĩ chế giễu nào đấy, từ bao giờ mà nhỏ dám nhìn cậu với cái kiêu thẳng thừng không biết trên dưới đó.

Đối với Tường, vào thư phòng đọc sách là một hình thức bỏ tù khô sai như kiểu cha cậu hay bắt nhốt những tên trộm cắp trong xã. Chưa được nửa canh giờ thì Tường thấy buồn tay buồn chân, mông ngồi chẳng yên rồi. Cuốn sách để mở nhưng nằm ngược, cậu cũng ngăm nga đọc mới hay. Chán muốn điên!

Vừa lúc, đôi mắt Tường bắt phải hình ảnh con điều vải bay trên bầu trời nắng gắt ngoài cửa sổ. Đoán, giờ này đám trẻ con đang chơi ngoài đồng. Nhìn trở lại trang vở vô nghĩa, cậu đảo mắt tới lui rồi chuyển hướng nhìn về phía Liêm vẫn đang chăm chú viết bài. Tại sao có nhiều kẻ lại thích vui mặt vào con chữ thế nhỉ?

"Anh ơi, em đi nhà xí một lát."

"Em đừng đi lâu quá nhé."

Vụ nói dối trót lọt, Tường hí hửng rời khỏi thư phòng. Nhưng cậu không biết rằng, Liêm vừa nhìn theo vừa cười nhẹ, vì cứ mỗi lần cậu em muốn trốn đi chơi là lại viện lý do vào nhà xí. Nhưng Liêm không can vì có can cũng chẳng được.

Ngó trước ngó sau, Tường khề khàng bước nhanh ra khỏi cửa dãy nhà sau. Khi quay qua thì cậu suýt hét toáng bởi thành linh thấy Tầm đứng chính ỉnh trước mặt, hai tay bưng cái khay trà. Nhắm mắt vỗ ngực cho bình tĩnh, Tường liếc Tầm:

"Người định dọa chết ta đấy hả? Cứ như ma vậy!"

"Cậu Tường muốn đi đâu ạ?" Tầm tò mò.

"Đi đâu là chuyện của ta! Còn người làm gì ở đây?"

"Dạ, bà Hai sai Tầm mang nước đến cho hai cậu."

Bực cả mình! Tường xoay phắt, toan bỏ đi thì tự dưng dừng bước. Tiếp, cậu quay qua thấy Tầm vẫn nhìn mình chăm chú, kiêu nửa thắc mắc nửa dò xét. Khéo, nhỏ quê mùa này làm hỏng việc của mình. Tường nghĩ vậy nên liền lấy một tách trà trên cái khay gỗ, uống hết sạch. Đặt nó lại chỗ cũ, cậu dặn dò Tầm:

"Người không được nói với các mẹ là ta rời khỏi thư phòng, rõ chưa? Coi như là ta đã uống nước xong và vẫn còn ngồi đọc sách. Người hứa đi nào!"

Tầm khề gật. Thấy nhỏ có vẻ ngoan ngoãn và vâng lời, Tường mới yên tâm rồi chạy tót đi. Nhìn lại tách trà vừa uống cạn, Tầm kín đáo nở nụ cười.

Kết quả là nửa canh giờ sau, Tường bị tên người làm kéo về nhà trong khi đang chơi cao hứng. Cậu được báo rằng, cha đã về và biết cậu lên ra ngoài chơi.

Trong phòng lớn, Tường quỳ gối, mặt nhăn nhó vì nghĩ đến cảnh mình sắp bị phạt gậy. Đối diện, Triệu xã trưởng ôn tồn uống trà. Để con lo lắng bứt rứt trong một lúc, ông mới đứng dậy tiến đến trước mặt nó, nghiêm khắc nói:

"Các mẹ đã dặn con ở trong phòng học bài với anh trai vậy mà dám lên ra ngoài chơi bởi giữa trưa thế này. Con biết cha sắp về nhưng vẫn làm vậy, đúng là không biết trên biết dưới. Cha phải phạt con mới được."

Triệu xã trưởng lệnh cho người đem gậy ra. Trông thấy cái gậy to dài kia là Tường mếu máo rồi, nhất là khi cha nghiêm nghị bảo:

"Con có gan bỏ đi chơi, thì phải có gan chịu đòn. Đưa mông ra đây!"

Tường nằm lên ghế. Lúc gậy quất vào mông cái đét, cậu nghiêng răng để không kêu lên. Không rõ là do quen chịu đòn hay vì vốn là đứa trẻ cứng đầu, Tường ít khi gào thét dù bị đánh đau. Môi mím chặt không khóc nhưng nước mắt rơi lã chã trên mặt cậu chủ nhỏ. Trong lúc chịu đòn, Tường cố tìm ra kẻ nào đã mách lẻo với cha về chuyện trốn đi này.

Tường lê bước ra khỏi phòng, mang theo cái mông nhức nhối. Cậu thút thít, quệt nước mắt tèm lem. Chợt, cậu thấy Tầm. Vừa trông rõ cái mặt thản nhiên ấy là y như rằng, cậu chủ đó đoán ra thủ phạm. Tức tới đi đến gần, Tường xẵng giọng hỏi:

"Là người mách cha ta phải không?"

"Tầm không mách mà là ông hỏi cậu đi đâu rồi."

"Người đã hứa là không nói ta trốn đi chơi mà! Đồ hứa cuội!"

"Cậu Tường quên rồi sao, cậu chỉ dặn Tầm không được nói với các bà chứ đâu có dặn là không được nói với ông. Nèn, Tầm vẫn giữ đúng lời hứa."

Câu ứng đáp rành rọt từ Tầm khiến cậu Ba nhà họ Triệu cứng lưỡi. Rồi rất nhanh, Tường bắt gặp cảnh Tầm nhoèn miệng cười. Phút chốc, cậu nhận ra nhỏ nhà quê đó thật sự rất quý quái. Cậu đã coi thường nhỏ và giờ thì nhận lấy hậu quả.

(5) Xưa, người ta dùng 12 chi (con giáp) để gọi giờ trong một ngày. Mỗi chi ứng với hai giờ. Ngày dài 14 giờ, 6 khắc. Đêm dài 10 giờ, 5 canh. Ở đây tức tầm 23 giờ đêm cho đến 1 giờ sáng.

(6) Là tên gọi của lối viết chữ vuông thời cổ đại và trung đại của tiếng Việt.

(7) Đỗ thứ hai trong kỳ thi Hương, thời Minh Mạng đổi qua Cử nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Con quỷ nhỏ nhà họ Triệu

Vì Tầm mà mình bị ăn đòn, Tường ức lắm. Nhưng nhờ vậy, cậu mới phát hiện ra con nhỏ quê mùa ấy không phải thứ vừa đâu. Tuy không rõ Tầm mưu mẹo thế nào nhưng cậu dám cá, nhỏ chẳng hề hiền lành hay nhút nhát như cái dáng vẻ bề ngoài đó. Biết đâu chừng, Tầm đang đánh lừa mọi người trong Triệu gia.

Ngồi đọc sách, Tường vừa xoa cái mũi nhưng nhức vừa nghĩ ngợi. Đúng lúc cửa thư phòng mở, Tầm khẽ thò đầu vào, rụt rè hỏi hai cậu chủ mình mang nước và bánh vào được không. Trông thấy mặt Tầm là Tường nóng gan rồi, toan nhòm dây mắng cho một trận thì thiên địa ơi, cái mũi lại nhức nhối. Cậu liếc Tầm.

"Vào đi em." Liềm hạ cuốn sách xuống, mỉm cười.

Tầm nhẹ nhàng bước vào. Thoáng nhìn qua, thấy Tường đang mang về mặt đờng đờng sát khí thì Tầm mau chóng quay đi, đến bên bàn học của Liềm. Dõi theo bóng dáng khép nép của nhỏ, Tường nhủ thầm, đúng là đồ làm bộ.

Liềm vỗ nhẹ lên bàn cốt muốn bảo hãy đặt nước và bánh ở đây. Tầm y theo. Rồi Tầm vô tình nhìn xuống cuốn sách để mở trên bàn, những dòng thơ thu hút đôi mắt tò mò ấy. Trông thế, Liềm hỏi Tầm biết đọc chữ không. Tầm gật đầu, biết chút ít ă.

"Vậy em có đi học chưa?"

"Chưa thưa cậu, cha dạy chữ cho em."

"Thế sao em không đi học?"

"Vì nhà em nghèo ă."

Câu đáp ấy vừa dứt, Liềm bắt gặp đôi mắt Tầm buồn bã, hàng mi dài cúp rụp. Bất giác, cậu thấy tội nghiệp cho cô bé quá. Quan sát nãy giờ, Liềm nhận ra, vẻ như Tầm rất thích học. Mặt mũi thông minh như thế, ắt hẳn cô bé sáng dạ lắm đây.

Tầm ngạc nhiên khi nghe Liềm dịu dàng bảo nếu Tầm thích thì mỗi ngày có thể vào đây đọc sách chung với cậu. Mắt Tầm sáng bừng, thật chẳng dám tin. Đến khi Liềm gật đầu khẳng định lại lần nữa thì Tầm mừng rỡ, cảm ơn cậu.

Trong khi Tầm và Liềm nói chuyện vui vẻ thì ở bàn học bên đây, Tường nhìn chăm chăm. Nhỏ này thật biết lấy lòng người ta. Anh trai cậu vốn hiền lành chan hòa nên mới có thể cho con bé đáng ghét ấy đến gần mình. Đã muốn phát ốm vì lúc nào cũng gặp mặt, nay Tường lại nghe Liềm nói sẽ cho Tầm vào thư phòng đọc sách cùng thì khí nộ xung thiên rồi.

Thấy cảnh Tầm hớn hờ, còn Liềm thì ân cần như thế đó mới là em ruột mình chứ không phải đứa ngồi ở đây, là Tường gai mắt quá thể. Tức thì, cậu đứng dậy.

"Em đi đâu vậy?"

"Em ra ngoài một lát."

Tường trả lời hời hợt, đóng sầm cửa thư phòng lại ở phía sau lưng. Liềm lắc đầu, ngăn ngấm với đứa em cứng đầu.

Ngồi đung đưa chân trên bực hiên ngoài hè, Tường bút máy chiếc lá tre, lòng bực bội. Trốn ra ngoài chơi thì không được, mà vào thư phòng học bài cũng chẳng yên. Khác nào bị cầm tù chứ. Còn đang nghĩ nên làm gì cho khuấy khoả nỗi buồn thì Tường thấy Ngải, thằng người làm nhỏ tuổi nhất trong nhà, lần la đến gần hỏi:

"Cậu Tường sao lại ngồi đây ạ? Cậu không học bài khéo lại bị mắng."

"Có nhỏ đó trong thư phòng là ta không học bài được."

"Ai ạ?"

"Tầm."

Tường ghét đến nỗi chẳng muốn nói ra cái tên này. Ngải gãi đầu, lơ ngơ:

"Là cô Tầm được ông mang về ấy ạ?"

"Cô cái gì mà cô?" Tường ném cọng tre vào bụi chuối, "Nhỏ không phải em gái ta đâu, cũng chẳng phải người của Triệu gia, chỉ là kẻ ở đợ thôi!"

"Dạ, con nhớ rồi thưa cậu. Mà Tầm làm gì khiến cậu ghét thế?"

Cái thằng Ngải này là chứa lăm chuyện. Việc không lo làm, suốt ngày cứ đi long nhong hóng hớt chuyện người này người kia. Dù nghĩ vậy nhưng Tường vẫn đem chuyện mình bị Tầm chơi xỏ ra kể cho hắn nghe. Nghiền ngẫm xong câu chuyện, Ngải nheo mắt:

"Ôi dào, vậy thì cậu chỉ cần dạy Tầm một bài học cho biết lễ độ là được thôi."

Tường đảo mắt. Thằng người làm này nói chí lý. Gì chứ, cậu là con trai của Triệu xã trưởng, người đứng đầu cái xã này cơ mà. Chẳng lẽ với một đứa ở đợ mà không trừng trị được. Rõ ràng Tầm coi thường cậu, nên nhất định phải giáo huấn để nhỏ biết trên biết dưới. Nghĩ thế, Tường ngoác Ngải lại gần, xi xầm gì đấy.

Rời khỏi thư phòng, Tầm nhảy chân sáo. Thật tuyệt, từ giờ đã có thể đọc sách rồi. Cậu Liêm quả nhiên tốt bụng. Lòng Tầm đang nghĩ đến thánh thần thì bất chợt lại thấy ma vương hiện hình. Tường đứng trước cửa nhà bếp, ngoác tay gọi. Không biết chuyện gì nữa đây, Tầm nhủ thầm, chậm rãi bước đến.

Khi Tầm đã đứng trước mặt, Tường dẹp bộ mặt khó chịu đi, nhỏ nhẹ nói:

"Ta có việc muốn nhờ người. Cái nhẫn ngọc mẹ Ba cho ta, ta lỡ làm rớt vô bụi tro trong cùi bếp. Người tìm giúp ta đi."

"Sao cậu không sai người ở dưới bếp tìm ạ?"

"Bọn họ đang làm cơm tối, không rảnh. Người không giúp ta ư?"

Biết Tầm đang quan sát mình nên Tường cố làm ra vẻ buồn bã và có chút đáng thương. Nếu không vì đang tính kế trả thù thì còn khuya cậu mới hạ mình trước mặt con nhỏ quê mùa này. Y như rằng, Tầm thấy mũi lòng trước dáng vẻ rầu rĩ của Tường. Thôi thì cậu đang gặp chuyện, mình cũng nên giúp. Tầm gật đầu.

Bụng reo thầm, Tường chỉ tay về phía cùi bếp bằng đất nung. Tầm nhanh nhẹn chui vào, tìm dưới lớp bụi than đen kịt. Thấy thế, Tường chặc lưỡi ra hiệu. Bấy giờ ở phía sau cái vòm đất nung, Ngải dùng ống tre thò vào bên trong rồi thổi phờ phật thật mạnh. Tầm chưa kịp phản ứng thì lớp bụi than đã phá hết vào mặt.

Tường chăm chú nhìn, lát sau thấy Tầm bò ra khỏi cái cùi bếp với gương mặt đen thui. Chỉ chờ có thế là cậu liền ôm bụng cười ngặt ngư. Ngải đứng dậy, cũng cười hăng hắc. Biết mình bị chơi xỏ, Tầm đưa tay quạt mặt, hỏi:

"Vậy là cậu Tường không bị rớt nhẫn ạ?"

Ngừng cười, Tường giả vờ kêu lên rằng mình nhớ ra cái nhẫn rớt ở đâu rồi, sau đó bụm miệng cười hình hích bởi cái mặt Tầm đen như Thổ Địa, và rời khỏi.

Tầm đi vòng ra sau nhà, đến cái giếng trời để rửa mặt. Lúc soi xuống làn nước trong vắt kia, Tầm thờ dài vì cái mặt đen thui thùi lùi của mình. Bỗng, tiếng của Liêm vang lên: "Trời ơi mặt em bị làm sao vậy?". Tầm ngước lên, thấy cậu Hai đứng ngay phía trước. Tự dưng xấu hổ, Tầm quay đi, cốt giấu dáng vẻ dị hợm này.

"Đưa anh xem nào, mặt em bị gì thế?"

"Dạ không sao ạ, cậu Liêm đừng lo, em sơ ý ngã vào cùi bếp."

Tầm trả lời mà mắt không nhìn mình, Liêm hiểu ngay cô bé đang nói dối. Vốn là đứa trẻ hiểu chuyện, cậu biết hẳn Tầm khó xử và có ý muốn giấu nên cũng chẳng gặng hỏi thêm. Khẽ thở ra, cậu nói để mình rửa mặt giúp cho.

Tầm đứng yên để Liêm vẩy nước lên mặt, chùi đi lớp bụi than đen. Thoáng nhìn cậu đang tần mẩn lau mặt cho mình, Tầm mỉm cười, lòng vui vui.

...

Chiều buông, Tường đi ra sau nhà tìm đế đá chơi thì tình cờ bắt gặp Tầm ngồi thổi lửa nấu gì đó mà ngửi mùi rất thơm. Là món thịt nướng được ủ trong lá chuối, thơm phức. Biết Tường đã đứng bên cạnh, Tầm liền ngừng thổi lửa.

"Thịt gì thế?" Tường liếm môi, hỏi.

"Thịt chim cút nướng, thưa cậu." Tầm đứng dậy.

"Người cho ta ăn chung nữa." Thấy Tầm có vẻ lưỡng lự Tường liền gắt, "Ta là cậu chủ, người dám không cho hả? Thứ gì ở trong nhà đều là của ta hết!"

Tường giật lấy gói lá chuối đựng thịt thơm tho trên tay Tầm. Đồ hỗn láo keo kiệt! Đã vậy ta đây lấy hết của người luôn! Hừ một tiếng, cậu quay phắt đi. Dõi theo bóng Tường vừa chạy vừa ăn thịt chim cút nướng, mặt Tầm trở nên điềm nhiên.

Đang ăn ngon lành thì đột ngột, Tường thấy đau bụng. Ồi! A! Bụng càng lúc càng đau nặng hơn. Nhấn mặt, cậu chủ nhỏ ôm bụng rên rĩ. lát sau chịu hết nổi, cậu ném lá chuối còn sót vài miếng thịt xuống đất, cầm đầu cầm cổ lao vào nhà xí.

Hậu quả là, Tường đã chạy ra chạy vào nhà xí ba lần trong một buổi chiều.

Gần tối, Tường ngồi phờ phạc trên phiến đá ngoài cửa nhà xí. Cậu ôm bụng khổ sở, đau nặng và bị rượt đến tuột quần luôn. Cậu mím môi, cố nhớ mình đã ăn món gì ôi thiu mà lại đến nông nỗi này. Vừa hay, Tường nhìn thấy miếng thịt nướng nằm trên lá chuối ban nãy.

Tường sáng bừng mắt. Lý nào trong món chim cút có thuốc xổ? Suy đoán trong đầu cậu vừa dứt thì cùng lúc, Tầm xuất hiện ở ngoài hiên sau nhà. Qua ánh đèn cây leo lét treo trên thanh xà, cậu thấy Tầm nhìn mình, tiếp theo là nhoeo miệng cười. Rất nhanh, cái bóng đó biến mất sau màn đêm tĩnh mịch.

Tường nghiêng rằng. Thủ phạm chính là Tầm. Giờ thì cậu chủ này có thể khẳng định, Tầm vô cùng gian xảo. Và cậu, theo một lẽ nào đó, đang bị trả đũa bởi con nhỏ lăm lăm mưu nhiều kế ấy. Có lẽ, bước chân vào Triệu gia không phải là một đứa bé gái hiền lành mà là một con quỷ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đi học

Sau vụ bị cho uống thuốc xổ, phải vào nhà xí ba lần, là Tường càng ghét cay ghét đắng Tầm hơn. Cứ suốt ngày nghĩ phải tìm cách gì để tống khứ con nhỏ quái quỷ ấy ra khỏi Triệu gia thật nhanh. Mỗi ngày, hai bên đều tìm cách ăn miếng trả miếng. Chính xác thì Tường gây chuyện trước, Tầm chỉ đáp trả thôi.

Buổi trưa nọ, Tầm đang say sưa đọc sách trong phòng thì cửa mở. Cứ ngỡ là Liêm hoặc Tường, nào ngờ là bà Tư. Thấy có người bắt gặp mình vào đây, Tầm gấp sách lại đồng thời đứng dậy lúng túng. Đưa mắt nhìn căn phòng vắng, bà Tư nhẹ nhàng tiến đến gần Tầm, hỏi:

"Con ở đây làm gì vậy?"

"Dạ thưa bà, con... con..."

Tầm ấp úng như sợ người ta phát hiện mình làm chuyện gì xấu. Còn đang ngạc nhiên trước thái độ kỳ quặc đó thì bà Tư chợt nhận ra tập thơ đang nằm trong tay Tầm.

"Con thích đọc thơ văn lắm à?"

Tầm khẽ gật đầu. Tiếp, bà hỏi Tầm có đi học chưa. Tầm đáp chưa. Nghe xong, bà ngẫm nghĩ chốc lát rồi nhanh chóng rời phòng, để lại cô bé gái còn ngờ ngác.

Thế rồi chiều đó, Triệu xã trưởng gọi Tầm đến. Ông chẳng nói gì, chỉ yêu cầu Tầm đọc lại một bài thơ mà mình thích. Ngập ngừng chốc lát, Tầm cất giọng đọc. Khi kết thúc, Tầm nhận ra biểu hiện hài lòng trên mặt ông, sau đó là câu hỏi:

"Con có muốn đi học không?"

Tầm tròn xoe mắt ngạc nhiên. Đi học, có nghĩa là nhỏ sẽ được đến trường giống hai cậu chủ, sẽ quen nhiều bạn, sẽ được viết và học thêm nhiều con chữ nữa. Tức thì không đắn đo, Tầm trả lời ngay, là muốn ạ. Triệu xã trưởng gật gù.

Tối hôm ấy, Triệu xã trưởng cho gọi Tầm lên. Ông bảo rõ ràng, ngày mai Tầm sẽ đi học cùng với Liêm và Tường. Bà Hai, bà Ba ngạc nhiên. Liêm, từ bất ngờ lại chuyển qua vui mừng. Riêng Tường đang uống nước thì lập tức phun hết vào thùng Ngải đứng gần đấy. Ho sặc sụa xong, cậu đưa tay quệt

miệng. Cha cho con nhỏ nhà quê đó đi học ư?

"Tầm ham học lại sáng dạ, ta nghĩ nếu không cho đi học thì thật uổng phí."

Mặt Tường sa sầm, trông nhỏ như thể mà cha nói là thông minh thì chẳng hay chút nào. Đã định phản đối thì tự dung cậu nghe cha bảo:

"Nếu đi học, khéo Tầm sẽ giỏi hơn cậu Tường nhà này đây."

Thế là Tường cảm nín luôn. Kề mình ghét thì được nâng lên, trong khi mình lại bị hạ bệ, thử hỏi cậu còn gì để nói? Với lại, đứa chuyên gia trốn đi chơi như cậu thì có quyền gì lên tiếng nhận xét. Nhìn Tầm mặt mày hớn hờ trước sự hân hoan của mọi người, Tường nghĩ bản thân phát ốm thật rồi. Bây giờ thì lúc nào cậu cũng phải gặp mặt con nhỏ khó ưa này.

Sáng tinh mơ hôm sau, Tầm chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đến trường. Tầm hân hoan là thế, còn Tường thì bức bối chán nản chẳng muốn đi học chút nào. Theo lời chồng, bà Tư sẽ cùng con đến trường gặp thầy Văn, xin cho Tầm được vào học.

Lúc ra xe ngựa, Tường nhất quyết không chịu vào trong ngôi, vì có Tầm. Mãi chẳng thay đổi được ý con, bà Tư đành chiều lòng. Lúc ngựa bắt đầu đi, Tường nhảy phốc lên ngồi cạnh phu xe. Họ đi qua những triền đê, hai bên là cánh đồng ngập trũng. Sắp vào mùa gặt rồi.

Thầy Văn có vẻ thích Tầm ngay lần đầu gặp, bởi trông gương mặt xán lạn như thể ắt hẳn sẽ là học trò ưu tú. Thế là Tầm được vào lớp học của thầy một cách mau chóng. Lẽ dĩ nhiên, những đứa học trò khác thì nhau bàn luận sôi nổi.

Thầy Văn viết lên bảng hai câu thơ đơn giản rồi bảo Tầm đứng lên giải nghĩa. Giọng Tầm rõ to, lại giải thích được ý của hai câu thơ. Thầy Văn vuốt râu, hài lòng.

Ngồi ở phía sau, Tường chường mắt vô cùng. Mới vào lớp chưa được nửa canh giờ là Tầm đã vênh mặt, tỏ vẻ hiểu biết. Hai câu thơ đó, đến đứa lười như cậu còn giải nghĩa được nữa là. Điều khiến cậu bận tâm là, bọn học trò trong lớp thể nào cũng rêu rao cậu có em gái cho xem.

Thầy Văn viết bài học mới. Đám học trò lấy giấy bút ra. Nhìn cái nghiên mực trên chiếc bàn tre, Tường ngán ngấm. Vẫn giống mọi lần, cậu Ba nhà họ Triệu nghĩ ra trò chơi mới thay vì tập trung vào những con chữ kia. Rất nhanh, đôi mắt cậu hướng thẳng đến tấm lưng nhỏ nhắn của Tầm. Và, một mưu kế hình thành.

Quan sát thầy Văn đang viết bài, Tường lấy trong túi vải ra cái ná bắn chim. Vo tròn mảnh giấy lại, cậu để nó vào sợi dây chun kéo căng, rồi nhanh chóng giơ lên nhắm bắn vào lưng Tầm.

Bóc! Tầm suýt kêu lên khi thỉnh lình một vật gì đấy bắn vào lưng mình. Đau. Nhỏ nhìn xuống, tờ giấy vo tròn nằm lẫn lóc dưới chân. Kín đáo quay ra sau quan sát, Tầm thấy ai cũng cặm cụi viết bài. Nhưng khi nhỏ dò mắt xuống bàn thử nằm nơi Tường đang ngồi chỗ khác, thì đã đoán ra thủ phạm. Trong lớp này, ngoài Tường ra thì còn ai gây chuyện với Tầm chứ.

Tầm quay mặt trở lên, tự nhủ không nên làm to chuyện. Thế nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng. Lần thứ hai, Tầm nhăn mặt vì cú nhối sau lưng do cú bắn khác của Tường.

Bắt đầu hiểu rằng, trò đùa dai dẳng này sẽ còn kéo dài. Nếu Tầm không đáp trả thì ắt hẳn Tường sẽ được đà lấn tới. Suy nghĩ một lúc, Tầm nhẹ nhàng vo tròn tờ giấy, rồi hướng mắt xuống chỗ Tường. Đang giương ná định bắn tiếp thì Tường chùng hững vì bị Tầm bắt gặp. Nhưng thay vì vạch trần cậu, Tầm lại nở nụ cười gian xảo rồi ném tờ giấy vo tròn lên tấm bảng.

Đôi tay ngừng lại, thầy Văn mau chóng quay xuống nhìn cả lớp. Ông bà độ trì thế nào, Tường bị thầy bắt gặp khi tay vẫn còn đang giương ná. Thế là vật chứng rành rành, cậu không thể chối cãi. Gấp sách, thầy cất tiếng với vẻ đã quá quen rồi:

"Lại là cậu nữa à, cậu Tường?"

Bây giờ mới bừng tỉnh, Tường nhận ra mình đã bị Tầm đưa vào tròng. Tình huống lúc này quả là tình gian mà lý cũng gian nốt.

"Ngay cả thầy mà trò cũng dám trêu sao?" Thầy Văn dài giọng.

"Dạ không ạ." Tường vội quá hóa liều, "trò định bắn Tầm nhưng Tầm lại..."

"À, trò lại còn định trêu bạn nữa ư? Vậy là tội gấp đôi."

Tường nhắm mắt trách mình đại, khi không tự tổ giác tội của mình ra. Cậu lại nghe thầy Văn nói, lần này là đề ra hình phạt, trò ra sân nhảy cóc mười vòng.

Trong tất cả các hình phạt, bọn học trò hãi nhất là nhảy cóc quanh cái sân gạch rộng lớn ngoài kia. Nhảy mười vòng dưới ánh nắng gay gắt ấy thì khéo đổ bệnh chết mất thôi. Thấy Tường còn lưỡng lự, thầy Văn liền hỏi cậu muốn nhảy cóc hay muốn thầy báo với Triệu xã trưởng. Ôi trời, thế còn khủng khiếp hơn. Sau cùng, cậu đành chọn hình phạt của thầy.

Mặt trời ngay trên đỉnh đầu. Tường nhìn khắp cái sân gạch rộng, vừa nản vừa hãi. Nhảy mười vòng khéo đến giờ Ngọ luôn ấy chứ. Không còn đường

thoái lui, cậu giơ tay lên nắm lấy hai cái dải tai, ngồi thụp xuống và bắt đầu nhảy. Một, hai, ba, bốn... Cứ thế, chỉ mới hết một vòng là một là nhưng cậu vẫn phải tiếp tục.

Trong khi thầy Văn và đám học trò ê a đọc bài thì ngoài sân, Tường nhảy cóc đến huyệt hơi. Hôm đó, cậu lết về nhà và nằm trên giường đến tận sáng mai. Còn Tầm vẫn tỉnh bơ như không dù biết sau khi khỏe lại, Tường sẽ lại bày ra trò độc địa nhất để trả thù mình. Không phải phúc thì là họa, đã là họa thì không thể tránh. Việc Tầm cần làm chỉ là, chuẩn bị một đôi sách mới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Nước mắt nhi nữ

Trưa tan tằm, Tường vừa đi vừa đá trái dừa khô lăn lóc trên đường đê. Sáng nay Liêm đột nhiên bị cảm phong hàn nên không đến trường cùng cậu. Nghĩ đến cảnh chỉ mỗi mình với Tầm ngồi trong xe ngựa là Tường muốn trúng gió rồi nên bảo với Ngải mình đi bộ đến trường. Thế nên hiện tại, với cái nắng chang chang vào giờ Ngọ như vậy mà cậu phải cuốc bộ về nhà.

Con đường từ trường về nhà phải băng qua mấy cánh đồng xanh mướt, qua thêm hai bờ sông. Nghe đâu cái bờ sông thứ hai tên Kê, là chỗ ma thiêng nước độc. Vì hồi xưa có con gái ông bá hộ trong vùng trầm mình xuống đây tự vẫn do mối lương duyên không thành, từ đó trở thành ma nữ than khóc. Ai nhìn thấy nước mắt của nó cũng mũi lòng rồi sẽ bị kéo chìm xuống luôn. Để có chuyện kỳ quái là người dân lại đồn thổi.

Tường thì không đời nào tin. Ai lại vì nước mắt nhi nữ mà mất mạng chứ. Già sử Tầm khóc, cậu chẳng ăn mừng ba ngày ba đêm thì thôi chứ mũi lòng cái nỗi chi.

Chưa qua hết bờ sông Kê là Tường nghe có tiếng chân chạy huỳnh huỵch đến chỗ mình. Là đám học trò cùng lớp thầy Văn. Đứa dẫn đầu là thằng Bùa. Người ta lại đồn rằng, thằng này do cha mẹ nhờ thầy cúng làm bùa gì đó mới được sinh ra nên họ đặt cho nó cái tên Bùa luôn. Đặt tay lên vai Tường, Bùa cười:

"Cậu Tường đi nhanh ghê, bọn này đuổi theo trời chết."

"Bọn mày tìm tao làm gì?" Tường gạt nhẹ tay Bùa ra.

"Bình thường cậu về bằng xe ngựa, bọn tôi không chạy theo được. Có dịp hôm nay cậu đi bộ nên mới về chung cho vui."

Không nói gì, Tường tiếp tục bước. Đi song song bên cạnh, thằng Bùa cứ nhìn ra phía sau rồi lại hỏi Tường Tầm là em gái của cậu sao.

Tường thấy mình giống Gia Cát Lượng Khổng Minh quá, đoán có gió Đông là có ngay. Biết thế nào đám học trò này cũng dò xét về mối quan hệ giữa Tầm với Triệu gia. Mà cứ nghe chúng nhắc đến hai từ "em gái" là cậu xung thiên.

"Không phải! Nhỏ đó chỉ ở đợ trong Triệu gia thôi!"

Câu gắt gỏng của Tường khiến thằng Bùa với mấy đứa kia nhìn nhau. Thằng Bùa lén lả:

"Thế sao thầy Văn lại bảo Tầm là con gái của xã trưởng?"

Tường hần học:

"Đây là cha tao muốn nhận nó chứ còn tao không bao giờ xem nó là em gái. Và lại ở trong nhà, nhỏ cũng làm việc giống người ở thôi."

Nghe thế, thằng Bùa gật đầu ra điều nhẹ lòng một chút khi nói rằng:

"Thế nếu bọn này muốn làm gì Tầm cũng được phải không ạ?"

Tường dừng lại, bấy giờ mới chịu quay qua để nhìn bản mặt gian như sếu của thằng đầu ba chòm ấy. Hiểu ánh nhìn từ cậu Ba nhà họ Triệu, thằng Bùa cười khi:

"Hôm qua nhỏ Tầm mách với thầy Văn bọn này ăn vụng trong lớp nên giờ muốn trả đũa chơi. Cứ ngỡ nhỏ là em cậu nên chưa dám. Nay nghe cậu bảo vậy thì không sao rồi. Chi là trên một tí thôi, cậu không bận tâm chứ?"

Tường không thích thằng Bùa nhưng cũng chẳng có ý định ngăn cản mưu đồ của hắn. Hắn muốn trả đũa ai thì mặc, cậu không quan tâm, hướng hồ kẻ bị nhắm đến lại là Tầm, kẻ thù số một của mình. Chính Tường bảo Tầm chỉ là người ở thì một cậu chủ cần chi bận tâm làm chi.

"Bọn mày muốn làm gì thì làm, tao không quản."

Buồng câu hỏi hột, Tường đứng đứng bỏ đi, để lại bọn thằng Bùa hăm hờ với kế hoạch trả đũa. Khi đi đến cây đa to cuối đường, cậu chậm rãi quay lại, bất gặp cảnh bọn thằng Bùa đang vây quanh Tầm ở bờ sông Kê. Cậu cười khinh, nhỏ sắp tiêu rồi.

Tường về đến nhà thì nghe mẹ Hai hỏi Tầm không về cùng sao? Cậu vờ đáp Tầm bận chơi với các bạn rồi bảo, mình vào thư phòng đọc sách. Bà Hai nhìn cậu quá đổi ngạc nhiên. Thằng bé này đi học về nếu không đòi ra đồng chơi thì cũng bắt để với tên Ngải chứ đời nào lại muốn vào phòng đọc sách. Có lẽ là do bà không biết được, Tường đang chờ kết quả của một việc.

Tường không nhảy tót đi chơi mà lại ngồi chết gí ở thư phòng là vì muốn chờ xem, lát nữa Tầm trở về sẽ trông như thế nào. Rồi chắc là nhỏ nghĩ cậu thông đồng với thằng gian như sáu ấy, sau đó thì tìm cách trả đũa tiếp. Hắn, mặt nhỏ sẽ đỏ như Quan Công vì tức giận cho xem.

Cứ đọc được mấy câu thơ là Tường lại đưa mắt nhìn qua khe cửa thư phòng, như thế gần mấy chục lần mà vẫn chưa thấy Tầm về. Cậu bắt đầu mất kiên nhẫn khi nửa canh giờ đã trôi qua. Nếu không có chuyện gì thú vị thì cậu chẳng bao giờ ngồi yên một chỗ lâu như thế.

Mãi đến lúc Tường sắp lim dim con mắt và gục xuống bàn học thì bất chợt, nghe có âm thanh đẩy cửa ở bên ngoài. Lập tức dụi mắt, cậu liền nhìn ra khe hở cánh cửa vì đoán có lẽ là Tầm. Và đúng thật, Tầm đã về nhưng với một bộ dạng thảm thương vô cùng. Cả người ướt đầm đìa cứ như bị rớt xuống sông, sách vở ôm bên mình cũng ướt tèm nhem. Chẳng những vậy, quần áo còn bị rách xước, tay chân trắng trợn rướm máu. Đôi mắt đỏ hoe, Tầm nấc khê.

Trông Tầm thảm đến nỗi Tường cũng giật mình. Dù trước đó đã biết nhỏ sẽ bị đánh nhưng hậu quả thế này thì cậu không lường được. Kinh ngạc trong chốc lát, Tường chạy ra ngoài phòng. Vừa chạm mặt cậu là Tầm cúi đầu như tránh.

"Sao... lại bị như thế?" Tường lên tiếng hỏi.

Vẫn cúi mặt, Tầm lắc đầu. Tường thấy bản thân thật ngỡ ngàng khi hỏi:

"Bị đánh sao?"

Tầm cứ im lặng. Trông thế, cậu liền chặc lưỡi tự dung ra điều thông cảm:

"Hay để ta nói rõ với cha..."

"Đừng làm thế, thưa cậu." Tức thì Tầm ngẩng lên, "Là Tầm vô ý trượt ngã xuống sông thôi, cậu Tường đừng lo và đừng nói cho ông với các bà biết."

Bất gặp đôi mắt đỏ hoe nhưng kiên quyết đó, Tường chẳng biết nói gì nữa.

"Ta biết rồi. Người mau đi tắm, sau đó bôi thuốc chữa thương đi."

Nhận ra Tường ân cần với mình hơn mọi ngày, Tầm thấy cảm động, liền mỉm cười cảm ơn. Cùng lúc ấy, một giọt nước mắt long lanh chảy dài xuống cằm. Đối diện, tự dung Tường bất động. Ánh nhìn đứng yên nhưng lại dõi theo dòng nước trong suốt đó lăn đều trên mặt Tầm.

Đây là lần đầu tiên Tường thấy Tầm khóc, trông thật lạ. Bình thường cậu cứ thấy nhỏ điềm nhiên hoặc tinh ranh, chứ chưa lần nào thấy nhỏ khóc. Và Tường nghĩ rằng, nếu Tầm khóc thì mình sẽ làm cỗ linh đình cho xem. Thế nhưng tại sao bây giờ, cậu lại cảm giác kỳ quặc như vậy?

Tầm cúi chào rồi đi ra dãy nhà sau. Một cách chậm rãi, Tường nghiêng đầu dõi theo cái bóng áo nhỏ nhún khuất sau bức tường gạch.

Tầm đã muốn đi thật nhanh để không bị ai bắt gặp, ấy thế mà Liêm lại từ dãy nhà sau bước ra. Dĩ nhiên cậu đã thấy đáng về thảm thương đó khi cả hai chạm mặt, sững sốt liền hỏi:

"Sao em bị thương nhiều vậy? Bị ai đánh à? Hay là... Tường?"

Tầm nhắm mắt lắc đầu, khó xử vì đã để Liêm thấy mình thế này.

"Em đừng sợ, cứ nói rõ với anh."

"Không phải đâu cậu Liêm, là do em trượt chân ngã xuống sông thôi, chẳng liên quan gì đến cậu Tường đâu ạ."

Lần nào cũng vậy, Tầm luôn nói dối để che giấu lý do thật sự. Liêm thờ ra. Cậu hiểu tính cô bé mạnh mẽ này, cứ chịu đựng một mình và dù gắng hỏi đến mấy cũng sẽ không nói ra.

"Thôi, để anh bôi thuốc chữa thương cho em."

Liêm lấy trong túi áo ra một lọ thuốc. Vì Tường rất nghịch ngợm và hay té ngã, nên cậu vẫn thường mang theo thuốc để giúp em. Nhẹ nhàng, Liêm vạch tay áo Tầm lên, xem qua những vết xước rướm máu rồi cẩn thận bôi thuốc.

Ban nãy Tầm đau muốn khóc nhưng giờ không còn nữa, cả tâm trạng sợ hãi cũng tan biến khi nhìn thấy Liêm dịu dàng bôi thuốc cho mình. Từ nhỏ đến lớn, ngoài cha và Triệu xã trưởng ra thì cậu là người con trai đầu tiên đối xử tốt với Tầm như vậy. Ngay lúc bước chân vào Triệu gia, cậu chủ nhỏ nhả ấ

đã luôn mỉm cười với Tầm. Lòng tốt từ Liêm như sưởi ấm trái tim bơ vơ của đứa bé gái mồ côi.

Trong khi Tầm mãi nhìn Liêm với cảm giác bồi hồi thì phía sau bức tường phía xa, Tường đang âm thầm quan sát. Ban nãy chẳng hiểu sao, cậu lại có chút lo lắng nên muốn đi xem thử Tầm đã bôi thuốc chưa. Nào ngờ lại bắt gặp nhỏ đang được Liêm chăm sóc. Nhìn cái mặt thích quá rồi, Tường thờ hất. Nhỏ quê mùa đó thật là, bây giờ lúc nào cũng có anh trai mình lo cho.

Tường xoay lưng rồi đi, nghĩ mình lo lắng vô ích. Chỉ vì khi nãy thấy Tầm khóc nên mới.. Đến lúc này, cậu chủ nghịch ngợm ấy vẫn không hiểu tại sao mình lại bận tâm đến giọt nước mắt kia. Bất giác, cậu nghĩ về chuyện con ma nữ ở bờ sông Kê. Về nước mắt nhi nữ. Cô nhân nói chẳng sai, nước mắt nhi nữ thường tình đôi khi đủ sức trói buộc anh hùng trong thiên hạ.

Tường thấy còn hãy may khi Tầm không phải ma nữ, nếu không thì vừa rồi khéo đã bị nhỏ kéo chìm xuống sông ấy chứ. Bối thật sự, cậu đã có một chút xao động..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Thẻ có trời cao chứng giám

Sáng vừa vào lớp thầy Văn, Tường đã ra dấu cho thằng Bùa ra ngoài hỏi chuyện. Tất nhiên là về vụ hấn trả đũa Tầm trưa hôm qua. Cậu hỏi hấn đã làm gì. Hấn cười hềnh hếch, bảo là xô Tầm té xuống bờ sông Kê định cho ma nữ kéo chìm luôn. Nhưng đang mùa khô nên sông cạn queo, thế là nhỏ bò được lên bờ. Bọn nó lại cầm nhánh cây đánh vào người Tầm rồi bỏ chạy.

"Sao bọn mày ra tay nặng vậy?" Tường nhăn mặt.

"Dọa nhỏ tí xúu thôi. Và lại, nhỏ cũng chỉ là người làm."

Tường chẳng ưa nổi cái bộ mặt trẻ con nhưng già chát của thằng Bùa, đã thế còn thêm con mắt gian với điệu cười nham hiểm. Chính thế, thay vì đồng thuận với cách trả thù của hấn thì cậu lại khoanh tay, nói rõ ràng:

"Xem như bọn mày trả đũa xong rồi, từ giờ đừng có đụng vào Tầm nữa."

"Sao vậy cậu? Bọn này còn muốn chọc nhỏ dài dài mà."

"Tao nói đủ rồi, mày không nghe à?"

Lúc đầu còn ra vẻ cả nể nhưng khi thấy Tường ra lệnh với giọng kẻ trên thì thằng Bùa thay đổi nét mặt. Trông hấn giống như người lớn gian xảo nhưng lại trong hình hài một đứa trẻ.

"Cậu mũi lòng trước nhỏ Tầm rồi sao?"

"Nực cười." Tường nghĩ hấn bị điên rồi, "Chẳng qua Tầm là người của..."

"Đã là kẻ hầu người hạ thì cậu còn bận tâm làm gì?" Thằng Bùa cắt ngang.

Tường tiến sát đến gần hấn, khoanh tay đồng thời đồng dục:

"Cho dù là em gái hay người ở, thì Tầm cũng là người của Triệu gia. Không ai được phép đụng vào, chứ đừng nói đến chuyện ức hiếp người của Triệu gia."

Trông đôi mắt kiên quyết của cậu chủ nhỏ, thằng Bùa suýt bật cười. Thằng công tử này lúc nào cũng một tiếng Triệu gia, hai tiếng Triệu gia. Cứ như thể nhà hấn là hoàng tộc vậy. Hấn cũng chỉ ý cha hấn làm xã trưởng thôi. Lúc Tường sắp quay lưng đi thì thằng Bùa chột nói:

"Hay là hôm qua, Tầm đã mách với cha cậu về việc bị ức hiếp? Cũng phải, cha cậu thương Tầm như thế mà. Hay nhỏ đúng là em gái cậu?"

"Đã nói Tầm không phải em gái tao."

Thấy việc công kích bắt đầu có tác dụng, thằng Bùa giả vờ thờ ngẩn than dài:

"Dù cậu không thừa nhận thì rõ là xã trưởng rất yêu quý Tầm. Ông ấy mang nhỏ về nuôi, lại còn cho đi học nữa chứ. Chà, thế thì gay go to! Khéo, nhỏ cướp hết thứ của cậu đấy."

Dứt lời, thằng Bùa thân nhiên bỏ đi. Còn Tường đứng bất động. Cậu tự nhủ, thằng xảo quyệt đó chỉ nói tào lao. Thế nhưng, cậu vẫn canh cánh một nỗi bất an.

Đầu giờ Ngọ hôm ấy, Liêm, Tường và Tầm cùng ngồi trong xe ngựa về nhà. Mặc anh trai và nhỏ nói chuyện vui về thi Tường lại hướng đôi mắt thờ ơ ra ngoài. Nắng gắt phủ chụp lên đồng cỏ, mặt sông và con đường đất. Hết nhìn mây trời, cậu lại nhớ đến lời thằng Bùa sáng nay.

Được một lát, Tường khẽ đưa mắt nhìn sang bên. Liêm và Tầm vẫn đang tranh luận với nhau về bài thơ vớ vẩn nào đấy, theo cách nghĩ của Tường. Cậu thắc mắc, sao hai người có lăm thứ để nói thế? Cậu và anh trai ít khi được như vậy. Một phần cũng bởi cả hai khác nhau nhiều.

"Anh, lát nữa ăn cơm xong ra đồng chơi với em nhé."

Rời mắt khỏi tập thơ, Liêm ngược lên nói, anh phải đọc sách rồi. Tường chán. Định học đến hóa điên hay sao? Chợt, cậu thấy Tầm nhìn mình và khẽ chớp mắt. Như hiểu nhỏ muốn gì, cậu gắt: "Ta không bao giờ cho người chơi cùng đâu! Phát ốm mắt thôi!". Tầm thờ nhẹ, ừ thì thôi.

Ba đưa trẻ về đến nhà. Ba bà đang ngồi nói rộn ràng dưới mái đình ngoài sân. Nhác thấy các con, họ liền gọi lại. Bà Hai với bà Ba thì hỏi han Liêm và Tầm. Bà Tư âu yếm bảo Tường, con mau đi tắm rồi ra ăn cơm. Tường đáp dạ xong, tình cờ thấy xấp vải mới trên cái bàn đá, hỏi mẹ lại may áo mới cho mình sao. Bà lắc đầu, là may áo cho Tầm. Tức thì, mặt cậu sa sầm ngay.

Vừa lúc, hai bà còn lại nói với Tầm sẽ mua đồ mới cho. Bà Tư cũng nói thêm về việc may áo. Tầm thích lắm, cảm ơn các bà rồi rít. Liêm thì cười cười. Quan sát mọi người vây quanh Tầm, Tường cảm giác mình là kẻ ngoài cuộc.

Bất giác, Tường lại nhớ đến lời thằng Bùa.

Đầu giờ Thân, Tường tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành. Bước xuống giường xỏ chân vào đôi giày, cậu nhảy tót đi tìm anh trai. Thấy Liêm đọc sách bên cửa sổ phòng, Tường chạy đến nhón chân thò đầu qua bậc cửa, hớn hờ rủ anh đi bắn chim. Gấp sách lại, Liêm trả lời:

"Anh phải giúp Tầm làm vài việc, em chơi một mình đi."

"Tại sao vậy? Anh nói đọc sách xong thì chơi với em mà."

"Tay Tầm bị thương hôm qua còn chưa khỏi, nên anh muốn giúp."

Liêm vỗ đầu em trai rồi nhanh chóng rời thư phòng. Thẩn thờ trong chốc lát, Tường mím môi, đá chân vào bức tường. Lúc nào cũng Tầm! Em mới là em ruột của anh! Khi đó, lời thằng Bùa lại tiếp tục văng vẳng bên tai cậu chủ nhỏ.

Đã tâm trạng buồn bực từ chiều mà đến tối lúc dùng cơm, Tường lại gặp phải chuyện kinh khủng hơn. Thường ngày, Tầm vẫn ăn cơm dưới nhà bếp nhưng không rõ hôm nay thế nào, Triệu xã trưởng gọi Tầm lên bảo cùng ngồi ăn với mọi người. Và, Tường đã hết sức kinh ngạc.

Tầm khép nép ngồi xuống bên cạnh Tường. Lúc bữa cơm gia đình bắt đầu thì Tường vẫn ngồi yên, chưa động vào đôi đũa. Cậu khẽ nhìn Tầm đang rụt rè gắp những thức ăn trong đĩa. Bực mình lần thấy ghét, cậu chẳng thể nuốt nổi cơm. Có lăm mới ăn được vài miếng thì Tường thấy cha ân cần gắp miếng thịt gà mà mình rất thích ăn qua cho Tầm. Cậu ngồi lặng đi trên ghế.

"Tôi thấy mình thương Tầm quá, hay là mình nhận Tầm làm con nuôi đi."

Tường sững sờ trước lời đề nghị của mẹ Hai. Con nuôi sao? Và điều tồi tệ tiếp theo là mẹ Ba, mẹ Tư và Liêm đều đồng thuận theo. Cậu thấy cha cười nhẹ bảo, đề tôi suy nghĩ xem. Tầm không nói gì nhưng về mặt đầy biết ơn.

Một lần nữa, lời của thằng Bùa lại lờn vờn trong đầu Tường. Bây giờ cậu mới nhận ra, điều hắn nói là đúng. Tầm, người sẽ cướp đi mọi thứ của cậu.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện sự căm phẫn không kìm được, để rồi Tường đã làm một hành động chẳng kịp suy nghĩ, đó là đưa tay hất mạnh tô cơm trên tay Tầm. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh chóng. Đúng lúc, tiếng sấm bắt ngờ rền vang trên bầu trời đêm đang kéo mây đen. Và nhờ thế, tất cả mới sức tĩnh.

Ai nấy đều thấy tô cơm nằm dưới đất vỡ làm hai. Thịt gà và những hạt cơm trắng vung vãi khắp nơi. Còn chưa ai hiểu gì thì Tường nhìn Tầm, hét lớn:

"Người nghĩ mình là ai hả? Là người của Triệu gia ư? Đừng mơ! Ta không chấp nhận người làm em gái! Người mãi mãi chỉ là đồ nhà quê!"

Mất Tầm mở to. Sự việc diễn ra tiếp theo, Triệu xã trưởng đứng dậy đồng thời vung tay tát mạnh vào mặt Tường. Đôi chân nhỏ bé xiềng liềng nhưng kịp đứng vững lại. Cái đau và cơn bản thân kéo đến cùng lúc, Tường sờ mặt rồi quay qua nhìn cha. Dưới vệt sáng của sấm sét, mặt ông đánh lại, giận dữ. Hai bà và Liêm nhanh chóng ngăn ông. Còn bà Tư bước đến chỗ con trai.

"Nếu không có cha của Tầm thì cha không có được ngày hôm nay đâu!" Triệu xã trưởng gằn giọng. "Làm người, có ơn phải trả! Con nói Tầm như vậy là sao? Cha cho con học chữ nghĩa là để con hành xử vô lối thế à? Thật mất mặt nhà họ Triệu!"

Nhìn cha chằm chằm, Tường mím môi rồi lập tức bỏ chạy. Các bà và Liêm hối hả gọi theo. Riêng Triệu xã trưởng thì lạnh lùng bảo, mặc nó! Tường vẫn nghe rõ những âm thanh ấy nhưng sau đó mọi thứ vỡ òa đi vì mưa bắt đầu buông xuống. Sấm sét rền rĩ, như xé toạc vòm trời thành nhiều mảnh. Thấy Tường bỏ chạy và mưa lớn trút xuống, Tầm liền đuổi theo.

Tầm chạy nhanh thoát, vẫn kịp bám theo bóng dáng Tường ẩn trong màn mưa dày hòa với đêm đen như hũ nút. Vừa chạy, Tầm vừa gọi lớn, cho đến khi cả hai chạy ra khu vườn đằng nhà sau thì Tường đột ngột dừng bước, nói rời rạc.

"Ta đã ghét ngươi ngay từ cái ngày ngươi bước chân vào Triệu gia..."

Trời lại sấm sét. Tầm đưa tay che mắt do ánh sáng lóe lên. Khi hạ tay xuống thì nhỏ đã thấy Tường xoay mặt lại nhìn trực diện vào mình. Cậu đứng trên một mô đất cao, gần cái giếng. Rất nhanh, cậu giơ ba ngón tay hướng lên bầu trời vùn vụt mây đen, cất giọng rành rọt:

"Thề có trời cao chứng giám, Triệu Tường ta... mãi mãi không bao giờ xem Tầm là em gái! Nếu làm trái lời thề, ta chết không toàn thây!"

Lời thề độc vừa dứt thì sét đánh ầm, nghe thật dữ dội. Đến nỗi, Tầm sợ hãi phải bịt tai lại. Ngay cả Tường cũng giật mình. Ôi, linh dữ vậy! Nhưng mặc kệ điều đó, Tường nhìn về phía Tầm bằng đôi mắt căm ghét lẫn kiên quyết.

Đêm mưa to gió lớn đó, cậu Ba nhà họ Triệu đã lập nên một lời thề ngăn cách. Nhưng đứa trẻ ích kỷ ấy không biết rằng, dòng chảy duyên phận sẽ thay đổi. Và lời thề ấy trở thành sự trói buộc hoặc cũng có thể là một sự trêu đùa của số mệnh. Vì sau này, dù Tường có muốn xem Tầm là em gái thì cũng không được nữa.

HẾT QUYỂN I.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Thiếu thời - Ai là thủ phạm?

Người đầu gặp gỡ làm chi,

Trăm năm biết có duyên gì hay không...?(8)

Năm Bính Dần (1806). Ba năm sau.

Vào một buổi trưa, Tầm bảy giờ đã mười ba tuổi, đang lau chùi chậu hoa bằng gốm trên cái đôn thì nghe tiếng bước chân đi vào nhà. Quay qua mới biết là Triệu xã trưởng. Bên cạnh có tên người làm bê theo bức tượng cẩm thạch chim phượng. Trông thế là biết của quý. Tầm liền bước đến, chào ông.

"Con đi gọi hai cậu, đến giờ dùng cơm rồi."

Tầm lễ phép đáp dạ, rồi rời phòng chính. Tìm cậu Liêm thì đơn giản rồi vì cậu chỉ đến duy nhất một nơi thôi. Ý nghĩ vừa dứt là Tầm bắt gặp ngay bóng dáng Liêm chăm chú đọc sách bên cửa sổ thư phòng. Cậu thì lúc nào cũng ở đây. Từ xa, Tầm quan sát đáng vẻ chàng trai mười sáu tuổi và mỉm cười.

Liêm đang đi qua đi lại trong phòng và ngâm nga bài thơ, bất chợt phát hiện Tầm đứng bên cửa sổ nhìn mình từ lúc nào. Gấp sách lại, cậu hỏi:

"Em đến đây có chuyện gì sao?"

"Ông bảo Tầm tìm hai cậu vì đến giờ dùng cơm rồi."

"Vậy thì anh đi ngay. Thề còn Tường?"

"Cậu Liêm cứ đến chỗ ông đi ạ, Tầm sẽ đi tìm cậu Tường."

Khi bóng Liêm đã khuất sau thư phòng, nụ cười trên môi Tầm vẫn chưa biến mất. Vẫn như thuở bé, Tầm luôn dành cho Liêm một sự cảm mến âm thầm. Nhưng Tầm biết thân phận của mình nên chẳng mong gì hơn ngoài việc mỗi ngày đều trông thấy cậu ở bên cạnh, cùng nhau đàm đạo thơ văn.

Tầm xoay lưng, bây giờ phải đi tìm Tường. Nhắc đến cậu chủ nghịch ngợm ấy là lại chán chường. Mặc dù năm nay đã mười lăm rồi mà cậu cứ còn ham chơi, chẳng động gì vô sách vở. Mỗi lần muốn tìm cậu là khó khăn vô cùng bởi chẳng rõ cậu đang chơi ở đâu nữa. Suy nghĩ một lúc, Tầm cất bước. Có lẽ là ngoài đồng.

Trái với suy đoán của Tầm, Tường lúc này lại đang cùng đám bạn đồng tuổi đứng thập thò ở ngoài võ quán. Chẳng là nghe người ta đồn nhau, có ông thầy giỏi võ về xã Thổ này lập một cái võ quán. Tường thì không ham văn chương nhưng lại rất thích mấy chiêu thức võ nghệ kia. Hầu như trưa nào cũng nhẩy tới đến đây, quan sát các anh múa vài đường quyền mà mê tít.

"Sao cậu không nài ni xã trưởng đến võ quán học?"

Tường nhìn tên đầu trọc lóc đó, thờ dài. Lý nào lại không nghĩ đến điều ấy. Nhưng mà cậu biết tính cha, thế nào cũng chẳng được cho xem. Vài lần mở miệng muốn xin nhưng cứ hễ ông bảo chăm chỉ đọc sách đi là cậu lại thôi.

Còn đang ưu phiền thì chợt, Tường nghe tên đứng bên cạnh cất tiếng khê:

"Cậu Tường, em gái cậu đến tìm cậu đó."

Vừa phát hiện bóng dáng Tầm từ xa đi lại là Tường thờ hất rõ to. Kể từ sau cái đêm mưa to, gió lớn mà Tường đã buông lời thề độc, dẫu Tầm thừa với Triệu xã trưởng rằng chỉ cần được sống trong Triệu gia là phước đức lắm rồi chứ không muốn trở thành con nuôi gì cả, thì cậu vẫn không chấp nhận nhỏ.

"Tao còn nghe đứa nào bảo Tầm là em gái tao thì đừng mong được yên."

Tường vừa buông lời đe dọa xong thì Tầm đã đến gần. Thấy cậu phui quần đứng đây, Tầm nói ngay rằng, ông bảo cậu về ăn cơm. Chẳng thèm nhìn, Tường vênh mặt bỏ đi trước. Quá quen với dáng vẻ này rồi, Tầm lặng lẽ bước theo sau.

Tường về nhà đúng ngay lúc mọi người đã ngồi vào bàn. Quan sát ba vợ và hai con đang ăn, Triệu xã trưởng ngừng lại, đề cập đến vấn đề quan trọng:

"Vài ngày nữa sẽ có quan tri huyện Đỗ Phần đến xã Thổ ta để xem tình hình dê điều. Ta muốn tất cả phải giữ đúng lễ nghi phép tắc trước mặt ngài ấy. Nếu ai gây ra sơ sót gì thì đừng trách ta phạt nặng."

Ai nấy đều vâng dạ. Triệu xã trưởng đưa mắt qua Tường, đứa con trai ngỗ nghịch này luôn là điều làm ông bận tâm nhất, hỏi dạo này đi học về con không đọc sách mà bỏ đi đâu, ngay cả ngoài đồng cũng chẳng thấy. Tường đảo mắt, đang nghĩ xem nên nói dối như thế nào thì Tầm đứng bên cạnh liền thưa:

"Dạ chắc ông không biết, cậu Tường đến võ quán của thầy Lư đấy ạ."

Lập tức, Tường liếc Tầm, con nhỏ nhà quê này dám đi tố giác cậu ư?

"Con đến đó làm gì?"

Câu hỏi từ cha khiến Tường lúng túng. Lại thêm lần nữa Tầm trả lời thay:

"Con thấy cậu Tường thích học võ lắm, hay là ông cho cậu đi học đi ạ."

Tường nhắm mắt cắn môi, thật phát điên với con nhỏ lắm chuyện đó. Cậu nghĩ bộ nhỏ muốn giết mình hay sao mà dám đi nói thể với ông. Đang hồi hộp chờ đợi con tức giận từ cha thì bất ngờ, Tường nghe ông dặn rằng:

"Nếu con thích tập võ như vậy thì cứ đến đấy học. Nhưng với điều kiện, phải chăm chỉ đọc sách trước khi đến võ quán, và đừng bỏ dở giữa chừng."

Tường kinh ngạc, dường như không tin vào tai mình. Mãi lát sau mới tin đây là thật, cậu mừng rỡ cảm ơn cha và hứa sẽ đọc sách chăm chỉ. Đang phần khởi thì Tường bắt gặp Tầm nhìn mình như thể chúc mừng cậu đã được toại nguyện. Cậu không nói gì, chỉ đảo mắt sang hướng khác tuy nhiên về mặt đã bớt khó chịu. Suy cho cùng, cũng nhờ nhỏ mà cậu mới được đến võ quán.

Thầy Lư quan sát từ trên xuống dưới cậu con trai thứ của Triệu xã trưởng và cũng là học trò mới nhập môn của võ quán. Nhìn Tường mặt mày thông minh nghịch ngợm, lại khỏe mạnh nhanh nhẹn, ông gật đầu ra điều ưng ý. Nghe xã trưởng nói vài lời xong, thầy Lư kính cẩn thưa:

"Tôi thấy cậu Tường rất có cốt cách của người tập võ, xin xã trưởng yên tâm. Nhất định cậu ấy sẽ không thua kém những bậc kỳ tài võ thuật."

Vừa mới nhập môn đã được thầy khen ngợi, Tường lấy làm vui mừng. Khung cảnh này lại hoàn toàn trái ngược với lần đầu tiên thầy Văn nhìn cậu vào ngày đi học đầu tiên. Cổ nhân chẳng bảo, mỗi người đều có năng khiếu khác nhau, nếu biết phát huy sở trường và có đất dụng võ thì ắt sau này làm nên chuyện.

Tầm và tên Ngải cùng quét tước phòng chính. Vừa hay, Tường bước vào. Biết cậu chủ từ võ quán trở về, tên người làm a dua này lần la đến gần hỏi han đủ thứ. Tường hứng khởi kể cho hắn nghe mình đã luyện võ thế nào. Tên Ngải lại xua nịnh, giả mà con được xem cậu múa vài quyền. Tường vỗ ngực, "đưa gậy cho ta!".

Biết Tường sắp múa võ ngay trong phòng chính, Tầm liền nhắc nhở:

"Cậu muốn đánh gậy thì ra ngoài sân ạ, tập ở đây ông mất mặt chết."

"Một lát nữa cha ta mới về, ngại lo gì."

Tầm vốn hiểu, Tường chẳng đời nào chịu nghe lời mình. Thấy cậu cầm gậy và bắt đầu múa vài chiêu vụng về thì nhỏ chán chường đi ra hành lang ngoài hiên lau chùi nốt mấy cây cột nhà. Làm việc chưa được bao lâu thì đột nhiên, Tầm nghe âm thanh đồ võ vang lớn ở bên trong. Lại đúng lúc tên Ngải chạy vụt ra ngoài với vẻ lấm lét. Biết điều kinh khủng vừa xảy ra, nhỏ liền bước vội vào phòng chính.

Trước mặt Tầm là cảnh Tường đứng trân mình và bên dưới bức tượng cầm thạch do người bạn thân của Triệu xã trưởng biếu tặng vỡ thành nhiều mảnh. Tầm mau chóng hiểu, chính cậu đã vung gậy múa may rồi vô tình làm đổ bức tượng.

Còn chưa biết làm gì thì cả hai thỉnh thoảng nghe tiếng bước chân khác vang lên. Giật mình xoay qua, chúng thấy Triệu xã trưởng xuất hiện. Đôi mắt ông vẫn lên tía giận dữ vì đã bắt gặp những mảnh vỡ cầm thạch. Rất nhanh, ông gằn giọng:

"Ai là thủ phạm?"

Tường cúi mặt chẳng dám nhìn, hai tay cầm gậy giấu ra sau lưng. Cậu không biết có nên thú nhận với cha. Bị đòn đau là một chuyện, nhưng điều khiến cậu sợ nhất là cha sẽ không cho mình tập võ nữa. Chỉ mới đến võ quán có một ngày mà đã bị cấm tiết thì phải làm sao đây. Tường lo lắng vô cùng.

Bên cạnh, Tầm khẽ nhìn qua Tường. Trông nét mặt âu lo đó thì cũng đoán được ngoài sợ bị phạt đau ra thì cậu còn sợ một điều khác hơn. Tuy Tường luôn ghét mình nhưng Tầm nghĩ không thể bỏ mặc cậu thế này...

Nhắm mắt để thu hết can đảm, Tầm siết chặt tay rồi ngước mặt lên:

"Là con, thưa ông."

Hết sức kinh ngạc, Tường quay qua nhìn Tầm. Vẻ mặt đó đầy kiên quyết. Có lẽ ban đầu, Triệu xã trưởng chưa rõ ai là thủ phạm nhưng khi thấy Tầm nhận lỗi và nét mặt Tường bối rối rõ rệt thì ông đã biết. Nhìn hai đứa trẻ, ông lặp lại lần nữa:

"Ta hỏi lần cuối, ai là thủ phạm?"

Đào mắt trong chốc lát, Tường ngẩng đầu lên và miệng chưa kịp nói là Tầm đã chen ngang, mạnh mẽ khẳng định mình chính là thủ phạm. Bất gặp cái nhìn ngạc nhiên của cậu chủ, Tầm chớp mắt như ra dấu. Tường hiểu, Tầm đang cố gắng giúp mình và nếu như nói ra sự thật thì mọi việc sẽ trở nên công cốc.

Hết nhìn Tầm, Triệu xã trưởng nhìn qua con trai vẫn lặng im. Dù biết rõ nhưng ông chẳng thể làm gì khác ngoài việc thở ra một tiếng nặng nề.

Cuối cùng, lời thú nhận đã được rút lại một cách âm thầm và Tường chỉ biết cúi đầu hối hận trong lúc Tầm bị Triệu xã trưởng đánh gậy vào tay. Sau đó nhỏ còn bị phạt nhốt trong nhà cũi, không được ăn cơm trưa.

Chú thích

(8) Trích trong Truyện Kiều của Nguyễn Du

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Nhặt giày cho ta!

Trưa đó, nhân lúc mọi người đã ngủ, Tường âm thầm đi ra nhà cũi. Nhìn trước nhìn sau, cậu bước đến bên ô cửa sổ nhỏ xíu, cất giọng gọi khẽ. Rất nhanh, gương mặt Tầm xuất hiện đằng sau mấy thanh gỗ chắn ngang, ngạc nhiên:

"Sao cậu lại ra đây?"

"Ta đến thăm người chứ còn gì nữa." Tường hỏi nhỏ, "người bị cha ta đánh đau lắm phải không?"

"Không đau ạ."

"Người đừng nói dối. Ta bị cha đánh hoài, nên biết mà. Ban nãy người cố gắng kìm nước mắt chứ gì."

Tầm cúi đầu, không nói. Nhìn nhìn một lúc, Tường khó hiểu hỏi:

"Tại sao... người lại nhận tội thay ta? Lại còn ngăn ta nói ra sự thật."

Tầm khề khàng ngược lên, vì Tầm biết cậu sợ bị ông cấm không cho đến võ quán nữa. Tưởng nhủ vậy:

"Thế thì sao? Chẳng phải mọi ngày ta luôn đối xử tệ với người à? Sao người còn giúp ta chứ? Người ghét ta mà!"

Tức thì Tầm lắc đầu:

"Tầm không có ghét cậu... Lúc đó, Tầm chỉ nghĩ là mình không thể bỏ mặc cậu như vậy được."

Tưởng tròn xoe mắt. Sao thế nhỉ? Cậu luôn tỏ ra khó chịu, ghét bỏ, thậm chí làm những hành động không tốt với Tầm vậy mà nhỏ chẳng hề ghét cậu, lại còn không muốn bỏ mặc cậu một mình khi ấy. Tưởng quá đỗi bất ngờ. Đến lúc này, cậu chủ đó tự hỏi, là vì mình đã chối bỏ lòng tốt của Tầm hay do bản thân cứ luôn ích kỷ suốt những năm qua?

"Đúng là ngốc." Chẳng rõ Tưởng mắng Tầm hay mắng bản thân nữa, "người đói bụng rồi phải không? Ta có mang bánh bao cho người đây."

"Không cần đâu, ông mà thấy sẽ lại mắng cậu."

"Chẳng sao, mắng thì nghe thôi. Ta không muốn người bị đói."

Đón lấy những chiếc bánh bao nhỏ, Tầm xúc động. Bao nhiêu năm qua, Tưởng có khi nào đối xử ân cần như thế đâu. Cậu đối với nhỏ, như căm ghét một kẻ thù truyền kiếp và như là kẻ mang tội danh cướp đi mọi thứ của cậu. Tự dưng Tầm nhớ lại ba năm trước, cái buổi trưa bị thằng Bùa ức hiếp, lần đầu tiên Tưởng đã thật sự lo lắng cho mình.

Giống Tầm, Tưởng bất giác nhớ về sự việc ba năm trước ấy khi lúc này lại thấy nhỏ nhìn mình mỉm cười và giọt nước mắt trong suốt chảy dài. Ban nãy bị đòn đau nhưng không khóc vậy tại sao chỉ có mấy chiếc bánh bao thôi mà nhỏ khóc dễ dàng đến vậy. Cậu mãi không hiểu được những thứ mềm mỏng lại đủ mạnh mẽ siết chặt trái tim người ta như thế. Bởi chính cậu, vẫn như buổi trưa năm ấy, một lần nữa dao động trước nước mắt của Tầm. Vì sao vậy? Cảm xúc này thật kỳ lạ...

Ở phía xa, Triệu xã trưởng âm thầm quan sát hai đứa trẻ. Ông cũng muốn mang cơm cho Tầm nhưng lúc đến thì đã chứng kiến cảnh này. Hành động của Tưởng khiến ông không ngờ được. Nhưng rồi ông mỉm cười, lặng lẽ quay đi.

Sáng, Liêm và Tưởng theo Triệu xã trưởng ra ngoài kiểm tra tình hình dê điều thế nào. Mùa lũ gần kề, nếu không tu sửa lại dê thì khéo cả xã sẽ ngập lụt cho xem. Chưa được hai canh giờ là Tưởng ngáp ngáp dài vì chán chường. Hết nhìn đám phu đào đào đắp đắp mấy chỗ đất xói lở cậu lại nhìn người dân kéo vó ở gần đó. Trong khi anh trai nghe cha nói về tình hình dê và kênh mương thì cậu chẳng hứng thú với mấy chuyện đó. Bây giờ nghe dê làm gì, sau này lớn lên trở thành xã trưởng rồi thì biết cũng chưa muộn.

Tưởng xin phép cha được về nhà. Thấy ông nhìn mình với vẻ dăm chiêu, tức thì cậu nói, "con về nhà đọc sách ạ". Lạy trời là cậu tìm được hai từ "đi chơi", nếu không chắc ông ném cậu xuống dê luôn rồi. Và nhờ cái lý do thanh tao ấy, Triệu xã trưởng mới cho phép con trai đi.

Rời khỏi chỗ đắp dê, Tưởng chạy một mạch dưới mặt trời đã sắp vào giờ Ty. Đến chỗ bờ ruộng kia thì cậu suýt tông vào cái xe ngựa đậu chênh ỉnh ngay giữa đường. Cậu hậm hực đưa mắt nhìn. Tên phu xe đi qua đi lại tìm kiếm cái gì chẳng rõ. Còn ở trên xe có cô bé trạc tuổi Tầm, bên cạnh là bà vú già, cũng đang moi mắt nhìn quanh. trông cách ăn mặc thì biết cô bé ấy là con nhà quyền thế.

Chợt, bà vú chỉ tay về phía Tưởng đang đứng, reo lên:

"Cô ơi, giầy của cô rơi ở phía đó!"

Tưởng ngạc nhiên liền nhìn xuống dưới chân. Có chiếc giầy vải màu đỏ nằm gần bên. Tiếp, cậu nghe cô bé nọ ra lệnh:

"Tên kia, người mau nhặt giầy cho ta!"

Hết nhìn qua trái rồi nhìn qua phải, Tưởng chỉ tay vào mặt mình, hỏi rằng:

"Đang gọi ta sao?"

"Ồ đây có mỗi người, ta không gọi người thì gọi ai?" Cô bé cau mày.

Giọng hách dịch thật khó ưa! Tưởng nhủ thầm rồi thản nhiên bảo:

"Ta không thích nhặt."

"Người nói cái gì?" Cô bé chưng hửng, "Tại sao người không nhặt?"

"Thế vì sao không bảo phu xe nhặt mà là ta?"

"Vì chiếc giầy ở gần chỗ người."

Trông dáng vẻ kẻ cả của cô bé, Tường cúi xuống cầm chiếc giày lên, đưa ra:

"Muốn lấy giày thì tự đến đây mà lấy."

Cô bé nọ dường như không tin vào điều vừa nghe. Cái tên xác lão đó dám ra lệnh cho mình? Mím môi đứng phắt dậy, cô chống tay ngay hông và hỏi to:

"Người biết ta là ai không hả? Ta là Đỗ Quyên, con gái quan tri huyện."

Quyên cứ Tường khi nghe mình nói rõ thân phận thì tên thường dân xác xược đó sẽ hoảng sợ lật đặt mang giày đến cho mình, nào ngờ Tường lại phản một câu:

"Có là con Trời thì cũng thế. Hoặc là tự nhặt lấy giày, hoặc là bảo phu xe đi lấy cho. Chứ ta đây không rảnh đâu."

Dứt lời, Tường thả chiếc giày xuống đất như cũ trước vẻ sững sờ của Quyên. Cô chủ nhỏ giận đến nổi tái mặt. Chưa bao giờ, từ nhỏ đến lớn lại có kẻ dám khinh thường con gái quan tri huyện như vậy. Quyên tức đến mức chẳng nói nên lời khi Tường điềm nhiên đi ngang qua xe ngựa.

Phu xe mang giày lại cho cô chủ. Quyên hất mạnh chiếc giày văng đi, hét:

"Ta không cần nữa! Cái tên hỗn láo đó... Ta muốn biết hắn là con nhà ai!"

Gật đầu vâng dạ, phu xe nhảy phốc lên và điều khiển con ngựa đi ngược lại.

Về đến trước cổng nhà, Tường bắt gặp Tầm nói chuyện với người bán than. Chắc là mua than để người làm nấu bếp. Rồi cậu thấy Tầm cúi xuống định ôm đống than to đùng nhưng hình như tay đau nên trông có vẻ khó nhọc. Nếu như bình thường thì Tường bỏ mặc rồi nhưng vì sự việc hôm qua khiến cậu ngay lúc này không thể hành động tàn lờ đi được. Tầm ngần chốc lát, cậu liền đến gần.

Tầm đang định dùng sức nhấc đống than lên lần nữa thì đột ngột hai bàn tay khác mau chóng nhấc lên phụ. Xoay qua, Tầm ngạc nhiên khi thấy Tường, người mà cho dù có nằm mơ cũng sẽ chẳng bao giờ giúp mình.

"Cậu Tường, cậu làm gì vậy ạ?"

"Ta đang giúp người đấy, không thấy sao còn hỏi."

"Ý Tầm là, đây là việc của người làm cậu đừng đụng vào."

"Tay người còn đau, làm sao nhấc được đống than này? Cứ để ta giúp cho."

Hóa ra là Tường biết Tầm còn đau tay nên mới đỡ đàn. Tầm thực sự bất ngờ. Mọi khi mình cũng làm việc vất vả mà cậu có để ý gì đâu. Tầm nhận ra, hình như cậu chủ có chút thay đổi kể từ cái chuyện mình nhận lỗi thay.

Tự dưng thấy Tầm nhìn mình với vẻ tò mò, Tường lúng túng bèn nói lớn:

"Đừng tưởng ta đối tốt với người! Chỉ là ta muốn cảm ơn chuyện hôm qua!"

Nghe lời giải thích vụng về ấy, Tầm kín đáo cười cười. Trông biểu hiện của nhỏ có vẻ thích thú, Tường nửa bực bội nửa bối rối liền quay lưng đi. Tường tự nhủ, mình đang bắt đầu dễ dãi với con nhỏ nhà quê ấy thì phải.

Lúc Tầm và Tường cùng vào nhà, đóng cửa lại thì cách đó không xa chiếc xe ngựa ban nãy đã xuất hiện tự bao giờ. Hiển nhiên, Quyên cũng đã chứng kiến cảnh Tường giúp cô bé kia mang đống than đi vào bên trong. Nhỏ càng thêm âm ỉ. Nghe tên phu xe báo, đây là nhà của xã trưởng. Có lẽ cậu ta chính là một trong hai cậu con trai của ông bởi quần áo vận trên người rất sang trọng.

"Chỉ là con trai xã trưởng mà dám khinh thường ta như vậy. Ta không bỏ qua đâu." Quyên lại hỏi tên phu xe, "còn con bé khi nãy là ai trong nhà?"

"Nghe đâu là được xã trưởng nhận nuôi nhưng chỉ là người làm thôi."

Gì nào? Quyên cắn môi, không nhặt giày cho mình mà lại đi giúp một con người làm ư? Hắn chẳng coi ta ra cái gì cả! Được rồi, chứ chờ đấy!

Cái chuyện mà Quyên muốn dùng để xử trí Tường chính là chuyện cha mình, quan tri huyện Đỗ Phần, hôm sau sẽ thân chinh đến nhà của xã trưởng. Có lẽ cô chủ nhỏ này muốn mượn uy thế từ cha mà dọa Tường một trận kinh sợ. Nhưng nghe rằng, Đỗ tri huyện là người thấu tình đạt lý, công tư phân minh nên hắn là kẻ sách trả đũa của Quyên sẽ không thành.

Đi học về, ba đứa trẻ vừa vào nhà đã thấy Triệu xã trưởng ngồi nói chuyện với quan tri huyện. Theo phép tắc, chúng mau chóng cúi chào. Đỗ tri huyện khoát tay cho miễn rồi nhìn Triệu xã trưởng bảo, hai cậu nhà thật lễ phép.

Triệu xã trưởng đưa tay về phía Quyên nói rằng đây là con gái của quan tri huyện, cô Quyên, Tầm, Liêm và Tường cũng cúi chào.

Quyên nhìn Liêm, đây là con trai trưởng của Triệu xã trưởng, trông đáng vẻ thư sinh nho nhã. Nhỏ nhìn qua Tầm và dễ dàng nhận ra đây chính là con bé người làm hôm qua. Trông cũng bình thường thôi. Nhưng người làm mà cũng được cho đi học thì đúng là không đơn giản. Cuối cùng, Quyên hướng mắt qua Tường, cậu Ba nhà họ Triệu. Vẫn cái mặt vênh váo đó, nhỏ thấy ghét quá thể. Và có lẽ Tường cũng nhận ra cô chủ kiêu ngạo bị rớt giày ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trú Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Hoán cò lấy hạc

Ngồi ngắm chuyện chẳng được bao lâu, ba đứa trẻ đã nghe Triệu xã trưởng bảo, các con ra ngoài chơi đi để ta và quan tri huyện trò chuyện riêng. Không lâu sau, Quyên cũng đứng dậy và xin phép cha ra vườn chơi.

Tường vực đầu xuống cái giếng, vẩy nước rửa mặt sạch sẽ. Lát sau ngóc đầu lên, cậu giật mình khi thấy Quyên bất ngờ xuất hiện trước thành giếng. Nhỏ để tay ra sau lưng, nghiêng đầu nhìn cậu chăm chăm. Thiết nghĩ, nhỏ mà mặc thêm cái áo vải trắng nữa là giống hệt ma nữ bên giếng nước rồi. Tường bực bội, làm người không muốn lại muốn làm ma đi dọa người ta à.

Quyên cất tiếng, nghe vẫn hách dịch như hôm qua:

"Hóa ra người là con của xã trưởng, vậy mà ta cứ ngỡ người là con quan trên kinh thành nên mới dám coi thường ta như thế."

Tường thấy Quyên thật rảnh rỗi, ra đây chỉ nói toàn chuyện tào lao.

"Sao người không nói gì vậy?" Quyên hậm hực.

Vội dánh vè dưng dưng, Tường quay lưng. Mím môi, Quyên hét lên, "đứng lại cho ta!". Tường cũng chiều ý, liền dừng bước và xoay mặt qua hỏi, "lại chuyện gì nữa?"

"Người có biết chọc giận ta thì sẽ lãnh hậu quả thế nào không?" Quyên khoanh tay, "cha ta còn đang ở trong nhà người. Nếu ta đi mách ông thì cả nhà người sẽ không được yên đâu. Biết sợ thì liệu mà xin lỗi ta, may ra còn kịp đấy."

Quyên kên kiệu nhưng bản thân không biết rằng, mình đang thách thức một cậu chủ coi trời bằng vung. Tường sinh ra vốn cũng là đứa trẻ ngạo mạn, ngoài cha mẹ ra thì chẳng sợ ai nữa. Với cái trò dọa trẻ con thế này thì cậu sợ quái gì. Lại nghĩ, lý nào cái ông quan tri huyện đó chỉ vì sự đồng danh của con gái mà gây khó dễ cho cả gia đình xã trưởng ư?

Quyên thấy Tường nhìn mình cười khinh, xong tiếp tục xoay đi. Quá lắm rồi! Cái tên này đầu óc hỏng hay sao mà không hiểu lời mình nói chứ. Ngay cả quyền thế của quan tri huyện mà hắn vẫn tính bơ coi như không. Siết chặt tay, nhỏ hăm hăm bước đến đồng thời giơ tay lên định đánh cho tên hỗn xược ấy một cái.

Thình lình, Tường quay phắt lại. Giật mình, Quyên dừng tay khiến cả người như muốn ngã ngã ra sau. May thay Tường nhanh chóng giữ lấy vai cô, kéo giật lại. Do vô tình thế nào, mặt Quyên áp sát lại gần mặt cậu. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mắt cô nhìn thật rõ từng đường nét tuấn tú đó. Tại sao những lần trước lại không nhận ra? Cô chớp nhẹ hàng mi, trông hắn cũng được lắm chứ.

"Ta là người không phải ma đâu mà nhìn dữ thế."

Câu trêu đùa của Tường làm Quyên bùng tỉnh. Nhận ra cậu đang nắm vai mình, nhỏ bối rối liền đẩy mạnh. Tường buông tay, nhỏ mắt thẳng băng ngã cái oạch xuống đất. Đau hông kinh khủng. Rất nhanh, Quyên nghe Tường chắc lưỡi.

"Này, tại sao người luôn chống đối ta hả?"

Bất gặp vẻ tức giận của cô chủ nhỏ, Tường cúi mặt xuống:

"Ai gặp cô cũng đều phải nghe theo và phục tùng. Còn ta thì lại chống đối. Chẳng phải như thế sẽ khiến ta trở nên đặc biệt trong mắt cô sao?"

Quyên tròn xoe mắt, và khi nhìn thấy nụ cười khê thích thú trên môi Tường, đôi gò má chợt ửng hồng. Mãi đến lúc bóng cậu đã biến mất, nhỏ vẫn còn ngồi bất động dưới nền đất. Quyên nghĩ, đáng ra mình phải ghét hắn lắm và nhất định cho hắn lãnh hậu quả ghê gớm nhất vậy mà sau cùng lại bị chinh phục mất rồi.

Tường vừa đi vừa huyt sáo, đang nghĩ là có nên vào thư phòng đọc sách trước khi đến võ quán không. Chợt, cậu thấy Tầm và Liêm đứng bên cửa sổ thư phòng trò chuyện gì đó rất vui. Trên tay cả hai đang cầm sách, chắc là lại bàn luận về một bài thơ nhàm chán nào đấy. Mọi khi Tường sẽ không bận tâm về điều này vì quá quen rồi thế nhưng không hiểu sao bây giờ lại đứng nhìn họ chăm chăm.

Hết nhìn Liêm sau đó chuyển qua Tầm, và rồi ánh mắt Tường dừng ở đó khá lâu. Không có bất kỳ suy nghĩ gì, chỉ là cậu đang quan sát nụ cười của Tầm. Hình như con nhỏ nhà quê đó luôn cười khi ở cạnh anh trai mình. Thật khó hiểu khi Tường nghĩ thế. Rõ ràng là không có gì cả nhưng sao lòng trống rỗng đến kỳ lạ.

Tường không muốn vào thư phòng nữa, ra võ quán hay hơn.

Trên đường đi, Tường bắt gặp đám bạn thập thò xem gì đó bên tường nhà ông bá hộ Hoan. Lão ta vốn dữ dằn, giữ của còn hơn giữ mạng, cũng thuộc dạng cường hào ác bá trong vùng. Cậu chậm rãi bước đến, vỗ mạnh vào vai chúng. Cả bọn hốt hoảng quay qua, thờ phào vì không phải lão Hoan.

Tường hỏi, bọn mày rình mò gì ở đây? Một tên trong đám liền nói:

"Lão Hoan cho người bắt về một đôi hạc đầu đỏ, rất quý. Mà tội nghiệp, chúng còn bảy con nhỏ trong tổ ở tận ngoài đồng xa. Bọn này nói với lão Hoan thả đôi hạc đó về với con. Ấy vậy, lão mắng bọn này trời chết. Lão còn bảo sẽ giữ lại một con để chum cảnh, còn một con thì vật lông hằm thuốc bổ."

Nghe xong, Tường bảo đám bạn tránh qua một bên, để mình được nhìn đôi hạc đầu đỏ. Cậu ngóc đầu lên qua gờ tường, nhìn vào cái sân gạch rộng. Dưới tán cây liễu già, đôi hạc bị cột chân, con đứng con nằm trông buồn bã. Ánh mắt chúng cứ trông về phía xa như thể ngóng bảy con. Cậu thấy cũng tội.

"Cậu Tường, cậu nghĩ cách cứu chúng đi."

Đám bạn nhao nhao vì đứa nào cũng biết, Tường lắm mưu nhiều mẹo. Vốn, Tường cũng chẳng ưa gì lão Hoan, vừa ác vừa keo nay lại thấy lão vô cớ bắt đôi hạc quý làm của riêng vì vậy không thể làm ngơ. Cậu gãi đầu, cố tìm cách.

"Bọn mày ra ngoài sông, bắt cho tao một đôi cò về. Và qua chỗ cô Sáu Lua, mua vài lọ màu nhuộm." Tường cười gian manh.

Xế chiều, lão Hoan đi ra vườn thì ngạc nhiên khi thấy ngoài đôi hạc ra bên cạnh còn có một đôi cò trắng chẳng biết bay vào đây từ lúc nào. Lão gọi lớn. Tên người làm hối hả chạy đến. Lão chỉ vào đôi cò, hắng giọng:

"Mày đem đôi cò trắng chết tiết ấy ra ngoài mau! Vườn nhà này không phải chỗ nuôi chim cảnh đâu!"

Tên người làm y lệnh, túm lấy đôi cò rồi chạy ra ngoài cổng. lát sau, lão Hoan nghe âm thanh ồn ào bên ngoài liền chán chường bước ra xem thử. Lão thấy Tường và một đám trẻ nhỏ đứng trước cổng nhà liền đứng đĩnh hỏi:

"Cậu Tường có chuyện gì ở đây vậy?"

"Ta thấy hấn bỏ đôi cò đó nên mới bảo hấn cho bọn ta." Tường chỉ tên người làm, "nhưng hấn không chịu. Có mỗi đôi cò mà cũng không cho ta được à?"

"Cậu Tường muốn đôi cò này làm gì?"

"Chơi thôi mà."

Đây chỉ là đôi cò trắng tầm thường, mà con trai của Triệu xã trưởng lại muốn bắt chơi thì lý nào lão Hoan lại không cho. Lão đâu muốn đắc tội với người đứng đầu cái xã này. Tức thì lão mắng tên người làm, mau mau đưa chúng cho cậu Tường! Lúc đón lấy đôi cò, Tường ngược nhìn lão Hoan, hỏi:

"Ngài cho ta thật à? Không hối hận cũng không được đòi lại."

Lũ cò ấy thì đòi lại làm gì, lão Hoan tự nhủ rồi nói rằng, tất nhiên thừa cậu.

Cánh cửa đóng lại, Tường nhìn đám bạn cười cười sau đó cùng chạy đi, hướng về phía bờ sông. Đến nơi, cậu bảo chúng mang đôi cò ngâm xuống nước. Cả bọn vẩy nước lên lau lau chùi chùi gì đó, và một lúc sau, đôi cò trắng đã biến thành đôi hạc đầu đỏ. Kế sách của Tường là "hoán cò lấy hạc".

Ban này, Tường và đám trẻ nhỏ lén lút leo tường vào sân nhà lão Hoan. Cậu dùng màu trắng vẽ lên đôi hạc cho chúng giống cò. Tiếp, lại dùng màu đỏ và nâu vẽ lên đôi cò biến chúng thành hạc. Cậu tháo dây, buộc vào chân đôi hạc giả. Đúng như suy đoán, lão Hoan trúng kế.

Tắm rửa cho đôi hạc xong, Tường bảo hai tên trong đám mang chúng ra đồng xa rồi thả đi, để chúng về với bảy con. Khi trên bầu trời phía xa xuất hiện đôi cánh hạc bay chập chới thì cũng là lúc Tường nghe giọng hét kinh thiên của lão Hoan. Biết lão đã phát hiện ra sự thật, cậu ra hiệu cho đám bạn trốn đi. Dĩ nhiên, hậu quả là cậu chủ nhỏ bị lão lôi về tận nhà xã trưởng.

Lão Hoan kể sùì bọt mếp về việc định tắm cho đôi hạc quý thì nước làm trôi đi màu nhuộm, bảy giờ mới bật ngựa đày là đôi cò. Biết ngay Tường bày trò nên lão đuổi ra tận bờ sông. Nghe xong, Triệu xã trưởng đưa mắt nhìn con trai đang quỳ gối, hỏi "có đúng là con làm không?". Tường đáp, dạ đúng.

"Đấy, xã trưởng nghe chưa?" Lão Hoan giận tái mặt, "Giờ thì ngài phải bắt cậu ấy trả đôi hạc lại cho ta!"

Triệu xã trưởng chưa kịp trả lời là Tường đã nói rành rọt:

"Chính miệng ngài hứa là cho ta đôi hạc ấy còn gì, và sẽ không đòi lại mà."

Bị Tường đưa vào trông không cất có gì được, lão Hoan giận run người. Chính vì ban nãy cứ ngỡ đây là đôi cò nên lão mới định ninh hứa. Giờ cho dù biết đó là đôi hạc thì lão cũng chẳng thể cãi lại được nữa rồi. Tức quá, lão hét lên:

"Triệu Tường!!!"

Triệu xã trưởng thở mạnh, lệnh cho tên người làm vào lấy gậy ra. Ông nhìn Tường và thấy con nhìn mình bình thản. Mọi lần, hề thấy cha lấy gậy là cậu nhả mặt nhưng hôm nay thì không. Tường biết mình đã làm đúng nên chẳng có gì xấu hổ hay hối hận. Lúc gậy vung cao quát thật mạnh vào mông, Tường cắn răng, tay siết chặt. Lần đầu tiên, cậu chủ nghịch ngợm ấy đã ngẩng cao đầu khi chịu đựng mười cái đánh gậy dữ dội nhất từ cha.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Gương mặt đằng sau những sợi tóc

Tầm lại hay chuyện Tường thả đôi hạc của lão Hoan nên bị Triệu xã trưởng phạt gậy, đã vậy còn bị bắt quỳ gối đến tối. Thậm chí đến giờ dùng cơm, ông cũng không cho người đi gọi cậu.

Liêm gác đĩa, cất tiếng xin cho em trai. Bà Tư nãy giờ cũng sốt ruột, đưa mắt nhìn chồng. Nhưng đáp lại lời thỉnh cầu của con trai và sự mong mỏi của vợ là dáng vẻ điềm nhiên từ Triệu xã trưởng. Ông nói, "hó quen ăn sung mặc sướng nên toàn đi gây chuyện khắp nơi, lần này bị bỏ đói một bữa cho biết cái thân". Thấy ông dứt khoát vậy, Liêm với bà Tư chỉ biết nhìn nhau, nín tiếng thở dài.

Bữa cơm kết thúc. Khi mọi người đứng dậy rời bàn thì Triệu xã trưởng háng giọng, bảo Tầm đi xem cậu Tường có đang quỳ gối đằng hoàng không, nếu lơ là thì phải nhắc nhở. Ban đầu chưa hiểu lắm nhưng lát sau Tầm mới nhận ra ẩn ý đằng sau câu ra lệnh ấy. Tầm kín đáo nhìn qua bà Tư, thấy bà gật khẽ.

Tầm mang theo cơm và thức ăn, đi vòng lên phòng chính, nơi Tường bị bắt quỳ gối ở lối hành lang ngoài hiên. Đến nơi, Tầm thấy Tường vẫn yên lặng quỳ hoàn toàn khác với mọi ngày. Mau chóng, Tầm đi lại gần.

Tường ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tầm, đã thế còn có cơm và thức ăn. Tầm bảo, "cậu ăn cơm đi ạ". Tầm gấp thức ăn vào bát cơm rồi đưa cho Tường. Trước đó, Tường nghe cha nói phải quỳ hết giờ Tuất mới được đứng dậy và phạt không cho ăn tối. Nay lại thấy Tầm đưa cơm, cậu có chút dè dặt.

"Là ông bảo Tầm mang cơm cho cậu đó, nên cậu ăn đi kéo đói."

Tường đảo mắt, là thật sao? Tầm gật đầu liên tục. Trông nhỏ chẳng có gì là bịa chuyện, và lại tỏ com với mùi thức ăn thơm phứt đánh thức cái đói cồn cào từ nãy giờ khiến cậu không chịu nổi nữa đành đưa tay cầm lấy.

Quan sát Tường ăn ngon lành, Tầm xích lại gần rồi nghiêng đầu nói khẽ:

"Tầm đã nghe chuyện cậu bắt cò giả làm hạc để lừa bá hộ Hoan."

Nghe nhắc lại cái chuyện khiến mình ra nông nổi này, Tường ngừng ăn, hỏi:

"Có phải người thấy ta ngốc lắm không? Chỉ vì một đôi hạc mà phải ăn mười gậy, sau đó còn quỳ gối và không được ăn cơm."

"Không có đâu. Ngược lại, Tầm thấy cậu thông minh lắm. Hoán cò lấy hạc, một kế rất hay. Đã vậy còn khiến cho bá hộ Hoan hết đường đòi lại hạc nữa."

Cứ ngỡ Tầm sẽ nhân cơ hội này mà mĩa mai mình nào ngờ nhỏ khen Tường hết lời. Khi biết chuyện, cha giận cậu kinh khủng, mẹ thì mắng rằng chộc ai không chộc lại trúng ngay lão Hoan và Liêm thì trách cậu chơi đại. Bọn người làm cũng thấy cậu chủ khờ, quan tâm chỉ một đôi hạc. Riêng có Tầm là khác.

Chậm rãi quay qua, Tường thấy Tầm mỉm cười ra điều phục lắm. Tự dưng lòng cậu có chút vui, dù mọi người đều không công nhận việc làm đó nhưng chỉ cần Tầm quan tâm thôi thì đối với cậu cũng đã đủ rồi.

"Tầm lại nói gì khiến cậu không vui ạ?"

Tường khẽ lắc đầu, tiếp tục ăn cơm. Không quá lâu sau, cậu giật mình khi bắt gặp một chiếc khăn tay chạm lên trán mình.

"Người làm gì vậy?"

"Cậu quỳ gối suốt mấy canh giờ nên trán ướt đầm mồ hôi, để Tầm lau cho."

Tầm vừa nói vừa khề khàng dùng khăn tay chấm lên vầng trán bịn rịn mồ hôi đỏ. Đối diện, Tường gần như yên lặng, bàn tay cầm tô com từ từ hạ xuống. Cậu thấy Tầm chăm chú lau, bất giác lòng xuất hiện cảm xúc kỳ lạ. Nó thật nhẹ nhàng nhưng mơ hồ, khiến cậu không rõ đây là gì nữa. Tâm trạng này giống hết trưa nay, lúc cậu nhìn Tầm bên cửa sổ thư phòng.

"Cậu thấy không khỏe sao?" Tầm nhìn nhìn.

Tường sực tỉnh, liền đảo mắt sang hướng khác như lẩn tránh, bảo không có gì cả. Khó hiểu, Tầm cất khăn tay vào túi áo rồi đưa ly nước cho cậu. Vì chưa hết bối rối nên Tường cứ đưa ly lên môi uống mà không biết nước vẫn còn nóng. Tiếp, cậu nhấn mặt phun nước ra ngoài ô cửa ngắm trời đất. Từ lúc rời khỏi nhà, cậu đã luôn nhìn Tầm, chính bản thân cũng chẳng hiểu vì sao lại chú ý đến nhỏ nhiều vậy. Cậu không thể lý giải nổi nguyên nhân, cũng như ánh mắt cứ mãi hướng vào Tầm.

Sáng hôm sau, Tầm và hai anh em nhà họ Triệu lại đi học. Đáng lý mọi chuyện phải diễn ra như mọi lần ấy vậy mà lại có chuyện khác thường. Tầm với Liêm vẫn trò chuyện vui vẻ trong khi Tường chống cằm và kín đáo quan sát Tầm thay vì hướng mắt ra ngoài ô cửa ngắm trời đất. Từ lúc rời khỏi nhà, cậu đã luôn nhìn Tầm, chính bản thân cũng chẳng hiểu vì sao lại chú ý đến nhỏ nhiều vậy. Cậu không thể lý giải nổi nguyên nhân, cũng như ánh mắt cứ mãi hướng vào Tầm.

Mỗi lần vào lớp học, Tường luôn tìm ra trò thú vị nào đó để chơi nhưng hôm nay cậu ngồi yên, mắt vẫn không nhìn lên bài giảng của thầy Văn mà là nhìn tấm lưng nhỏ nhắn của Tầm. Chẳng thể đếm được bao nhiêu lần cậu nhìn về phía nhỏ. Dĩ nhiên Tầm đâu có thú vị như những trò chơi chọc phá kia ấy thế mà lại khiến Tường chú tâm vô cùng. Có lẽ là do cậu chợt nhận ra, Tầm trở nên thu hút lạ lùng.

Trưa hôm đó, sau khi dùng cơm xong, Tường nói là mình sẽ vào thư phòng đọc sách. Triệu xã trưởng và ba bà nhìn nhau với vẻ ngạc nhiên. Hôm nay thẳng bé đâu có đến vô quán, thế thì tại sao lại chịu vào thư phòng? Đúng là chuyện lạ.

Nói đâu xa xôi, ngay cả Tường cũng kinh ngạc trước việc làm này của mình. Mọi khi cậu sẽ đi ngủ hoặc kiếm có trốn ra đồng chơi đùa, chứ tuyệt nhiên không bao giờ bước vô thư phòng rồi cầm sách lên đọc. Chẳng qua là do cậu biết, lát nữa vào đầu giờ Mùi, Tầm sẽ đến đây học bài.

Tường ngồi bên bàn đọc sách khá lâu rồi mà đầu óc vẫn chưa thấm nhuần được chữ nghĩa gì. Đang ê a đọc một cách chán chường thì cửa thư phòng mở, cậu bất chợt chợt dạ. Vẫn vui mặt vào sách nhưng mắt thì đảo nhẹ xuống dưới, cậu thấy đôi chân nhỏ nhắn quen thuộc mọi lần chậm rãi đi vào phòng. Đúng là Tầm.

"Cậu Tường đang học bài ă?" Dĩ nhiên là Tầm phải ngạc nhiên thôi.

"Vì ta đã hứa với cha sẽ học chăm chỉ." Tường vẫn chú tâm nhìn vào sách.

Tầm bước đến chiếc ghế gần bên cạnh bàn học của Tường, ngồi xuống. Cậu không nhìn nhỏ mà bên tai chỉ nghe âm thanh loạt xoạt của trang giấy đang mở và nhịp thở đều đều phát ra từ lồng ngực đó. Không gian căn phòng đột nhiên bị nhấn chìm vào im lặng. Đến nỗi, có chút ngột ngạt.

Tường muốn bắt chuyện với Tầm ngắt nổi lòng tự nhiên thấy hồi hộp khôn tả. Nhưng ngồi mãi như thế cũng chẳng chịu được, thế là cậu đành thu hết can đảm rồi mắt khỏi trang sách, nhìn qua Tầm đang ngồi xoay lưng. Có lẽ nên hỏi điều gì đó có liên quan đến những câu thơ rồi núi này. Tức thì cậu đọc lên hai câu thơ của ai đấy chẳng rõ rồi cất tiếng hỏi:

"Ta không hiểu nghĩa của hai câu này cho lắm, người giải thích được không?"

"À, nó có nghĩa là..."

Tường cau mày trước cảnh Tầm giải thích nghĩa câu thơ mà vẫn ngồi xoay lưng với mình. Mãi đến lúc không chịu nổi hành động này, cậu liền bảo:

"Người quay lại nói chuyện đằng hoàng với ta xem nào."

"Không được đâu ạ... Mặt Tầm kỳ lạ lắm..." Tầm lúng túng.

Câu đáp lời ấy càng khiến Tường tò mò. Mặt kỳ lạ là sao? Bộ hóa thành xấu xí à? Cậu thắc mắc đến nỗi đã đưa tay nắm lấy vài sợi tóc dài của Tầm, giật nhẹ:

"Người xoay mặt qua đi!"

Tường vừa dứt lời là Tầm giật mình quay lại. Đôi mắt hiếu kỳ bỗng nhiên đứng yên, bàn tay cứng đờ buông rơi những sợi tóc khi cậu trông rõ gương mặt Tầm với đường chân mày và mí mắt được kẻ chì đen, đôi gò má ửng hồng và đôi môi son đỏ. Những thứ này cậu vẫn thường thấy ba bà mẹ của mình làm mỗi ngày.

"Ban này... chị Hỷ tự dung nói muốn trang điểm cho Tầm.. Tầm không chịu nhưng chị ấy cứ làm. Trông kỳ quái lắm phải không ă?"

Trong lúc Tầm hết sức lúng túng thì Tường vẫn ngây người ra đấy. Từ trước đến nay, có bao giờ nhỏ trang điểm đâu nên hỏi sao không lạ được. Nhưng đó không hoàn toàn là nguyên nhân khiến cậu chủ này bất động đến vậy. Trước một gương mặt son phấn nhẹ nhàng, mái tóc xõa dài và dáng vẻ khép nép ấy, Tường nhận ra Tầm đẹp lạ lùng. Cậu đang thấy một hình dáng khác của cô bé mà mình hay gọi là con nhỏ nhà quê. Và dường như, cậu bị cuốn hút đến không cưỡng được.

"Cậu nhìn thế Tầm xấu hổ lắm ă! Đúng là mặt Tầm rất kỳ cục rồi! Khéo, cậu Liêm mà thấy thì chết mất!"

Tầm không biết rằng, hai từ "cậu Liêm" vừa thốt ra, một lần nữa làm Tường bất động. Để rồi chẳng hiểu vì sao, cậu đã lãnh đạm nói:

"Đúng vậy! Người mà để cái mặt như thế thì dọa anh trai ta mất. Mau lau đi!"

Tầm rút khăn tay ra, mau chóng lau sạch vết chì, phấn hồng và cả son. Đúng lúc, Liêm bước vào. Thấy Tường ngồi im lặng còn Tầm thì vội vã lau mặt, cậu liền hỏi có chuyện gì vậy. Tầm cất chiếc khăn lem luốc màu vào túi, lắc đầu. Liêm mau chóng đến bên bàn học và Tầm thờ phào nhẹ nhõm.

Về phần Tường, ngay khi lời nói dối kia vừa dứt thì bản thân rất lấy làm ngạc nhiên. Rõ ràng chính cậu cũng nhận thấy gương mặt trang điểm của Tầm rất xinh đẹp nhưng lại nói ra những lời hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ. Có lẽ cậu hiểu rằng, Liêm sẽ phản ứng ra sao nếu trông thấy Tầm như vậy. Và đó chính là điều mà cậu không muốn nhất.

Vào khoảnh khắc nhìn rõ gương mặt của Tầm đằng sau những sợi tóc tung xõa khi ấy, Tường không muốn người khác được nhìn thấy, kể cả Liêm..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Con gì có sống mà không có chết?

Kể từ sau buổi trưa hôm đó, Tường nhận ra hình như mình có bệnh. Trong đầu cậu luôn hiển hiện bóng dáng của Tầm, thỉnh thoảng chỉ nhìn thoáng qua một tà áo thôi cậu cũng ngỡ là nhỏ. Chưa hết, mỗi lần cả hai vô tình giáp mặt nhau thì Tường nghe tim đập nhanh, kéo theo tâm trạng hồi hộp khôn tả. Lắm khi, cậu phải né tránh cái việc nhìn thẳng vào Tầm.

Tường đoán, có lẽ bản thân bị bỏ bùa hoặc mắc căn bệnh kỳ lạ khó chữa nào đấy. Và nguyên nhân gây ra những "triệu chứng" này là do Tầm. Thậm chí cậu còn nghĩ, giả sử một ngày tim mình nổ tung thì chắc chết oan mạng thôi.

Tường đang trên đường từ võ quán về nhà. Cái nắng gay gắt trên đỉnh đầu không khiến cậu bận tâm, trái lại còn đang gãi đầu ngẫm nghĩ tìm hiểu xem mình bị bệnh gì. Về như trong sách vở không có ghi chép. Chợt, Tường nghe có tiếng ai gọi. Chất giọng quen thuộc. Chưa kịp liên tưởng thì bất ngờ, cậu thấy Quyên xuất hiện bên cạnh. Nhỏ nhìn Tường, không khó chịu hay kén kiêu mà là vui vẻ.

"Người đi đâu vậy?" Quyên đứng đưa hai tay, hỏi.

Gặp phải người phiền phức rồi! Tường nghĩ thầm rồi trả lời, "ta về nhà". Quyên reo lên, "hay quá ta cũng muốn đến nhà người chơi". Tường chưng hửng:

"Đến chơi làm gì?"

Quyên dừng bước đồng thời kéo Tường xoay qua:

"Ta quyết định, từ giờ sẽ ở bên cạnh và đi chơi với người."

Ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt sáng ngời ấy, Tường cau mày, cái gì đây trời? Cậu lập tức bỏ đi để tránh chuyện rắc rối. Quyên liền đuổi theo, chò ta với! Thậm chí nhỏ bạo gan nắm tay cậu, đứng đưa qua lại. Tường giật phắt tay ra, liệu này thì phiền đây, khi không bị cô chủ kiêu căng này bám theo.

Đôi chân bước vội, Tường nhủ thầm phải về nhà thật mau. Lòng thấy hãi hùng làm sao. Kỳ lạ, trước Quyên mang thân thể quan tri huyện của cha ra dọa đủ điều mà cậu chẳng mấy sợ gì cả, ấy thế mà giờ lại phát hoảng thế này.

Tầm đang giặt giũ sau vườn, chợt nghe có âm thanh chạy huỳnh huých. Quay qua mới thấy Tường chạy vội vào đồng thời đóng chặt hai cánh cửa giống như vừa bị ma rượt. Thấy lạ, Tầm đi về phía cậu chủ nhỏ, hỏi:

"Cậu Tường mới về. Mà sao người cậu ướt đầm mồ hôi thế?"

Nhớ chuyện bị Quyên bám theo suốt trên đường về, Tường thở mạnh:

"Ta gặp Quyên. Nhỏ bám theo suốt, vất vả lắm ta mới chạy về đến nhà."

"Cô Quyên, con gái quan tri huyện ă? Cô ấy bám theo cậu làm gì?"

Tường chặc lưỡi, không biết nữa. Thật phiền phức! Nhìn nhìn một lúc thì ánh mắt Tầm chuyển hướng xuống cánh tay bị trầy xước của Tường, liền hỏi:

"Cậu bị thương sao?"

Tường giờ tay lên đáp điềm nhiên:

"Bị thương trong lúc tập võ ấy mà."

Tức thì Tầm bảo cậu ngồi xuống bậc thềm đằng kia để mình bôi thuốc cho.

Dưới tán cây mát rượi, trên bậc thềm ngoài hiên nhà, Tầm đang tần mẩn bôi thuốc cho Tường. Đang tho thả thì vô tình Tường lại nhìn Tầm. Những sợi tóc rũ dài, mặt hơi cúi, đôi mắt chăm chú dán vào công việc, trông nhỏ thật xinh. Tự dưng, tim cậu đập mạnh. Ban này vẫn bình thường sao bây giờ lại... Tường đặt tay lên ngực, khó hiểu. Cậu nhìn kỹ Tầm, xem thử rốt cuộc mình có bị bỏ bùa không.

Thình lình Tầm ngước lên. Tường giật mình, lúng túng xoay mặt đi ngay. Tầm hỏi, "cậu làm sao vậy ạ?". Do tâm trạng bất ổn, Tường nói như gắt:

"Không có gì hết!"

Lạ lùng, Tầm không hỏi nữa.

Vài ngày sau, vào giờ trưa tan học, Tầm và Tường cùng đi về nhà. Khác với mọi lần, Tầm thấy Tường không còn bảo mình phải đi cách xa thật xa nữa. Tường chẳng đề tâm chuyện Tầm đi sau mình bao nhiêu bước, hay ngay cả việc nhỏ đi gần bên cạnh mà cậu cũng mặc nhiên như thế. Tầm lấy làm lạ lắm.

Lúc cả hai đi qua bờ sông Kê, nơi đồn đại có ma nữ than khóc thì tự nhiên Tầm thấy sợ. Dĩ nhiên không phải sợ con ma thiêng trảm mình dưới đó mà là do nhớ lại chuyện cách đây ba năm, mình bị bọn thằng Bùa chơi ác, đẩy ngã xuống bờ sông. Đôi chân lú rú đi ra đến giữa cầu, trông thấy mặt nước lênh láng do sắp vào mùa lũ, Tầm nhắm tịt mắt và bất giác giữ rịt lấy cánh tay Tường.

Tường giật mình khi bị Tầm nắm lấy tay. Tức khắc, cậu nhìn qua.

"Ngươi làm trò gì vậy?"

"Thưa cậu, Tầm sợ..."

"Sợ cái gì?"

"Sợ té xuống sông."

Bấy giờ Tường mới nhớ Tầm từng bị bọn thằng Bùa đẩy xuống đây. Nhưng có vậy thôi mà sợ dữ thế à? Cậu bảo, đang yên đang lành làm sao ngã được? Mà nếu ngã thì leo lên bờ thôi. Tầm đảo mắt rồi lí nhí đáp mình không biết bơi. Tường tròn xoe mắt. Hóa ra nhỏ không biết bơi, thảo nào lại sợ té xuống sông như vậy.

"Cậu cho Tầm nắm tay đi qua khỏi bờ sông nhé."

Không phải là Tường khó chịu hay ra vẻ ta đây thân giàu sang không muốn người khác chạm vào mà vì cái nắm tay của Tầm khiến tim cậu đập thình thịch chẳng thua tiếng trống ở hội làng. Cũng bởi tâm trạng kỳ quặc đó nên cậu mới khó xử. Tuy nhiên sự thật là, dù hồi hộp như thế nhưng cậu thấy thích thích. Trước việc Tầm nép sát vào mình, đi chậm chậm kề bên, làm cậu vui kỳ lạ.

Thế là cả hai cùng nắm tay đi qua hết bờ sông Kê. Vừa đặt chân xuống đầu cầu bên đây là thình lình, Quyên xuất hiện. Đang mang tâm trạng lằng lằng thì mặt Tường sa sầm ngay khi trông thấy đứa con gái phiền phức kinh khủng của nhà quan tri huyện. Tầm cũng ngạc nhiên trước sự có mặt của cô chủ nhỏ, chưa kịp nói tiếng chào thì đã bị Quyên đẩy ra, chen vào đứng cạnh Tường.

"Sao lại nắm tay ta?" Tường nhăn mặt.

"Ta thích! Đi chơi với ta đi. Ta phải trốn bà vú đến đây đó." Quyên hồ hởi.

"Lý do gì ta phải đi chứ?"

"Vì ta thích ngươi. Ta sắp theo cha về trên huyện rồi, ngươi biết không?"

"Về thì về, liên quan gì đến ta? Ngươi buông tay mau!"

"Ta thích đấy. Tầm nắm được, còn ta thì không à?"

Quan sát hai cô cậu chủ tranh cãi, Tầm thờ ra nhè nhẹ. Cô Quyên có vẻ thích cậu Tường nhưng cậu thì không. Tầm nghĩ, có lẽ nên giúp cậu một chút, dẫu sao cậu cũng vừa giúp mình đi qua bờ sông. Nghĩ vậy, Tầm lên tiếng:

"Thưa cô Quyên, cậu Tường phải về nhà ăn cơm với ba bà, sau đó phải học bài theo lệnh ông nên không đi chơi với cô được đâu ạ."

Quyên đưa mắt nhìn Tầm. Nhỏ người làm này khó ưa thật. Cô cậu chủ nói chuyện với nhau, nó xen vào làm gì. Quyên ngoảnh mặt đi, không thêm nói.

Nhận ra sự khinh thường của Quyên, Tầm im lặng một lúc tiếp theo nói rằng:

"Nếu cô Quyên giải được câu đố của Tầm thì cậu Tường sẽ đi chơi với cô."

Quyên bắt ngờ. Còn Tường lập tức nhìn qua Tầm:

"Ai cho người tùy tiện hứa vậy?"

Tầm mỉm cười bảo: "Cậu cứ yên tâm đi ạ, có thể thì cô Quyên mới tự nguyện để cậu về nhà."

Quyên nghĩ Tầm đang coi thường mình, liền cao giọng:

"Đừng có tự mãn! Cứ quyết định thế đi! Nhưng người nói phải giữ lời đấy."

"Quân tử nhất ngôn, cô Quyên cũng vậy ạ." Nhận được cái gật đầu từ Quyên bấy giờ Tầm mới đó, "Con gì có lưỡi mà không có miệng, có mũi mà không có mắt, có sống mà không có chết?"

Quyên nhu mày, con gì mà nghe lạ quá. Chẳng riêng gì Quyên, ngay cả Tường mưu mẹo thế cũng không tài nào đoán ra cái con kỳ quái đó. Nhưng thế cũng hay, nếu Quyên chẳng đoán ra được thì quá tốt còn gì. Trong khi Tầm mỉm cười điềm nhiên thì Quyên gãi đầu sờ trán, nghĩ nát óc mãi chẳng ra.

"Người nói xạo! Làm gì có con đó chứ!" Bí quá, nhò bực mình gất lên.

"Thưa cô, là con dao đấy ạ."

Câu trả lời rành rọt từ Tầm khiến Tường lẫn Quyên đều há hốc kinh ngạc. Ủ nhỉ, con dao có lưỡi dao, có mũi dao và có sống dao. Quá thuyết phục rồi!

"Giờ thì cô Quyên để cậu Tường về nhà ăn cơm được chứ ạ."

Tường mau chóng giắt tay ra khỏi tay Quyên, thế là xong nhé. Rồi cậu bước nhanh trước khi cô chủ phiền phức ấy giờ trò lật lọng, đồng thời bảo Tầm đi về mau. Tầm khẽ chào, thấy mặt Quyên vừa giận vừa ảm ức, sau đó cũng chạy theo Tường. Được một đoạn, cả hai nghe Quyên hét thật to:

"Lần tới người phải đi chơi với ta! Ta sắp trở về nhà rồi!"

Tầm liền nói, cô Quyên thích cậu lắm đó. Tường thờ dãi, "mặc thôi, ta đâu có muốn nhò ấy bám theo ta". Tiếp theo, cậu khen Tầm về câu đố thú vị khi này. Tầm cười đáp, là do Tầm nghe bọn trẻ con hay đó thôi.

"Mà lát ăn cơm xong, cậu có vào thư phòng đọc sách không ạ?" Tầm hỏi.

"Người cũng biết ta không thích sách vở còn gì."

"Nhưng dạo gần đây Tầm thấy cậu siêng năng mà. Nói thật là, Tầm thích cậu ngồi đọc sách trong thư phòng, nhìn như vậy rất ra dáng."

Tường chột im lặng. Vậy ra, Tầm thích cậu chăm chỉ đọc sách hơn là cả ngày đi chơi lêu lổng. Ất hẳn, nữ nhân nào cũng thích nam nhân như thế. Trong lúc Tầm vẫn bình thản bước đi thì Tường lại mang suy nghĩ mới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12: Cậu chủ nhỏ phải lòng cô bé người làm

Trên đời này, những chuyện được coi là kỳ lạ thường liên quan đến ma quỷ hoặc thánh thần. Nhưng đôi khi, nó lại không thuộc về cả hai thứ ấy.

Những ngày qua trong nhà họ Triệu đã xảy ra một chuyện vô cùng kỳ quái. Đó là Tường, cậu Ba nghịch ngợm lắm trò nổi tiếng ham chơi hơn ham học, cứ sau mỗi lần dùng cơm xong lại vào thư phòng đọc sách. Đây vẫn chưa hết, thậm chí đêm đến cậu còn chong đèn bên bàn học vào tận giờ Hợi.

Ban đầu bọn người làm nghĩ, cậu Tường lén lút làm gì đó mờ ám nên mượn cớ đọc sách trong phòng thôi. Thế nhưng tiếp theo, sáng nào ra cũng trông đáng vẻ cậu mệt mỏi, miệng lầm bầm đọc bài như niệm chú thì bấy giờ họ mới tin. Làm bộ làm tịch giỏi lắm cũng chỉ được mấy ngày, ấy vậy cậu chủ học đến thân sơ thất sộ(9) thế này thì không tin cũng không được. Họ đoán, hẳn cậu Ba ghét việc chơi bời lêu lổng rồi, giờ lại thích bắt chước cậu Hai dùi mài kinh sử chờ khoa thi.

Sáng nay vẫn như mọi lần, Tường cùng anh trai và Tầm lên xe ngựa đi học. Chiếc xe chạy lóc cọc trên con đường bờ ruộng, cậu hướng mắt nhìn ra ngoài. Dạo này mùa lũ về rồi, nước sông dâng cao lênh láng, lấp liếm dưới con đê. Nhiều ngày qua, cứ mãi vui mặt vô sách đọc bài như điên dại, Tường thấy khổ sở. Vốn quen chạy nhảy chơi bời, nay phải học những chữ Nôm rồi rầm kia thì quả là cực hình.

Tường đầu thích văn chương, chẳng qua học chăm thế là để một người để ý thôi. Dầu Tầm có khen ngợi và ra điều thích thế, tuy nhiên cậu vẫn có đôi chút khó chịu. Và cậu chẳng rõ từ bao giờ, mình lại mang cái cảm xúc kỳ quặc ấy.

Tầm và Liêm vẫn giống như tri kỷ, lúc nào cũng có những thứ để bàn luận thật vui vẻ. Điều khiến Tường bận tâm chính là sự hiện diện của Liêm. Cậu không thể ngờ là đến một lúc nào đó, mình lại bắt đầu khó chịu mỗi khi anh trai xuất hiện. Trong khi chuyện này chẳng bao giờ xảy ra suốt mười mấy năm qua. Việc Liêm tồn tại, đối với cậu, vẫn là điều vốn dĩ thôi vậy vì sao giờ đây nó lại khác xưa?

Tường quan sát bầu trời buổi sớm trong lành, có đàn cò trắng đậu xuống cánh đồng xa, và bên tai nghe cuộc đàm đạo văn thơ đầy thú vị giữa Tầm và Liêm. Sự thật, không phải cậu ghét Liêm mà chỉ là không thích anh trai ở gần Tầm. Chỉ cần thấy hai người họ đi cạnh nhau thì cảm giác trong cậu lại khác đi.

Lần đầu tiên, Tường luyện võ với một tâm trạng bất định. Đến nỗi, cậu không hề nghe lúc thầy Lư hô thay đổi tư thế để rồi hậu quả là bị lãnh một phát gậy của sư huynh đứng phía trên. Lực mạnh, cậu ôm đầu kêu một tiếng. Thầy Lư trông thấy liền bảo các học trò dừng lại nghỉ ngơi, nửa canh giờ sau tập tiếp. Tường thấy thầy vẫy tay gọi mình, đành cất gậy rồi đi theo vào nhà.

Tìm hộp thuốc xong, thầy Lư bảo Tường ngồi xuống ghế. Vừa bôi thuốc, thầy vừa nhẹ nhàng hỏi, "lòng cậu có gì bận tâm hay sao mà lại thất thần thế?". Tường đảo mắt nghĩ ngợi, có nên nói ra không. Liệu thầy sẽ hiểu tâm tư đang rối bời này khi mà chính Tường cũng còn chưa rõ bản thân đang nghĩ gì.

"Người bên ngoài luôn sáng mắt hơn kẻ trong cuộc."

Câu nhắc ý nhị của thầy Lư như gỡ rối cho Tường. Một lúc sau, cậu nói:

"Thưa thầy, có một điều mà mãi rồi vẫn không hanh thông được."

"Cậu cứ nói đi, ta sẽ nghe."

"Trò không biết vì sao dạo gần đây, trong đầu mình cứ xuất hiện hình ảnh một người, làm gì cũng nhớ đến người ấy." Tường đặt tay lên ngực, "Và mỗi lần gặp mặt thì tim đập rất nhanh, vừa hồi hộp vừa xao xuyến. Lần nào thấy người ấy đi với ai khác, trò đều khó chịu. Có phải trò mắc bệnh lạ hay là bị bỏ bùa không ạ?"

Trước câu hỏi kỳ lạ đó, thầy Lư ngạc nhiên chốc lát rồi chậm rãi hỏi lại:

"Người ấy mà cậu nói đến, phải chăng là một cô bé?"

"Sao thầy biết ạ?"

"Vì chỉ có là cô bé thì cậu mới như thế."

"Vậy... đó là bệnh gì thế thầy?"

Thầy Lư nhìn gương mặt tò mò ngây thơ của Tường, liền mỉm cười bảo:

"Là tương tư, thưa cậu."

Tường nhún mày. Tương tư? Hình như cậu đã đọc hai từ này ở trong một bài thơ, nhưng vẫn chưa hiểu lắm. Biết nên thầy Lư chậm rãi giải thích ngắn gọn: tức là sự luyến thương của một chàng trai dành cho một cô gái. Nghiêng đầu tròn xoe mắt, có vẻ cậu đã bắt đầu hiểu ra.

"Không thể có chuyện đó được!" Tường phản bác tức thì, "Vốn dĩ trò rất ghét nhỏ ấy. Làm sao luyến thương được chứ?"

"Tình cảm là thứ rất khó nói. Duyên phận cũng là một trong những điều như thế. Trước lạ sau quen, trước ghét sau thương, vẫn là lẽ thường ở đời. Nhà Phật cũng dạy, có hiểu mới thương. Biết đâu sau một thời gian dài chung sống, cậu hiểu được cô bé ấy rồi mới phát sinh sự luyến thương."

Tường chớp mắt, mấy ngày qua đọc bao nhiêu sách vở vậy mà giờ mới biết cái chuyện "trước ghét sau thương", một thời gian dài chung sống lại có thể khiến người ta thay đổi cảm giác dành cho nhau. Lý nào, cậu thương nhớ Tầm? Tường nhắm mắt, lắc đầu liên tục khi nghĩ đến sự thật đó. Chợt, cậu thấy thầy Lư chỉ ngón tay vào tim mình sau đó cất giọng nhẹ như gió:

"Lời giải nghĩa đó cậu chưa thể thấu hiểu tường tận được. Nhưng mà tâm này thì đã nói rõ hết rồi. Tim đập như trống, xao xuyến, nhưng nhớ, hờn giận vô cớ, thậm chí cả sợ hãi... đều vì cô bé ấy mà có. Thế là thương, vậy thôi."

Tường bất động nhìn thầy.

Những lời lẽ của thầy Lư gần như quán lấy tâm trí Tường trên đường về nhà. Cậu tự hỏi, có nên tin lời của một thầy giáo suốt ngày chỉ biết vung dao múa kiếm? Nhưng sách ghi rằng, người càng lớn tuổi tức là từng trải, hiển nhiên sẽ đúng đắn. Tường lại nhớ đến Tầm. Cậu đặt tay lên ngực áo, chuyện này khéo còn khó gặp vạ lần việc chong đèn đọc sách canh khuya.

Có tiếng xe ngựa chạy đến. Tường quay lại. Đúng lúc từ trong xe, Quyên nhảy phóc xuống. Cậu ngán ngẩm. Người gì cứ như oan hồn, bám mãi chẳng chịu buông. Lúc Quyên vừa bước đến trước mặt mình, cậu đã lên tiếng ngay:

"Ta phải về nhà ăn cơm, không rảnh rồi đi chơi đâu."

"Ta không rủ người đi chơi." Quyên buồn rầu, "ta sẽ rời khỏi xã Thổ."

Tường khá bất ngờ khi nghe Quyên báo mình đang trên đường trở về nhà. Quan tri huyện Đỗ Phần đã coi xong tình hình đề điều vài ngày trước nên bây giờ sẽ rời khỏi đây. Dĩ nhiên con gái ông phải đi cùng.

Trông trời bắt đầu kéo mây đen mà Tường vẫn chưa về, Tầm lo lắng. Đoán cậu rời khỏi võ quán lại đi chơi bởi ở đâu đó quên mất giờ dùng cơm, nhỏ nén tiếng thở dài. Mùa lũ, trời hay mưa lắm, chẳng may cậu bị mắc mưa thì khổ.

Liêm từ trong nhà bước ra, bắt gặp Tầm đứng dưới gốc cây mới mau chóng đi đến. Vừa thấy Tầm nhìn mình, cậu liền hỏi:

"Em đứng đây làm gì?"

"Em chờ cậu Tường ạ. Gần đến giờ dùng cơm, trời lại sắp mưa mà cậu ấy chưa về. Em lo cậu ấy mãi vui mà quên giờ về."

"Tính Tường ham chơi, em có quản cũng không được đâu. Đừng lo, khi nào đói thì nó sẽ tự về nhà, tuổi lớn rồi đâu còn nhỏ nữa."

Tầm gật đầu. Liêm bước lại gần, đứng bên cạnh Tầm và dựa lưng vào thân cây. Trời tắt nắng kéo theo mây đen giăng đầy, gió thổi ào ào. Những cành cây tung giăng giạt, lá rơi xào xạt xuống đất. Đứng đây ngắm nhìn dãy nhà cùng không gian xung quanh vắng vẻ, bỗng chốc thấy lòng bình yên. Liêm nhắm mắt lại, nghe âm thanh gió thổi lá bay. Dáng vẻ thư thái đó khiến Tầm không sao rời mắt được.

Từ lúc Liêm đứng gần bên là Tầm đã thấy bồi hồi rồi. Giống Tường, tim Tầm cũng có đôi chút đập mạnh khi ở cùng người đó. Nhưng cảm giác của nhỏ nhẹ nhàng hơn. Với Tầm, Liêm vừa thanh tao vừa giản dị, vừa xa vừa gần, tựa hồ như trăng dưới giếng, cứ ngỡ chạm vào được rồi nhưng hóa ra chỉ là ảo ảnh. Thật kỳ lạ vì Tầm luôn cảm giác Liêm quá xa vời trong khi cậu vẫn rất gần gũi thân thiện.

"Dạo này, em và Tường có vẻ thân với nhau." Liêm chợt nhiên mở mắt.

"Không đâu ạ, em với cậu Tường chẳng có gì cả..."

"Em nghĩ gì thế? Cả hai thân nhau là chuyện vui mà."

Trông đôi mắt dịu dàng ấy, Tầm bồi hồi hỏi khẽ:

"Cậu Liêm sẽ vui nếu như Tầm thân thiết với cậu Tường hơn sao?"

"Tất nhiên rồi, em hỏi gì lạ vậy."

Con gió lạnh thổi qua. Bất giác, Tầm rùng mình.

Câu đáp lời tự nhiên ấy bỗng dưng làm lòng Tầm có đôi chút trống rỗng, dù không hiểu tại sao. Chẳng nói gì nữa, Tầm chỉ mỉm cười rồi chuyển ánh mắt căm lặng về nơi khác. Giờ có lẽ, Tầm đã hiểu vì sao Liêm gần gũi nhưng hóa ra lại xa cách. Đó là sự lãnh đạm. Vì lãnh đạm nên đối với ai cũng xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Người luôn dùng nước mắt để mê hoặc ta!

Tường không biết nói gì trước dáng vẻ buồn rầu của Quyên. Thường ngày bị bám theo suốt nên đâm ra bức mình nhưng nay nghe nhỏ bảo phải rời khỏi xã Thổ thì cậu có đôi chút tiếc nuối. Bản thân càng không nên tỏ ra khó chịu, bởi dẫu sao tiền bước một người cũng nên có lòng.

"Cô Quyên trở về huyện mạnh giỏi."

Quyên nhìn Tường, ngạc nhiên một lúc rồi tự dưng hỏi:

"Người có ghét ta không?"

Thú thực là Tường chẳng muốn nói dối. Nhưng như trước đó đã nghĩ, tiền đưa một người đi xa thì chó nên tị hiềm nhau làm chi. Dường như đáng về

phân vân của cậu khiến Quyên càng buồn hơn vì không khác nào đã có câu trả lời. Tức thì cô chủ nhỏ nắm lấy tay Tường, giọng nghe giống hệt van nài:

"Người đừng ghét ta nhé... Ta thực sự thích người lắm."

Tường tròn xoe mắt. Giả sử như bình thường hẳn cậu đã giật tay ra khỏi tay Quyên rồi nhưng lúc này lại không muốn thế. Bỗng chốc, cậu thấy nhỏ không còn khó ưa giống ngày đầu tiên gặp gỡ bởi qua cái nắm tay lưu luyến này.

Tường cúi xuống, bứt lấy một bông hoa dại mọc ven đường. Rồi cậu đưa hoa cho Quyên, tiếp theo khẽ mỉm cười:

"Trước thì có nhưng giờ thì ta hết ghét cô Quyên rồi. Sau này nếu cô có dịp quay lại xã Thổ, ta hứa sẽ không bao giờ ghét cô nữa đâu."

Ánh mắt Quyên bất động. Là vì lần đầu tiên Tường nở nụ cười thân tình như vậy, và cũng bởi do câu nói ám áp đó làm nhỏ không khỏi bồi hồi. Quyên cầm bông hoa dại trên tay, cảm xúc như đang níu giữ mình ở lại chẳng thể rời đi.

Tiếng bà vú ở trên xe giục. Tên phu xe đẩy nhẹ Quyên xoay bước. Cô chủ nhỏ cứ ngoái nhìn Tường cho đến khi đã vào trong xe. Con ngựa chậm rãi bước lộc cộc. Tường dõi theo một chốc rồi cũng quay lưng. Nhưng đi chưa được bao xa thì cậu thỉnh thoảng nghe Quyên gọi mình. Mau chóng nhìn lại, cậu thấy nhỏ đứng ngoài cửa xe với đôi mắt kiên quyết, nói thật to rằng:

"Ta sẽ quay lại! Khi đã lớn, ta nhất định quay lại tìm người!"

Quyên lặp đi lặp lại câu nói ấy mãi đến lúc chiếc xe ngựa đã chạy đi rất xa, khuất bóng đằng sau những cánh đồng trập trùng.

Tường bước vào sân gạch, đang nghĩ không biết phải trình bày với cha mẹ thế nào vì về nhà quá giờ cơm, thì bất chợt bắt gặp cảnh Tầm và Liêm đứng dưới tán cây nói chuyện cười đùa. Dừng bước, cậu yên lặng nhìn họ khá lâu.

Cái cảm giác bức bối tung tức ở trong lồng ngực bắt đầu xuất hiện. Càng thấy Tầm cười vui vẻ với anh trai, Tường càng khó chịu đến kỳ lạ. Trái tim không đập thành nhịp mà trở nên nhói, hết có nhiều mũi kim châm chích vào. Cậu ghét tâm trạng lạ lùng này, nhưng ghét hơn là cái việc chứng kiến hai người đó gần gũi thân thiết nhau. Cậu lập tức quay lưng đi.

Dùng cơm xong, Tường muốn về phòng ngủ một giấc cho khuây khỏa. Nếu là mọi ngày, cậu sẽ chăm chỉ vào thư phòng đọc sách nhưng bây giờ bản thân không thích phải chạm mặt Tầm và Liêm. Vừa lúc, cậu nghe Tầm gọi.

"Cậu đi học bài ọ?" Tầm hỏi.

"Ta đi ngủ." Tường miễn cưỡng đáp, mắt vẫn nhìn nơi khác.

"Mọi khi giờ này cậu sẽ đọc sách mà. Cậu không nên lười biếng vì ông, các bà và cả cậu Liêm đều vui khi cậu chăm chỉ đấy ọ."

Nghe Tầm nhắc đến Liêm, Tường thấy con giận vô cớ lại tăng, bảo hỏi họ:

"Ta chỉ muốn ngủ."

"Hay là cậu đọc sách không hiểu nên chán? Vậy để Tầm và cậu Liêm..."

Lần thứ hai, từ "cậu Liêm" như một dòng nước lũ ồ ạt đánh sập bức tường đề che chắn mà Tường cố gắng dựng lên ở trong lòng, vì thế đã quay qua và hét lên:

"Ta đã bảo không muốn! Người là gì mà bắt ta phải làm thế này thế kia chứ?"

Hắn đây là lần đầu tiên Tường hét lớn như thế nên Tầm giật mình, nếu nói gần như mất hết hồn vía có lẽ cũng chẳng ngoa. Trong thoáng chốc, Tầm cứ đứng yên bất động, bản thân chưa định hình rõ chuyện gì vừa xảy ra cũng như lý do tại sao cậu chủ lại nổi giận với mình đến vậy.

Được giải phóng con giận kìm nén suốt mấy canh giờ, lòng Tường bỗng dưng nhẹ đi. Dần dần bình tâm, cậu phát hiện có vẻ mình đã hành xử vượt quá mức.

"Cậu... vẫn rất ghét Tầm sao?"

Câu hỏi nhẹ nhàng đó khiến Tường phải nhìn trực diện vào Tầm. gương mặt bình thản là vậy nhưng rồi hàng mi chớp nhẹ, một giọt nước mắt trào ra lăn dài. Hiển nhiên, Tường đã lặng người như thế nào. Vốn dĩ, lòng cậu luôn dao động trước nước mắt của đứa con gái ấy. Thất thân chốc lát, cái nhìn của cậu chuyển qua vô cảm:

"Người luôn dùng nước mắt để mê hoặc ta."

Tầm không nghe được những lời đó hay cũng bởi do đã quay lưng bỏ chạy trước khi những câu từ ấy kịp phát ra. Không nhìn theo Tầm, Tường cảm lạnh.

Trời kéo mây đen, mãi vẫn chẳng chịu buông hạt. Gió cứ thổi ào ạt. Mọi vật chìm vào cõi âm u với tiếng sấm sét rền rĩ ở đâu đó rất xa. Tường đang ngồi lặng lẽ trên bậc hiên ngoài hè. Tâm trạng không có hứng thú ngắm cảnh sắc, chỉ vì lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Càng nghĩ càng thêm rối, lại bức bối chẳng yên.

Vì sao lại nóng giận? Vì sao phải làm Tâm khóc? Tường không ngừng chất vấn mình vô số những thắc mắc không lời giải. Ngồi tựa đầu bên cây cột, ánh mắt mông lung hướng lên mấy tán cây rậm rạp, cậu muốn nghe tiếng gió len qua tai.

Suy nghĩ biến mất khi Tường thấy thằng Ngải bước vào sân gạch. Cậu hỏi hắn vừa đi đâu về. Hắn trả lời:

"Con vào chợ phiên mua vài món đồ cho bà Ba. À, con tình cờ thấy Tâm đứng bên bờ sông Kê. Chắc nhỏ trốn việc ra ngoài đó chơi. Trời sắp mưa lớn rồi, cho nhỏ ướt mưa để biết cái thân. Mà vào mùa lũ, sông Kê ngập nước dữ lắm cậu ạ."

Trong lúc thằng Ngải liếng thoảng thì Tường đảo mắt nghĩ ngợi. Mấy canh giờ qua, cậu không thấy Tâm là do nhỏ vẫn chưa về. Thành linh sấm sét rền vang, cậu giật mình. Tiếp, những hạt mưa rơi xuống mái ngói nghe lộp độp. Trời mưa lớn đây, Tâm lại đang ngoài bờ sông Kê, cậu nhớ nhỏ từng bảo mình không biết bơi.

Tâm chẳng biết vì sao mình lại chạy ra tận bờ sông Kê này. Vốn sợ nước và vẫn chưa quên vụ thằng Bùa làm, thế mà Tâm cứ ra đây ngồi cho vui nổi buồn. Tâm chưa muốn trở về nhà. Thậm chí mây đen giăng đầy trời và bây giờ trời đã mưa lớn nhưng Tâm vẫn cứ ngồi. Chẳng qua lòng đang tự hỏi, nên tiếp tục sống trong nhà họ Triệu hay bỏ đi đâu đó thật xa?

Tâm đột nhiên nghe tiếng Tường gọi. Ban đầu còn nghĩ mình nghe nhầm, mãi lúc sau mới thấy bóng cậu xuất hiện ở dưới chân cầu trong màn mưa giông. Chớp mắt ngạc nhiên, Tâm không ngờ Tường lại đến đây tìm mình. Nhắc thấy cậu nhìn lên giữa cầu nơi mình ngồi, Tâm mau chóng đứng dậy. Xui xẻo thay, trời mưa làm đường cầu trơn trượt, thế là Tâm bất cẩn sảy chân ngã xuống sông.

Kịp trông thấy bóng Tâm rơi xuống nước, Tường hoảng hốt nhảy xuống theo. Mưa gió, nước sông dâng cao lạnh lẽo, cậu trôi dạt và đưa mắt kiếm tìm. Lo lắng. Sợ hãi. Cậu gọi tên Tâm thất thanh. Tiếng mưa ồ ạt, nhưng rồi cậu nghe loáng thoáng có tiếng kêu cứu yếu ớt. Cậu bắt gặp Tâm đang cố ngoi lên giữa làn nước trập trùng, gợn tay vẫy liên tục. Tường hụp xuống, bơi về phía đó. May sao túm được cánh tay Tâm. Vật lộn đến đuối sức, cuối cùng cậu cũng kéo nhỏ vào bờ.

Mưa tuôn xối xả. Tâm nằm trên bờ, mắt nhắm nghiền. Tường sợ hãi vô cùng. Chưa bao giờ lòng hoang mang dờ dẩn như lúc này. Ngỡ như sẽ đánh mất thứ gì rất quan trọng. Cậu đặt tay lên bụng Tâm, ép mạnh để đẩy nước ra ngoài.

"Không được! Người không được chết! Có nghe ta nói không? Tâm! Tâm!"

Tường vừa làm vừa gọi trong cơn bần thần khôn xiết. Được một lúc, Tâm giật nảy người rồi ho mạnh, nồn thốc nước ra ngoài. Dưới cơn mưa, Tường cảm giác bản thân đã được sống lại khi thấy Tâm ho sặc sụa và từ từ ngồi dậy. Cậu ngửa mặt lên trời, mừng phát khóc. Mưa làm trôi đi nước mắt.

Tường đưa tay vén mái tóc ướt bết nước qua một bên rồi lau nhanh những giọt mưa bám trên mặt Tâm, sốt sắng hỏi, thấy thế nào rồi? Tâm che miệng ngăn cơn ho sặc sụa, lắc đầu bảo không sao.

Đầu óc Tâm lơ mơ, chẳng còn biết gì nữa, mãi đến lúc cảm nhận mình đang nằm trên lưng Tường và gục đầu lên bờ vai cậu. Tâm mơ hồ nghe những câu nói của cậu trong tiếng mưa lớn. Không nhận thức được mọi thứ xung quanh, nhưng Tâm vẫn nhớ mình đã cất giọng khê khàng:

"Vừa rồi, có phải cậu gọi tên Tâm...?"

"Phải, ta sợ người chết nên mới gọi tên người."

"Đây là lần đầu, cậu gọi Tâm bằng tên... Tâm vui lắm..."

"Nếu người còn muốn nghe nữa thì cố gắng lên, chớ có chết đấy."

Tâm lại ho, cả người lạnh căm dưới cơn mưa trắng xóa. Tường lại nói nhanh:

"Ta hứa, không chỉ gọi tên mà còn đối xử tốt với người hơn. Ta sẽ không khó chịu, quát mắng hay đuổi người đi nữa. Ta... ta sẽ xem người như em gái."

Trong vô thức, Tâm lắc đầu mà rằng trước khi hoàn toàn lịm đi:

"Đừng... cậu đừng xem Tâm là em gái... vì cậu sẽ chết không toàn thây..."

Tường bất động. Tâm vẫn nhớ về lời thề độc của cậu cách đây ba năm trước, cũng vào cơn mưa lớn và sấm sét ầm ầm.

"Tim đập như trống, xao xuyến, nhưng nhớ, hờn giận vô cớ, thậm chí cả sợ hãi... đều vì cô bé ấy mà có. Thế là thương, vậy thôi". Lời thầy Lư cứ vang lên. Bất giác, mắt Tường nhòe nhoẹt. Vì mưa và vì lệ.

"Ta sẽ không xem người là em gái..."

Đó là câu cuối cùng Tường buột miệng nói ra khi công Tầm đi dưới mưa suốt quãng đường dài. Ngày hôm ấy, cậu chủ nhỏ đó đã nhận ra rằng, mãi mãi mình không thể xem Tầm như em gái được nữa rồi.

HẾT QUYỂN II.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Trưởng thành - sự trưởng thành của cậu ba và cô đào hát tên ái

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ,

Vô duyên đối diện bất tương phùng.(10)

Năm Kỷ Tỵ (1809). Ba năm nối tiếp nhau, chớp mắt đã trôi qua mau chóng.

Sáng đầu xuân, thăng Ngải chạy ù từ bến đò về nhà họ Triệu, vừa vào trong sân gạch đã lập tức hô toáng lên thông báo:

"Ông ơi! Các bà ơi! Cậu Liêm ơi! Cậu Tường đỗ rồi ạ!"

Thăng Ngải to mồm, chạy lăng xăng khắp ngõ ngách trong nhà, gần cổ gào đi gào lại mỗi một câu đó. Chuyện chấn động quá mà, khéo phải báo cho cả xã này biết ấy chứ. Bao nhiêu năm qua, cứ ngỡ cậu Tường nhà này chẳng bao giờ động đến sách vở hay chong đèn học bài canh khuya chứ đừng nói đến việc dúi mài kinh sử đến trường thi. Cuối cùng chuyện đó cũng xảy ra, đã thế còn thi đỗ nữa.

Khoa thi năm rồi, Liêm được chọn làm Cống sinh(11) quả là tin vui cho Triệu gia và cả cái xã Thổ. Để chuẩn bị cho kỳ thi Hương, cậu tiếp tục vùi đầu vào sách vở. Năm nay đến lượt Tường nổi gót anh trai, thật tin mừng nhân đôi.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người trong Triệu gia đều tề tựu đông đủ ở phòng chính. Từ đám người làm cho đến ba bà, Triệu xã trưởng và cả Tầm. Tất nhiên là để kiểm chứng xem lời thăng Ngải thực hư thế nào. Triệu xã trưởng cất giọng:

"Có thật là cậu Tường đỗ rồi không?"

"Chắc chắn thưa ông. Con lên tận trường thi, đọc kỹ bảng đề danh đến mười lần, quả nhiên có tên cậu Tường ạ."

Ba bà mừng rỡ trước lời khẳng định của tên Ngải. Triệu xã trưởng thờ ra một tiếng nhẹ nhõm. Trước ngày Tường đi thi, ông lo đến mất ngủ, mấy ngày qua đứng ngồi cũng chẳng yên vì nôn nóng chờ đợi bảng đề danh. May thay trời Phật phù hợp, tổ tông nhà họ Triệu độ trì, đưa con ngõ nghịch ấy cũng đỗ rồi.

"Cậu Tường đâu, mau đi báo cậu biết!" Bà Tư giục thăng Ngải.

Thăng Ngải toan đáp dạ thì Tầm liền lên tiếng: "Đề con đi báo cho cậu ạ".

Ban nãy vào thư phòng không thấy Liêm và Tường đâu nên Tầm nghĩ hai người đang ở dãy nhà sau. Đúng như suy đoán, lúc Tầm bước ra đây thì đã nghe âm thanh vung gậy và tiếng thơ ngâm nga.

Trên chiếc bàn đá, Liêm chăm chú đọc thơ. Gần đó, Tường cầm gậy say sưa múa quyền. Mãi đến khi nghe giọng Tầm cất lên, hai anh em mới ngừng việc đang làm lại. Về như câu hồ hào của thăng Ngải không đến được tai họ nên Liêm vừa hạ sách xuống đã hỏi có chuyện gì sao? Tầm tiến đến gần hai cậu chủ, báo rằng:

"Ngải vừa từ trên trường thi về, nói cậu Tường đỗ rồi ạ."

Nghe xong, Liêm mừng rỡ lẫn bất ngờ: "Thật sao?". Tầm đáp vâng, rồi đưa mắt nhìn sang Tường đang đặt gậy xuống bàn đá ra điều chẳng mấy quan tâm:

"Tầm chúc mừng cậu."

"Anh cũng vậy, trời quả không phụ lòng người."

Đáp lại đáng vẻ mừng rỡ của Liêm và Tầm, Tường chỉ khoanh tay nói nhạt:

"Bình thường thôi mà."

Liêm ngạc nhiên:

"Sao em lại nói thế? Khoa thi vừa rồi có phải đơn giản đâu. Hửn, thầy Văn cũng sẽ bất ngờ đấy. Em không vui khi mình đỗ à?"

"Không phải em không vui. Chà, biết nói thế nào nhỉ? Chẳng qua là trước khi đi thi, em đã đoán mình nhất định sẽ đỗ."

Câu nói đầy kiêu ngạo của Tường khiến Liêm buồn cười. Cứ ngỡ lại nghĩ vu vơ gì, hóa ra cậu em trai này hết sức tự mãn với kết quả đó. Vốn, tính Tường từ bé đã rất kiên tâm, một khi đã quyết làm chuyện gì thì phải nắm chắc phần thắng. Chợt, Liêm thấy chiếc thoa cài tóc nhỏ trên mái tóc đen tuyền của Tầm, liền hỏi:

"Là em mua sao?"

Tầm ngại ngùng sờ lên mái tóc:

"Của chị Hỷ cho em ạ"

Liêm mỉm cười khen đẹp, "chiếc thoa cài tóc rất hợp với em". Tầm nghiêng đầu, cười e thẹn. Rồi nhỏ bắt gặp ánh mắt Tường hướng vào mình chằm chằm.

"Gì thế thưa cậu?"

Chẳng hiểu sao Tường lại mang biểu hiện chán chường, thẳng thừng bảo:

"Vịt thì không bao giờ thành thiên nga đâu. Xấu xí vẫn cứ xấu xí thôi. Ngươi nghĩ với chiếc thoa rẻ tiền ấy là mình sẽ xinh đẹp lên à?"

Liêm liền nhắc: "Sao em nói lạ vậy?"

Còn Tầm dường như cũng quen rồi, đáp:

"Tầm biết mình xấu xí nên không dám mơ được cậu Tường khen ạ."

"Biết thế là tốt đấy. Anh, em phải đến gặp cha và các mẹ."

Dứt lời, Tường rời đi. Tầm nhìn theo, nhẩn máu. Tầm không hề biết rằng, Tường đã dừng bước và quay lại, âm thầm quan sát mình từ xa. Sự thật, ánh mắt của cậu khi này nhìn vào Tầm, không phải hàm ý chê bai mà là... "Em rất đẹp". Cậu thấy chiếc thoa cài tóc đó hợp với Tầm vô cùng, nhưng bản thân không thể nói ra những lời đó được. Bởi, Tầm chỉ thuộc về Liêm.

Tường vào phòng chính gặp cha và các mẹ. Nhác trông thấy con trai, bà Tư chạy đến khen ngợi đủ thứ. Triệu xã trưởng cũng ra vẻ hài lòng.

"Đây quả là tin vui hiếm có, Triệu gia phải làm cỗ ăn mừng mời mọi người."

Bà Hai và bà Ba đề nghị. Cũng không thích khoa trương, Tường bảo cả nhà ta ăn tiệc mừng với nhau là được. Triệu xã trưởng gật đầu, rồi nói hình như tối nay có một đoàn hát nổi tiếng về xã Thổ hát tuồng. Chúng ta đến đó nghe cho vui.

Vừa hay, bà Ba hỏi tên người làm đứng gần, "cậu Liêm đâu rồi?". Hửn thưa, "cậu ở ngoài vườn với Tầm ạ". Tự nhiên bà Hai trầm ngâm, nói với chồng:

"Mình à, tôi thấy Liêm và Tầm vẻ như có cảm tình thân thiết. Lúc nào chúng cũng đi bên nhau, nói cười vui vẻ."

"Chuyện đó đâu có gì lạ. Liêm và Tầm lớn lên cùng nhau, giả dụ chúng thương mến nhau cũng là lẽ thường." Bà Tư góp lời.

"Thế à?" Bà Ba ra điều suy ngẫm, "Tầm thông minh lễ phép, đoan trang hiền thực, có đứa con dâu như vậy chắc tôi cũng vui lòng."

Đợi ba bà vợ nói xong, Triệu xã trưởng bấy giờ mới cất giọng:

"Liêm và Tầm có thương nhau hay không, chờ sau này hỏi rõ. Bây giờ, Liêm phải chú tâm vào khoa thi. Có công danh rồi bấy giờ cưới vợ cũng không muộn."

Ông vừa dứt lời, Tường đã nói ngay rằng mình có việc muốn đến thư phòng. Lúc cậu vừa ra ngoài, bà Tư bắt gặp đôi mắt nhìn theo.

Tường bước chậm rãi trên dãy hành lang ngoài hiên. Những lời vừa rồi của cha và các mẹ cứ lộn vồn trong đầu. Cậu dừng chân, đưa mắt nhìn ra cái sân gạch vắng lặng. Từ sau buổi chiều mưa lũ năm đó, Tường biết mình thương Tầm. Thứ tình cảm âm thầm, mãnh liệt nhưng đầy kìm nén. Hơn ai hết, cậu hiểu bản thân không thể đến gần Tầm, cũng như chỉ có thể mang một mối tình si.

Thật xứng đôi vừa lứa! Là thanh mai trúc mã, khéo họ lấy nhau không chừng! Suốt ba năm qua, lúc nào Tường cũng nghe mọi người nói về Tầm và Liêm như thế. Dường như trong mắt họ, hai người đó đã thuộc về nhau rồi. Và chính Tường cũng nghĩ vậy vì sớm nhận ra, Tầm cảm mến Liêm. Hửn, anh

trai cậu cũng thế.

Từ một cậu chủ nghịch ngợm ham vui, Tường bỗng dưng trở nên chững chạc, kiên tâm và thỉnh thoảng trầm lặng một cách kỳ lạ. Mười tám tuổi, cậu là một chàng trai khôi ngô, giỏi cả văn lẫn võ. Ai nấy đều ngạc nhiên về sự thay đổi này. Và có lẽ, chẳng ai biết được vì thương thầm một người mà cậu trưởng thành.

Đoàn hát Hồng Đào tuy lang bạt giang hồ nhưng rất có tiếng. Họ biểu diễn từ kinh thành đến các làng xã, khắp dải đất từ Bắc vào Nam, không đâu là không có dấu chân họ đi qua. Nay, đoàn Hồng Đào xuống xã Thổ tiện phương Nam, dựng lều hát vờ "Phản Lê Huê" nên mọi người kéo đến xem đông nghịt.

Nghe đâu trong đoàn có cô đào hát tên Ái. Nét đẹp sắc sảo mặn mà, giọng hát mượt mà êm đềm, vậy là ai nấy kháo nhau đến đây xem thử thế nào.

Trong lều, người người ngồi kín hết chỗ. Ngay phía trên hàng ghế đầu tiên là chỗ ngồi của người nhà họ Triệu. Được báo có Triệu xã trưởng đến nghe hát, người trong đoàn dĩ nhiên phải ưu ái cho ông, ba bà và hai cậu ngồi ở trên đầu.

Mãi đến đầu giờ Dậu, tuồng hát Phản Lê Huê mới mở màn. Tất cả đều chăm chú nhìn khi bóng dáng nữ tuồng Lê Huê xuất hiện. Người vào vai này, không ai khác là Ái, cô đào hát nổi tiếng tài sắc vẹn toàn. Đúng như lời đồn, sắc đẹp của Ái nghiêng thành nghiêng nước, có nét già dặn sắc sảo. Cô vừa cất giọng hát lên là mọi người say đắm, hoàn toàn bị cuốn theo.

Vốn chẳng hứng thú gì với tuồng chèo, Tường mạng dáng vẻ nửa nhàm chán nửa thờ ơ. Ngồi khoanh tay trên ghế chưa được bao lâu là cậu xoay người qua lại, không yên được vì buồn tay chân thế nào ấy. Tuy tính cách đã có phần trầm hơn xưa nhưng cô nhân bảo, giang sơn để đời bản tánh khó dời, với những thứ Tường không thích thì vẫn cảm thấy bị bó buộc.

Trong khi Tường ngáp ngáp dài thì bên cạnh, Liêm lại chăm chú nghe như người mất hồn. Đúng hơn là, cậu không thể rời mắt khỏi Ái. Từ lúc cô đào hát đó xuất hiện, Liêm cảm giác như mình bị bắt mắt ba hồn bảy vía. Từ ánh mắt đến giọng hát, cô đều toát lên sự say đắm khó cưỡng. Mười mấy năm chỉ biết vui mặt vào sách vở văn chương, ngay bây giờ và chính tại đây, cậu Hai nhà họ Triệu mới biết đến thứ cảm giác khác lạ lâng lâng khó tả này.

Đang hát say sưa thì bỗng, Ái làm rơi cây giáo xuống ngay dưới chân Liêm. Tuồng hát dừng lại giữa chừng. Vẫn an nhiên, cô bước xuống tiến đến chỗ cậu. Một cách nhẹ nhàng, Liêm nhặt cây giáo lên đưa cho Ái. Vào khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, Liêm thoáng bất động. Phải chăng đã trúng tiếng sét ái tình? Về phần Ái, trông thấy gương mặt thanh tú của cậu Hai Triệu gia, bỗng chốc cũng có chút rung động nhưng đã mau chóng đón lấy cây giáo và mỉm cười.

Lúc Ái quay lại với vở diễn, Liêm vẫn nhìn theo say đắm. Và không ai khác nhận ra dáng vẻ đó của cậu, ngoài Tầm.

Chú thích:

(10) Điển tích xưa của Trung Quốc: "Có duyên nghìn dặm xa còn gặp/ Không duyên trước mặt vẫn cách lòng".

(11) Là học trò giỏi được chỉ định đi thi Hương.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 15: Cậu Hai đã biết thế nào là ái tình

Sáng ra, Liêm dậy sớm, lòng tự dưng nôn nao kỳ lạ nên chẳng biết phải làm gì đành vào thư phòng đọc sách. Khác với mọi lần, cứ hễ cầm sách lên là mắt không rời đi chỗ nào nữa ấy vậy bây giờ cứ chốc chốc cậu lại nhìn ra cửa sổ như nhung nhớ điều gì. Tối qua, sau khi kết thúc vở Phản Lê Huê thì Triệu xã trưởng cho gọi cả đoàn hát lại tán thưởng. Rồi ông yêu cầu ngày mai, cả đoàn đến Triệu gia hát cho người trong nhà nghe. Dĩ nhiên trưởng đoàn lấy làm vinh hạnh lắm.

Triệu xã trưởng còn ngợi khen Ái. Đối diện, Ái cúi đầu cảm tạ. Trong lúc cô đào hát nói chuyện với cha thì Liêm lại quan sát chăm chú. Ban nãy diễn, cô đánh phấn tô son trông đã đẹp rồi nay lại bôi hết lớp trang điểm, gương mặt mộc lộ ra đầy khả ái. Thật đúng với cái tên. Hỏi thử làm sao cậu không ngẩn ngơ cho được.

Trước khi rời đi, Ái lễ phép chào Triệu xã trưởng với ba bà, rồi đến lượt Tường và cuối cùng là Liêm. Nghe đồn con trai trưởng của Triệu gia là thư sinh nho nhã, quả chẳng sai. Gương mặt thanh tú của Liêm khiến Ái ngại ngần chẳng dám nhìn. Nhưng cô biết, ánh mắt cậu không rời mình vì vậy càng tỏ ra e thẹn hơn.

Vì lời hứa từ trưởng đoàn hôm nay sẽ đến hát riêng cho nhà họ Triệu mà Liêm đâm ra bồn chồn, tâm tưởng không yên, mắt cứ hướng ra cửa sổ mong

chờ. Chính vì tâm trí thả trôi ở tận đâu nên cậu không hề biết Tầm đã bước vào thư phòng tự bao giờ. Mãi đến khi tiếng nói của Tầm ngay sát bên tai, hồn Liêm mới trở về.

"Cậu sao vậy ạ? Không khỏe ở đâu ư?"

"À, không sao." Liêm có phần lúng túng, "anh học bài sớm để lát nữa nghe hát. Em cũng biết hôm qua cha đã mời đoàn Hồng Đào đến Triệu gia mà."

Đem qua, mặc dù đứng ở phía sau nhưng Tầm dễ dàng nhận ra biểu hiện khác lạ của Liêm đối với cô đào hát đất kinh thành kia. Không đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ mà Tầm cảm giác đó là ánh mắt say đắm của một kẻ si mê. Nay nghe Liêm nhắc đến tên Ái với vẻ hào hứng khác thường, Tầm chẳng mấy ngạc nhiên. Chỉ là trong lòng tự nhiên xuất hiện một linh cảm...

Vừa hay, cửa thư phòng mở, tên Ngải bước vào báo với Liêm đoàn hát Hồng Đào đã đến và đang ở phòng chính chờ. Như thể đã đợi rất lâu, Liêm đóng sách lại, vẻ mặt vui mừng khi cùng tên người làm rời phòng. Còn Tầm lặng lẽ theo sau.

Khi Liêm và Tầm đến phòng chính, Triệu xã trưởng và ba bà đã có mặt rồi. Mọi người trong đoàn cúi chào cậu Hai. Ái thoáng nhìn Liêm, thẹn thùng mỉm cười. Cậu cũng đáp lại cô bằng một nụ cười cảm mến và ánh mắt nồng nàn. Không quá lâu, vở diễn bắt đầu. Được một lúc không thấy con trai đâu, bà Tư liền bảo Tầm đi gọi cậu.

Trong khi mọi người trong Triệu gia hứng khởi nghe hát thì Tường lại ở sau vườn luyện võ. Vừa kết thúc trong bài quyền đầu tiên, cậu đã bắt gặp Tầm từ xa đi lại. Trông thấy Tường, Tầm hỏi "sao cậu không đến phòng chính nghe hát, bà cho gọi cậu đấy". Xoay xoay cây gậy trong tay, Tường thờ dãi chán chường, hôm qua nghe hát một lần là đủ lắm rồi, phát ốm mất thôi! Biết cậu không đi, Tầm cũng chẳng buồn quay lại đó làm gì nên ngồi xuống ghé đá.

"Người không nghe hát à?"

"Tầm cũng giống cậu, không muốn phải nghe lần thứ hai."

Nhận ra Tầm có tâm sự, Tường gác gậy, ngồi xuống ở phía đối diện. Cậu không hỏi gì chỉ chờ đợi, vì biết rằng nếu Tầm muốn thì nhất định sẽ nói ra.

"Có phải chàng trai nào cũng thích nghe hát không ạ?" Tầm chợt hỏi.

"Người đang nói đến anh trai ta sao?" Tường thật tinh ý, "người thích văn chương như anh ấy thì có lẽ cũng hứng thú với hát tịch."

"Cậu Liêm dường như thích cô đào hát tên Ái."

Giờ thì Tường đã biết tâm sự của Tầm là gì rồi. Hóa ra do Liêm mang chút đố kỵ đến Ái nên Tầm thấy không được vui. Im lặng chốc lát, cậu nói vu vơ:

"Hắn anh ấy ngưỡng mộ giọng hát của cô Ái đó. Ta nghe cũng thấy hay hay."

"Chỉ vì giọng hát thôi à?"

"Đố ý một ai đó đâu hẳn chỉ vì thương mến mà do một điều nào đấy của họ nổi bật thôi. Nó hoàn toàn khác với ghét, vốn dĩ rất rõ ràng."

Nghe Tường bảo vậy, Tầm liền hỏi đùa, cũng giống như cậu Tường ghét Tầm phải không? Đang xoa nắn bàn tay thì chợt Tường ngừng lại trước câu hỏi ấy. Đôi mắt khẽ đảo nhẹ, rất nhanh cậu ngược nhìn Tầm. Thấy nhỏ cười cười vì đang đùa, bất giác lòng cậu chùng lại như roi xuống đáy hồ.

Cứ ngỡ Tường sẽ mắng cho một tràng hoặc cất giọng kẻ cả như mọi lần nào ngờ lại không nghe gì nữa, Tầm ngừng cười rồi quay qua. Tầm bắt gặp ánh mắt Tường đang hướng vào mình, một cách thẳng thắn và cũng thật kỳ lạ. Chẳng giống như mọi ngày chút nào, không hỏi hột, không trêu chọc càng không thờ ơ xem thường, mà có chút sâu lắng. Tầm chớp nhẹ hàng mi, vẻ như lần đầu tiên cậu chủ luôn nói ghét mình đó lại mang cái nhìn dịu dàng lẫn ấm áp đến vậy.

"Giá mà em biết tình cảm ta dành cho em nhiều ra sao thì có lẽ em sẽ không hỏi như thế...", Tường thu hồi ánh mắt khác lạ đó lại, điềm nhiên lên tiếng:

"Nếu có một ngày ta rời khỏi Triệu gia thì chắc người không buồn đâu nhỉ?"

Tầm ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hiểu hết hàm ý qua lời nói kia thì Tường đã đứng dậy cầm lấy gậy rồi bảo: "Ta đến võ quán, cứ nói với mẹ ta như thế". Lúc cậu bỏ đi, Tầm vẫn còn dõi theo. Đôi mắt và cả câu hỏi lạ lùng ban nãy nghĩa là gì?

Vở hát kết thúc, Triệu xã trưởng bảo đoàn hát ở lại cùng ăn cơm. Ái âm thầm nhìn về phía Liêm, và dường như không lúc nào ánh mắt cậu rời khỏi cô. Tức thì, Ái xin phép Triệu xã trưởng ra ngoài vườn đi dạo cho khuây khỏa. Lúc rời đi, cô khẽ chớp mắt với Liêm, như một ám hiệu. Cô biết, cậu là người tình tưởng.

Ái đi ra sau vườn, tần ngần đứng trước cây liễu, vẻ như thể ngắm cảnh nhưng thật ra là chờ một người. Chẳng quá lâu, cô nghe tiếng bước chân vang lên ở phía sau, liền khẽ mỉm cười bởi đã đoán ra đấy là ai.

"Cô Ái thấy không khỏe ở đâu à?" Quả nhiên là Liêm.

Ái chậm rãi xoay lưng lại. Trước mặt cô vẫn là gương mặt thanh tú ngời sáng cùng đôi mắt nồng nàn. Cô trộm nghĩ, thư sinh nhà gia giáo gì mà nhìn con gái đắm đuối thế kia? Cứ tưởng, cậu Hai cả đời chỉ biết chong đèn đọc sách, nào ngờ cũng khéo đưa tình ý đến vậy. Chỉ quan sát một chút thôi là nhận

ra cậu si mê Ái.

"Dạ thưa, Ái thấy vườn hoa đẹp quá nên ra đây dạo chơi. Vậy còn cậu?"

"Ta sợ cô Ái buồn nên ra trò chuyện cùng, chẳng hay có được không?"

Ái vén nhẹ một bên tóc mai lên, gật khẽ. Dáng vẻ yếu điệu của cô nàng càng khiến Liêm thêm ngẩn ngơ. Ái cất bước, cậu mau chóng đi theo cùng.

Cả hai đi hết một vòng vườn hoa, ban đầu còn bàn về thơ ca hát xướng sau đó thì chợt nhiên im lặng vì chẳng biết nói gì nữa. Liêm từ nhỏ tới lớn chỉ quen với sách vở, có bao giờ đề ý đến đàn bà con gái. Nếu nói về Tầm thì trong mắt cậu, đó chỉ như cô em gái nhỏ đáng yêu chứ không hề mang khái niệm thương mến. Nay đột nhiên trái tim rung động trước một cô má phấn môi đào, xinh đẹp mặn mà, làm Liêm cảm giác bồi hồi quá đỗi. Muốn tiến thêm bước nữa nhưng cứ ngần ngại.

Về phần Ái, vốn chỉ là đào hát trong đoàn, đi khắp nơi gặp nhiều người từ thượng lưu cho đến bần cùng, vương tôn công tử cũng gặp qua rồi duy có Liêm thì lại khác hẳn. Có lẽ do khí chất thanh tao kỳ lạ từ cậu mới khiến lòng cô xao xuyến. Ái hiểu cậu đang nghĩ gì. Thử sinh thì thường ngại trước con gái. Vì vậy, Ái nghĩ ra một kế sách xem như muốn biết chắc chắn tâm ý của cậu hơn.

Ái giả vờ trượt chân. Liêm còn chưa kịp phản ứng là cô đã ngã vào lòng. Lần đầu tiên được một cơ thể ấm nóng áp vào, Liêm không khỏi bất động. Hai tay vừa chạm lên tấm lưng mềm mại, ngửi mùi thơm nồng từ mái tóc suông, và ngực bị khuôn ngực tròn đó ép vào, phút chốc cậu thấy choáng ngợp.

Thấy Liêm không đẩy mình ra, lại có phần chìm đắm và siết chặt vòng tay hơn, Ái mỉm cười hài lòng. Khéo, chuyển đi xuống tận xã Thổ xa xôi này không phải là vô ích. Nét mặt hiền dịu dần thay đổi và chuyển qua sắc sảo hơn, dường như trong đầu cô đào hát tài sắc này vừa hình thành một kế sách hoàn hảo.

Trong khi Liêm còn đang ngây ngất với cảm xúc mới mẻ dành cho Ái thì phía sau bức tường gạch phía xa, Tầm yên lặng đứng nhìn. Không tức giận, không khó chịu, một đôi mắt trống rỗng ánh lên sự linh cảm ngày càng rõ ràng.

Từ sau ngày hôm qua, Liêm giống như người mất hồn. Sách vở hay bài học gì hầu như đều đẩy qua một bên, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Ái. Đặc biệt là sau khi đã chạm tay vào thân thể cô, dòng cảm xúc lâng lâng kia càng trở dậy mạnh mẽ hơn. Một kiểu như là khao khát. Và cậu muốn gặp Ái lần nữa, thậm chí là nhiều lần sau đó. Đoàn hát không đến Triệu gia vậy thì cậu sẽ đến tìm cô.

Là người duy nhất trong nhà chứng kiến cảnh Liêm ôm lấy Ái, Tầm không khỏi nghĩ suy và băn khoăn. Cổ nhân trong sách báo, nam nữ thụ thụ bất thân, giữa trai gái mới lớn thì chuyện đụng chạm thân thể là điều cấm kỵ. Ấy thế mà hôm qua cả hai chẳng ngần ngại ôm nhau trong vườn hoa, đủ chứng tỏ họ có tình ý. Trong lòng Tầm lúc này có một chút lo lắng mơ hồ.

Tầm chợt phát hiện Tường đang ngồi bên bàn đá, cầm cụ ghi chép. Nghĩ thế nào, nhỏ không lên tiếng mà khẽ khàng bước đến từ sau lưng cậu. Tầm thấy đó là một bài thơ, thật hiếm khi thấy cậu Ba nhà họ Triệu viết thơ. Đọc được một lúc, Tầm càng ngạc nhiên hơn bởi đó là thơ tình.

Tường lập tức xoay qua vì thỉnh thoảng nghe tiếng xuyết xoa ở sau lưng. Vừa trông thấy mặt Tầm là cậu mau chóng gác bút lên nghiêng mực và toan gấp tờ giấy lại tuy nhiên, Tầm nhanh hơn đã kịp giật lấy bài thơ đó. Nhỏ thích thú trước sự phát hiện thú vị này. Còn Tường, sau một lúc định thần, mới lo lắng nói:

"Mau trả lại cho ta! Nhanh lên!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Ở trước mặt đây là một cậu chủ khôi ngô tuấn tú

Trước biểu hiện sốt sắng từ Tường, Tầm buồn cười rồi chậm rãi mở tờ giấy ra xem. Quả nhiên là thơ tình. Nét bút thanh thoát, lời thơ ý nhị nhưng rõ ràng mang nỗi niềm thương nhớ. Tầm muốn phá cậu chơi liền đọc to lên vài dòng thơ. Hiển nhiên, Tường lúng túng lẫn khó xử vô cùng, và liên tục yêu cầu:

"Đừng đọc nữa! Ta bảo dừng lại! Trả lại cho ta mau!"

Nhận ra cậu chủ bắt đầu nổi giận, Tầm ngừng đọc, quay qua mỉm cười:

"Tầm sẽ trả, với điều kiện cậu phải trả lời là có phải cậu để ý ai rồi không?"

Tường định nói dối cho qua chuyện nhưng biết sẽ không dễ dàng qua mắt Tầm nên chỉ còn cách thừa nhận:

"Phải, ta đang để ý một người... Người vừa lòng chưa, trả bài thơ cho ta!"

"Khoan đã, Tầm chưa hỏi hết mà. Cô gái mà cậu để ý là con nhà ai thế ạ? Cô ấy có biết cậu thầm thương trộm nhớ mình không? Cậu đã bày tỏ chưa?"

Thấy Tường có vẻ chẳng muốn trả lời, Tầm giờ bài thơ tình lên, cốt nhắc nhở. Và đúng là Tầm cao tay, Tường bị dồn đến chân tường, sau cùng đành nói rằng:

"Người phải hứa, nếu ta trả lời xong ba câu này thì sẽ trả nó cho ta."

Tầm gật đầu. Thờ dài một tiếng, Tường bước đến trước mặt Tầm, nói khẽ:

"Cô ấy không biết ta thương thầm trộm nhớ gì cả vì tính tình rất vô tư. Ta cũng không thể bày tỏ vì có nỗi khổ riêng."

Tầm nghiêng đầu, nỗi khổ gì vậy cậu?

"Người hứa trả bài thơ cho ta mà, mau lên!"

Dứt lời, Tường chồm người đến với tay định giật lấy tờ giấy. Nhưng Tầm cứng đầu không chịu, quyết lật lọng cho đến khi giải tỏa được thắc mắc kia. Chính vì thế, cả hai giằng co qua lại. Mãi đến lúc, Tầm trượt chân liền ngã ra sau lưng dựa vào cây cổ thụ. Đối diện, Tường cũng mất đà ngã về phía trước.

Sau khi hoàn hồn, hai người mới phát hiện đối phương đang áp sát vào mình. Tường nhìn Tầm, Tầm cũng vậy. Ánh mắt họ hướng vào nhau chăm chú, nửa bất ngờ nửa ngạc nhiên. Tựa hồ vào lúc đó, mọi thứ xung quanh đều biến mất, chỉ còn tồn tại duy nhất gương mặt của người kia trong mắt.

Mỗi lần nhìn thẳng vào Tầm, Tường dường như mất tự chủ, không thể kiểm soát được mình. Bình thường cậu luôn cố gắng kìm nén bản thân nhưng đôi lúc lại bất lực. Tình cảm vốn dĩ là điều khó che giấu nhất. Vì vậy ánh mắt Tường lúc này không thể giấu giếm được điều đó.

Bao nhiêu năm qua, ngày ngày sớm tối đều gặp gỡ, thế mà lúc này Tầm trông Tường thật lạ lẫm. Tầm nhận thấy cậu khôi ngô, tuấn tú nhưng bây giờ những đường nét vốn dĩ rất thân thuộc đó lại trở nên nửa lạ nửa quen? Và có lẽ, điều khiến Tầm để ý nhất là đôi mắt Tường. Tự khi nào nó đã âm áp và bao dung như thế? Khoảnh khắc ấy, bất giác Tầm hiểu rằng, Tường đã là một chàng trai mười tám tuổi chứ không còn là cậu chủ nhỏ nghịch ngợm ngày nào vẫn hay trêu chọc mình nữa.

Chẳng rõ Tầm và Tường còn nhìn nhau như vậy đến khi nào nếu không có sự xuất hiện đột ngột của Liêm. Tiếng bước chân vội vã của cậu đã giúp họ bình tĩnh. Tường lập tức lùi vài bước, còn Tầm cũng rời lưng khỏi thân cây. Biểu hiện bối rối của hai người khiến Liêm hơi ngạc nhiên.

"Anh làm phiền cả hai sao?"

Tầm và Tường đồng thanh đáp, không có gì. Nếu là bình thường, hẳn Liêm sẽ quan tâm nhưng vì đang có việc quan trọng hơn nên cậu bảo có chuyện muốn nói với Tầm. Tường chậm rãi đưa tay lên và mắt không nhìn Tầm, "trả cho ta bài thơ được chưa?". Tầm cũng chẳng hứng thú việc tìm hiểu nữa, khê khàng trao giấy cho cậu.

Lúc Tường quay lưng đi, Tầm ngập ngừng dõi mắt nhìn theo. Lần đầu tiên khi đứng trước Liêm, Tầm đã hướng đôi mắt về một nơi khác.

"Anh có chuyện muốn nhờ em giúp." Liêm ngừng nói rồi tiếp, "anh muốn đi gặp Ái. Chỉ hai canh giờ thôi. Nếu cha hay mẹ anh có hỏi, em hãy nói dối là anh đến nhà thầy Văn học bài, được chứ?"

Nhìn vẻ mặt mong mỏi của Liêm, Tầm khẽ gật đầu. Khi bóng Liêm đã khuất, Tầm có đôi chút suy tư. Nhưng tâm trạng đó mau chóng qua đi, tiếp theo là nghĩ về sự việc ban nãy với Tường. Tầm không hiểu sao mình lại mang cảm giác lạ lẫm khi ấy. Về như, trái tim tuổi mười sáu này đã có chút khác đi.

Ái không quá bất ngờ trước việc Liêm âm thầm đến tận đoàn hát gặp mình. Cô đã lén lút trốn trường đoàn đi ra phía sau cái lều. Chuyện một cậu chủ đi gặp một đào hát tốt nhất đúng nên để ai biết được. Quan sát xung quanh xong, Ái hỏi:

"Cậu Liêm tìm Ái có chuyện gì ạ?"

Lường lự chốc lát, Liêm đành nói rõ nỗi niềm, "tự dưng ta muốn gặp cô Ái quá nên đến đây". Buồn cười bởi dáng vẻ lóng ngóng của chàng thư sinh, Ái bảo vu vơ:

"Chuyện hôm qua đã như thế mà cậu còn gọi em bằng cô sao?"

Ái đang ám chỉ đến việc họ đã ôm nhau. Ban đầu là ngạc nhiên, tiếp theo Liêm cười nhẹ vì hiểu tình ý của Ái dành cho mình. Như nước đẩy thuyền, lời đưa tình ấy chẳng khác nào tiếp thêm động lực cho sự nhung nhớ, cảm giác khao khát trong lòng nên cậu chủ vốn hiền lành đó đã đánh bạo đặt tay lên hai bờ vai mảnh mai của Ái, siết chặt. Cô cũng không ngần ngại ngã đầu vào lòng cậu.

Trái tim ngây ngất quá đỗi, Liêm nhắm mắt lại, ngửi mùi hương choáng ngợp của mái tóc và thân thể mềm mại đang sau lớp vải lụa.

"Vài ngày sau, em sẽ cùng đoàn rời khỏi xã Thổ."

Chất giọng buồn bã của Ái đánh thức Liêm. Cậu kinh ngạc hỏi, thật ư? Ái đáp, đoàn hát đầu thẻ lưu lại chốn nào lâu được ạ. Đang lâng lâng vì hạnh phúc, Liêm cảm tưởng mình vừa bị tạt gáo nước lạnh. Vừa mới biết mùi vị thương mến nhưng nhớ là thế nào, ấy vậy giờ lại sắp mất đi, lòng bỗng dưng nặng nề.

Không nghe đáp lời, Ái rời khỏi lòng Liêm rồi hỏi, cậu để em đi thật ư? Liêm liền nhìn cô, lắc đầu liên tục. Nhưng còn có cách nào sao? Ái nhìn cậu chủ trẻ:

"Em muốn biết, cậu có thực lòng thương em?"

"Dĩ nhiên là có. Ta thương em đến tâm trí điên đảo, ngày đêm đều nhớ em."

"Có câu nói này của cậu thì em sẽ quyết tâm thực hiện một kế sách."

Trong khi Liêm nhú mày thì Ái chỉ khẽ mỉm cười, tiếp tục ngả đầu vào lòng cậu.

Đang cùng chị Hỷ nấu cơm ở trong bếp, Tầm chợt nghe chị thắc mắc rằng:

"Vài ngày nay, em có thấy cậu Liêm khác lạ thế nào không?"

Tầm có thoáng im lặng nhưng sau đó vẫn tiếp tục thái rau, vờ hỏi khác là khác thế nào. Chị Hỷ nghĩ ngợi một chút rồi bảo:

"Giống như cậu đang tương tư ai vậy. Chị từng trải qua, nhìn là nhận ra."

Tầm cười cười, hay thế ă. Thấy Tầm chẳng có vẻ gì bất ngờ hay tò mò, chị Hỷ hỏi, em không khó chịu sao? Vốn biết rõ Liêm tương tư ai nên Tầm bình thản:

"Sao em phải như vậy ă?"

"Em và cậu Liêm là thanh mai trúc mã, trông rất đẹp đôi. Ông với bà Ba cũng có ý nhắm em làm con dâu. Vói, chẳng phải em thích cậu Liêm ă?"

Câu hỏi của chị Hỷ bất giác khiến Tầm suy nghĩ. Tầm và Liêm lớn lên bên nhau, cùng đi học cùng đàm đạo văn chương, như đôi thanh mai trúc mã đúng nghĩa và thật là Tầm có sự cảm mến dành cho cậu. Nhưng nhiều lúc, Tầm cảm nhận sự xa cách giữa hai người. Nhất là sau buổi trưa ba năm trước, Tầm đã nghĩ Liêm không phải ôn nhu mà là lãnh đạm với mọi người.

"Từ nhỏ, cậu Liêm đã đối xử tốt với em, em luôn mang trong lòng sự biết ơn. Đối với em, cậu ấy giống một vì sao trên trời. Xa xôi và xinh đẹp, vì vậy em chẳng dám nghĩ sẽ chạm tay đến."

Nghe Tầm tâm sự thế, chị Hỷ ngạc nhiên chốc lát rồi hỏi, đó không phải là sự cảm kích ngưỡng mộ ư? Tầm ngừng lại. Về như lần nữa, lời nói từ chị Hỷ làm Tầm phải suy ngẫm. Dường như một tiếng chuông khai thông vừa đánh lên trong đầu. Nhưng ý nghĩ chỉ vụt thoáng qua vì Tầm lại nghe chị Hỷ nhắc đến Tường:

"Nói về cậu Tường thì mới lạ lùng. Tự dung ba năm trước đột nhiên thay đổi, còn đỗ khoa thi nữa chứ. Chắc có ẩn tình gì đây. Em nghĩ sao về cậu ấy?"

Đột nhiên, sự việc sáng nay xuất hiện trong đầu. Tầm nhớ đến gương mặt xa lạ và đôi mắt ám áp đó, tâm trạng bất ổn đến nỗi vô ý cắt dao trúng vào tay. Chị Hỷ sốt sắng hỏi han. Tầm đưa ngón tay lên môi ngâm, lắc đầu muốn nói không sao.

Đầu giờ Thân, Tầm bước vào thư phòng, tình cờ bắt gặp Liêm ngủ quên bên bàn học. Tầm ngạc nhiên, vì đây là lần đầu tiên một người chăm chỉ học hành như cậu lại có thể gục đầu xuống sách vở thế kia. Chẳng rõ do mệt mỏi hay vì gặp phải chuyện ưu phiền gì. Tầm chậm rãi bước đến, lấy áo khoác đắp lên người Liêm.

Liêm thoáng giật mình, nhưng chưa tỉnh dậy. Tầm thấy đôi môi đó cử động nhẹ, như thể đang nói mớ. Tầm khẽ khàng cúi xuống gần hơn, lắng tai nghe. Là tên một người con gái. Đôi mắt Tầm đứng yên trong thoáng chốc, tiếp theo thì dịu lại.

Nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Tầm chăm chú nhìn Liêm. Bất giác, bao nhiêu chuyện ngày xa xưa ùa về. Nào là lần đầu tiên Tầm bước chân vào nhà họ Triệu, rồi khoảng thời gian ấu thơ cùng Liêm trải qua nhiều việc và cả cảm giác dành cho cậu. Chính điều này làm Tầm lại nhớ đến lời chị Hỷ.

"Đó không phải là sự cảm kích ngưỡng mộ ư?"

Khi ấy, Tầm đã ngồi suốt một canh giờ chỉ để nhìn Liêm và hồi tưởng. Dường như lòng Tầm đang dần hiểu ra điều mà suốt sáu năm qua chưa lần nào tỏ tường.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Trái tim tuổi mười sáu đã biết rung động vì cậu chủ

Qua hôm sau, Tầm vừa từ dãy nhà sau đi ra thì bất ngờ chạm mặt Tường. Như mọi lần, Tầm sẽ cúi chào cậu ấy thế mà lúc này lại chỉ đứng ngáy ra. Dòng suy nghĩ của Tầm trở nên bất định, bởi vô số hình ảnh ngày hôm qua cùng lúc tái hiện.

"Gặp người ở đây thật là may." Về như Tường vẫn bình thường, "lát nữa hãy vào thư phòng với ta một lúc, có vài bài thơ ta chưa tường tận lắm."

Nếu như bình thường, Tầm sẽ nhận lời nhưng không hiểu lý do gì lại từ chối:

"Chắc không được đâu thưa cậu..."

"Tại sao?" Tường hỏi.

Tầm nhìn cậu, bao nhiêu thứ trên con người này mà nhỏ chẳng bận tâm lại cứ để tâm đến đôi mắt đang hướng vào mình với vẻ chờ đợi. Kể từ sự cố ấy, Tầm luôn nhận ra ánh nhìn của Tường mang điều gì rất kỳ lạ. Thậm chí những đường nét tạo nên gương mặt nửa quen nửa lạ kia cũng làm tâm trạng Tầm biến đổi. Trời xui đất khiến thế nào, câu hỏi của chị Hy vắng vắng bên tai.

"Em nghĩ sao về cậu Tường?"

Nghĩ sao ư? Cậu Tường trước nay vẫn như thế... Mà không đúng! Hình như không phải vậy. Rốt cuộc, nó là thế nào? Càng cố quan tâm về suy nghĩ mình dành cho Tường ra sao thì Tầm càng khó xử lẫn mơ hồ.

"Tầm có việc phải làm cho bà Tư thưa cậu... Tầm xin phép..."

Tầm cúi đầu rồi rời đi nhanh chóng. Tường còn chưa kịp ngoái đầu nhìn theo là bóng Tầm đã khuất rồi. Cậu thắc mắc, nhỏ bị làm sao thế kia? Lý do gì nhỏ lại nói dối? Rõ ràng là sáng sớm nay, mẹ cậu đã rời khỏi nhà lên Chùa thấp hương thì làm gì có chuyện bà sai Tầm làm việc chứ.

Ngay cả Tầm cũng tự hỏi nguyên cớ gì mình lại nói dối Tường. Tầm không có ý làm phật lòng cậu chủ chỉ là bất giác thấy khó khăn để đối diện với Tường.

Chẳng lúc nào Liêm nghĩ sẽ có điều gì khác ngoài sách vở và khoa thi khiến mình phải bận tâm hay nghĩ ngợi miên man. Vậy mà sau cùng điều đó cũng xuất hiện. Chẳng những thế lại còn là vì một người con gái. Chưa bao giờ cậu lại mong muốn và khao khát về một thứ đến vậy. Ái tình quả nhiên khiến người ta thay đổi.

Liêm nhưng nhớ Ái, lòng lại càng nôm nớp lo lắng. Về việc đoàn hát Hồng Đào sẽ rời khỏi xã Thổ. Dù cậu nghe Ái bảo, hãy cứ yên tâm bởi đã có đối sách chu toàn nhưng vẫn không thôi phiền muộn. Giả dụ may mắn Ái được tiếp tục ở lại thì cũng chỉ đổi ngày, chứ làm sao là mãi mãi.

"Cậu Liêm một mội chuyện gì sao ạ?"

Liêm bưng tỉnh, thấy Tầm đang quan sát mình. Cậu lắc đầu, cười khiên cưỡng. Tầm nhìn một lúc lại hỏi, cậu đang nghĩ về cô Ái? Liêm kinh ngạc.

"Ánh mắt say đắm cậu dành cho cô Ái rất dễ nhận ra. Vào cái ngày đoàn hát đến Triệu gia, Tầm đã thấy hai người ôm nhau ở sau vườn." Tầm đáp.

Liêm chẳng ngờ chuyện bí mật hôm ấy lại có người bắt gặp, mới hoang mang:

"Xin em đừng nói cho ai biết, kể cả Tường."

Tầm gật đầu, cậu yên tâm. Liêm nhẹ lòng, vốn dĩ biết Tầm không phải kẻ thích ba hoa như thằng Ngải. Cậu trầm tư quá khiến Tầm cũng lo lắng theo:

"Cậu định sẽ giấu mối quan hệ này với ông và bà Ba sao?"

"Lúc này là như thế, anh chưa nghĩ đến việc sẽ nói cho cha và mẹ biết, rất có thể họ khó lòng chấp nhận vì Ái là một đào hát."

"Ông với bà đều là người thấu tình đạt lý, Tầm nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Cảm ơn đã khích lệ anh, em vẫn luôn là người đối tốt với anh nhất."

Tầm im lặng một thoáng. Liêm mãi mãi mỉm cười dịu dàng với nhỏ. Tầm lại bắt đầu nghĩ, về mọi thứ hết như lúc ở trong thư phòng ngày hôm qua. Khi đó Tầm tự nhủ, nếu cơ hội sẽ tỏ lòng để những cảm xúc mơ hồ có thể trở nên sáng rõ hơn. Hẳn đã đến lúc bản thân cần tường tận chuyện này, biết đâu lại

thấy thanh thân.

"Từ lúc vào nhà họ Triệu, cậu Liêm cũng là người đối tốt với Tầm nhất."

"Vì khi đó trông em thật bơ vơ. Xét cho cùng âu cũng là cái duyên. Cha mang em về, rồi cùng anh lớn lên, trải qua bao nhiêu năm tháng đã xem như người trong nhà." Liêm quay qua Tầm, "em là đứa em gái mà anh thương mến."

Hai từ "em gái" phát ra từ bờ môi Liêm, đối với Tầm vừa buồn bã nhưng cũng vừa nhẹ nhõm. Có lẽ ngay từ lần gặp đầu tiên, cậu đối với Tầm chỉ luôn là một người anh trai tốt. Và trong lòng cậu, Tầm cũng không thể khác đi với vai trò em gái. Tầm hiểu từ lâu nhưng vẫn muốn chính tai nghe điều đó, nỗi lòng giờ đây cũng đã tỏ tường. Cuối cùng, Tầm cũng buông được đôi tay này, cả sợi tơ hồng bị trao nhầm.

Lỗi vốn dĩ là do Tầm chẳng chịu nhận ra tình cảm thực sự của chính mình.

Liêm đã rời khỏi từ lâu mà Tầm vẫn ngồi lại đây. Nghiền ngẫm ra rồi mới thấy lòng thật nhẹ nhõm. Nhìn cảnh sắc bình yên trước mặt, Tầm không muốn kìm nén nỗi niềm đang chất chứa. Lệ bỗngưng chảy dài. Là lần sau cuối nhìn lại quá khứ, nước mắt này dành cho tình cảm suốt sáu năm qua.

Có tiếng bước chân, vừa hay lại đã nghe giọng Tường cất lên thật gần:

"Người hết việc làm rồi hay sao mà ngồi thần thờ ở đây?"

Không muốn Tường thấy mình khóc, Tầm lập tức quệt nhẹ nước mắt, đứng dậy. Nhưng nhất cử nhất động của Tầm đâu thể qua mắt Tường. Ban đầu thì ngạc nhiên, tiếp theo cậu hỏi, "người khóc đấy à?". Tầm liền lắc đầu, chỉ là cay khói thôi ạ. Đang yên đang lành, làm gì có khói nào? Tường chán chường trước lời nói dối quá tẻ kia, chậm rãi tiến lại gần đồng thời đẩy nhẹ gương mặt Tầm lên.

"Dù là vì chuyện gì đi nữa, đã khóc thế này thì đừng nên dối lòng chứ."

Vừa nói, Tường vừa đưa tay lau dòng lệ còn chưa kịp khô trên gò má ấy. Tầm chớp đôi mắt đỏ hoe, cái nhìn trở nên bất động. Không đúng ư, hành động bỗng nhiên ân cần và đầy dịu dàng từ Tường, làm sao không khiến Tầm ngạc nhiên cho được. Cậu vốn dĩ ghét Tầm cơ mà, sao lại đi làm cái việc kỳ lạ thế này?

Với Tường, việc thấy Tầm khóc cũng là một điều quen thuộc rồi. Lòng vẫn sẽ dao động nhưng không còn thấy lạ lẫm như trước. Ngẫm nghĩ cũng thật buồn cười.

"Người đấy, cứ toàn để cho ta nhìn thấy nước mắt. Nếu có khóc thì phải đi tìm anh trai ta chứ. Cô gái mình thương mến đang khóc, lý nào anh ấy bỏ mặc."

Bấy giờ Tầm mới để ý rằng, hình như từ nhỏ cho đến bây giờ, mình luôn khóc trước mặt Tường. Với Liêm, chẳng hiểu vì sao lại không như thế. Một sự ngẫu nhiên lạ lùng. Và hẳn cũng chỉ mỗi mình Tường là người nói câu: "Đừng khóc nữa!". Âu cũng vì ngày xưa, cậu luôn bắt nạt Tầm còn gì.

Tầm nghe trái tim thổn thức, sao lại thấy đau nhói như vậy? Đúng là cậu Tường khác xưa rồi. Là vì cậu thay đổi hay vì lòng Tầm khi nghĩ về cậu đã thay đổi? Suy nghĩ vừa mới tường tận xong giờ lại trở nên mơ hồ.

Nhưng hơn ai hết, Tầm hiểu rõ bản thân ngay trong khoảnh khắc đó. Có lẽ, trái tim tuổi mười sáu này đang bắt đầu đập theo nhịp mới. Còn đây là gì và sẽ như thế nào thì Tầm còn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa mới rõ.

Mấy ngày qua, Liêm đứng ngồi không yên vì chẳng rõ Ái sẽ dùng kế sách thế nào để được ở lại xã Thổ. Cuối cùng thì cậu cũng biết đấy là gì. Tầm trưa, thằng Ngải vào thư phòng thừa, có người muốn gặp cậu và đang chờ ở ngoài cổng sau. Liêm đến nơi thì mới biết, đó là một thằng bé trong đoàn hát Hồng Đào.

"Thưa cậu, chị Ái trong lúc tập diễn thì bị té ngã gãy chân. Chị bảo em đến đây báo cho cậu hay."

Liêm hoảng hốt: "Ái bị thương ư? Mau mau dẫn ta đến chỗ cô ấy!". Thằng bé gật đầu, "mời cậu đi theo em nhưng phải cẩn thận kéo người ta đấy".

Liêm đi theo thằng bé đến chỗ dựng lều của đoàn hát. Thay vì đi vào cửa trước thì nó âm thầm dẫn cậu đi vào cửa sau, qua buồng ngủ của các đào hát. Mọi người đều đang tập diễn nên chẳng có ai ở trong này ngoài bà vú Dụ mắt mù tai điếc nên thằng bé không lo bị người khác bắt gặp.

Ái nằm trên giường, đôi chân vốn đẹp để lênh lặn giờ đây bị buộc vãi. Vừa trông thấy Liêm đi vào là cô mừng rỡ, ôm chầm lấy cậu. Liêm cũng ôm chặt người tình, hỏi có sao lại ra nông nỗi này. Ái ngược nhìn, miệng nở nụ cười ảm ý:

"Em cố tình ngã đấy ạ."

"Để làm gì?"

"Cậu Liêm ngốc ơi, cậu đọc bao nhiêu sách vở mà ngay cả một kế sách nho nhỏ như thế cũng không hiểu ư?"

"Ý em đây là cách để được ở lại xã Thổ?"

"Đúng thế, nếu một trong các đào hát bị thương nặng thì đoàn hát không thể dời đi ngay được mà phải chờ. Ban này thầy lang đến xem tình hình, bảo chân em cũng phải dưỡng ba tháng nữa mới khỏi. Vậy là em sẽ đã có thể ở bên cậu lâu hơn."

Hóa ra, đây là kẻ sách liễu lĩnh mà Ái từng nói. Bạo gan tự làm mình bị thương để cuộc dời đi của đoàn hát phải hoãn lại. Ái đúng là thông minh. Tuy nhiên, đây cũng là việc làm ngu ngốc vì gây tổn hại cho bản thân. Cậu nhìn Ái:

"Kế này tuy hay nhưng mạo hiểm quá. Lỡ như vết thương quá nặng thì..."

"Để được ở bên cậu thì em chấp nhận làm mọi cách."

Không ngờ Ái lại dành tình cảm sâu đậm cho mình đến dường ấy, Liêm càng thêm xúc động. Cậu ôm cô, rồi bất ngờ đặt nụ hôn lên đôi môi căng mọng đó. Dĩ nhiên Ái dễ dàng đón nhận hành động thân mật này. Hai người chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào của ái tình đường mật.

"Vì cậu, em có thể hi sinh tất cả, thậm chí cả đôi chân này. Cậu nhất định không được phụ em." Mặt Ái ửng hồng.

"Ta thương em nhiều như vậy mà em còn nghi ngờ sao? Ta hứa, dù phải dùng cách gì đi nữa cũng sẽ để em bước chân vào Triệu gia." Liêm âu yếm nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Từ nay về sau, đừng tùy tiện chạm vào ta như thế nữa...

Tầm thấy Tường bước vào cái sân gạch. Hẳn cậu vừa từ võ quán trở về. Tầm mau chóng đi đến thừa, bà Tư đang chờ cậu báo là có chuyện quan trọng. Tường gạt đầu toan quay lưng đi thì bất gặp ánh mắt Tầm hướng lên vàng trán mình.

"Hình như trán cậu bị thương."

"Chuyện thường thôi, thi thoảng ta tập võ cũng bị như vậy."

"Cậu để Tầm xem thử, khéo phải bôi thuốc mới khỏi."

Dứt lời, Tầm đưa tay vén lớp tóc trên trán Tường, chạm nhẹ vào vết xước. Tầm không biết rằng, việc làm đó khiến Tường thoáng bất động. Nam nữ thụ thụ bất thân, chuyện đụng chạm thế này thật là không hay. Chưa kể với tình cảm dành cho Tầm bấy lâu nay, Tường không khỏi bồi hồi trước hành động nhẹ nhàng ấy.

Trong khi Tầm mãi chăm chú quan sát vết thương thì Tường cứ nhìn Tầm không rời. Bao nhiêu năm qua, những đường nét quen thuộc thân thương đó đã in sâu vào tâm trí lẫn trái tim cậu nhiều thế nào. Càng nhìn kỹ gương mặt nhỏ nhắn khả ái ấy, Tường càng nhận ra niềm mong mỏi và khao khát được chạm vào Tầm.

Tường mau chóng nắm bàn tay Tầm đang vuốt trên trán, hồng ngần lại. Đối diện, Tầm tròn xoe mắt trước hành động đột ngột này. Tay Tường siết chặt, Tầm cảm nhận rõ hơi ấm lạ ấm vào da thịt. Trông cảnh Tường yên lặng ngược nhìn, Tầm đã nghĩ cậu sẽ nói điều gì đó nhưng hóa ra chỉ là một câu kỳ quặc:

"Từ nay về sau, đừng tùy tiện chạm vào ta như thế nữa..."

Tầm vẫn chưa hiểu ý thì Tường đã buông tay. Nhanh đến nỗi, cảm giác thật hồ hững. Không nói gì nữa, cậu rời đi. Tầm vẫn đứng đó lặng im, thật khó hiểu về chuyện vừa xảy ra. Lát sau, Tầm nhìn xuống bàn tay vừa nhận được hơi ấm lạ kia. Chẳng phải từ trước đến nay Tầm vẫn luôn bôi thuốc chữa thương cho cậu ư?

Bà Tư đang ngồi thêu thùa bên chiếc bàn đá, chợt thấy có người ngồi xuống bên cạnh. Chậm rãi để cái khung thêu xuống, bà nhìn qua và thấy Tường hỏi:

"Mẹ tìm con có chuyện gì ạ?"

"Dạo này ít thấy con nên mẹ muốn biết thế nào."

"Là do mẹ ít ở nhà chứ con có đi đâu xa xôi."

"Ừ đúng rồi. Mẹ lên Chùa khấn vái Trời Phật phù hộ cho Triệu gia."

"Nhờ mẹ có lòng mà Triệu gia mới trong ấm ngoài êm."

Bà Tư buồn cười trước lời đùa của con trai. Rồi tự nhiên bà lặng lẽ nhìn Tường. Đứa con trai ngỗ nghịch này ngày xưa đã khiến cha mẹ lo lắng, tức giận biết bao nhiêu ấy vậy giờ lại trưởng thành như thế, khiến bà cũng làm lạ.

"Con, từ đứa ham chơi trở nên ham học, tính tình cũng thay đổi một cách kỳ lạ. Chẳng rõ là do Trời Phật thương tình hay vì một người nào đó..."

Tường nhủ mảy trước câu nói có phần lạ lùng từ mẹ, như thể bà đang ám chỉ điều gì. Bất gặp ánh mắt khó hiểu đó, bà Tư mỉm cười rồi bất giác hỏi điều khác:

"Con và Tầm rất thân thiết phải không?"

Tường đảo mắt, sao tự nhiên mẹ hỏi điều này. Ngẫm nghĩ một lúc, cậu đáp:

"Chúng con cũng giống như anh em thôi, chẳng phải cha mẹ muốn thế ư?"

"Nếu vậy thì tốt." Bà Tư nhìn vào gương mặt mang nét ngập ngừng của con trai, "hắn con cũng biết mẹ Ba đã muốn Tầm trở thành con dâu. Dù gì các con cũng lớn rồi, không thể quá gần gũi như xưa. Điều gì nên tránh thì tránh, con hiểu chứ?"

Tường nhìn sâu vào đôi mắt dịu dàng nhưng đầy ẩn ý của mẹ. Cậu hiểu, bà đang nhắc mình một cách ý nhị. Chẳng hay bà có nhận ra được gì về tình cảm thâm kín của con trai mà lại nói những lời như thế. Nhưng để mẹ yên tâm, Tường đành khẽ gật đầu.

Giờ Mùi, Tầm vào thư phòng đọc sách. Dù không còn đi học nữa nhưng đây vẫn là điều Tầm thích nhất. Chưa được nửa canh giờ, Tầm gấp sách, lòng đang nghĩ đến chuyện của Liêm và Ái. Liêm là niềm tự hào của Triệu gia, ông và các bà muốn người vợ mà cậu lấy sẽ là cô gái con nhà lành, đoan trang thủy mị, biết đàn địch chữ nghĩa chứ nào đâu thích một cô đào tởm đánh phấn.

Vì mãi nghĩ ngợi mà Tầm ngủ quên lúc nào chẳng hay. Đúng lúc cửa thư phòng mở, một người bước vào. Không phải Liêm mà là Tường. Vừa luyện võ xong, cậu định vào thư phòng học bài cho đỡ nhàm chán. Khi nãy thấy có bóng người thấp thoáng bên cửa sổ nên cứ ngỡ là Liêm, vào đây rồi mới biết là Tầm. Nhỏ đọc sách gì mà đến nỗi ngủ quên thế này. Cậu tiến lại gần.

Đây là lần đầu tiên, Tường bắt gặp Tầm ngủ say. Bình thường, Tầm hay tỏ ra nghiêm túc trước mặt cậu nhưng giờ nom mặt mũi hiền lành thế kia, thật không khỏi buồn cười. Tường cứ đứng yên bên bàn học, chăm chú nhìn thật lâu. Và rồi sự luyến thương thâm kín lại thôi thúc, khiến cậu ngập ngừng đưa tay lên. Tầm đang ngủ lại chẳng có ai nhìn thấy nên hành động âm thầm này chỉ trời biết, đất biết thôi. Nhưng khi Tường sắp chạm vào gương mặt Tầm thì bỗng nghe:

"Cậu Liêm... xin đừng lo lắng..."

Tường bất động. Những ngón tay lập tức cứng đơ, mãi một lúc sau mới co lại. Ngay cả lúc mộng mị, Tầm cũng chỉ gọi tên anh trai cậu. Ánh mắt bỗng chốc mờ nhạt. Cậu nhớ đến lời mẹ, điều gì nên tránh thì tránh. Tự nhiên, Tường cười nhẹ nhưng cay đắng và như đang giễu chính mình. Cậu vừa làm chuyện ngu ngốc gì thế này?

Nhìn lại Tầm lần nữa, Tường nhận ra, mọi chuyện đến nước này là đủ lắm rồi. Không thể tiếp tục kéo dài như vậy nữa, vì cậu sợ rằng đến một lúc nào đây mình sẽ gây ra sai lầm. Với Liêm. Với Tầm. Với cả bản thân. Chính cậu sẽ kết thúc nó. Với ý nghĩ đó, Tường bình thân rồi phòng.

Triệu xã trưởng và ba bà vợ đang ngồi nói chuyện trong phòng chính thì Tường bước vào. Lần lượt nhìn họ, cậu lên tiếng:

"Con có việc quan trọng muốn nói."

Một canh giờ sau, Tường từ trong phòng chính bước ra. Đưa mắt nhìn ánh chiều tà đang dần phủ lên cái sân gạch, cậu thở mạnh một tiếng rồi gọi lớn tên thằng Ngải. Rất nhanh, tên người làm từ nhà dưới lật đật chạy lên: "Cậu gọi con ạ".

"Người hãy mau đi thu xếp hành trang, hai hôm nữa chúng ta lên đường, đây sẽ là một chuyến đi dài đấy." Tường yêu cầu.

"Dạ, con biết rồi. Nhưng, chúng ta đi đâu thế cậu?"

Tường quay qua thằng Ngải, sau đó trả lời rõ ràng hai từ: Kinh thành!

Chuyện Tường thưa với cha và các mẹ chính là lên kinh thành thi vào Đốc Học Đường(12). Nếu trở thành Giám sinh, cậu sẽ học ở đó vài năm. Bà Tư tỏ ra lo lắng vì con xa nhà quá lâu như vậy nhưng Tường vẫn nhất quyết làm thế. Triệu xã trưởng trầm tư một lúc rồi ưng thuận, dặn dăm ba tháng nhớ bản tin về cho nhà.

Dĩ nhiên, nguyên cơ cho chuyến đi đường đột này là bởi Tường muốn rời xa Tầm.

Việc Tường lên kinh thành vẫn không ai biết, ngoài tên Ngải. Và hắn được cậu dặn dò kỹ lưỡng, chớ nói cho người khác nghe. Theo dự tính, ngày hôm kia cậu sẽ lên đường. Và vào đêm trước đó, xã Thổ diễn ra đêm hội thả đèn lồng.

Chiều hôm đó, mặt trời vừa buông xuống là ai nấy trong Triệu gia đều khắp khởi chuẩn bị đến hội đèn lồng. Thi thoảng mới có dịp vui chơi như vậy, Triệu xã trưởng cho phép tất cả mọi người được đến dự lễ hội truyền thống lâu đời này.

Trước, hễ ở đâu có lễ lộc náo nhiệt là Tường luôn đến đó, ấy vậy đêm nay lại bảo chỉ muốn ở nhà, Tầm lấy làm ngạc nhiên lắm. Tường đáp thơ thẩn rằng: "Bỗng nhiên ta thấy mệt nên sẽ ở nhà nghỉ ngơi. Người cứ đi dự hội vì một năm mới có một lần". Thấy cậu kiên quyết thế, Tầm đành nghe theo dẫn không mấy vui.

Tường trở về phòng, thu xếp hành trang, sáng mai là phải lên đường sớm nên bây giờ cần chuẩn bị mọi thứ kỹ lưỡng còn tâm trí đâu mà dự hội nữa. Chung quy một phần cũng do cậu không muốn đi cùng Tầm. Khó khăn lắm mới quyết tâm chôn chặt mối tình vô vọng này, giả mà lại tiếp tục ở cạnh nhau khéo cậu mềm lòng và không muốn lên kinh thành nữa mất.

Tường nghe có tiếng gõ cửa phòng. Cứ ngỡ thẳng Ngải, hóa ra lại là Liêm. Cậu chưa kịp hỏi là mau chóng bị anh trai kéo đi, bảo có chuyện cần giúp.

Ở xã Thổ có một con phố nhỏ cổ kính được gọi là phố Đèn Lồng, vì tại đây bán rất nhiều lồng đèn và cũng là nơi tổ chức lễ hội thả đèn truyền thống. Đêm nay, lồng đèn treo đầy, những ánh nến lập lờ làm sáng rực một góc trời. Người người đến dự hội đông nghịt, toàn là nam thanh nữ tú, quần là áo lụa thướt tha. Trai gái dìu nhau đi chơi dập dìu, đủ mọi tầng lớp. Quả là một đêm hội náo nhiệt.

Tầm ngược nhìn vô số đèn lồng treo trên cao, với vẻ say mê thích thú. Dẫu năm nào cũng dự hội đèn lồng nhưng chưa bao giờ Tầm thấy chán. Lúc nào cũng đầy mới mẻ, lạ lẫm. Mỗi năm, lồng đèn nhiều hơn, người đến chơi hội cũng đông lên. Quan sát mọi thứ với niềm háo hức xong, Tầm phát hiện chẳng thấy Liêm đâu.

Chú thích:

(12) Tên gọi của Quốc Tự Giám thời bấy giờ, trường quốc học đầu tiên vào triều Nguyễn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Nụ hôn của chàng trai ẩn sau chiếc mặt nạ

Lúc này, Tường đang bị Liêm kéo một góc khuất giữa con phố hội nhộn nhịp. Cậu thắc mắc không rõ anh trai định làm gì mà lại kéo mình đến đây. Đưa mắt nhìn trước sau một lúc, bấy giờ Liêm mới quay qua Tường đang khó hiểu.

"Anh phải đi gặp một người, nhưng nếu không có mặt thì Tầm và mọi người sẽ nghi ngờ nên sau cùng hết cách, đành nhờ em giả làm anh một lúc."

"Anh đi gặp ai mà gấp như vậy? Với lại, làm sao em đóng giả anh được?"

"Em chỉ cần đeo một chiếc mặt nạ vào là được. Dáng vẻ bên ngoài, anh em ta khá giống nhau. Xem như anh xin em, giúp anh lần này."

Như sợ Tường sẽ từ chối, Liêm đặt nhanh vào tay em trai chiếc mặt nạ màu trắng rồi lập tức xoay lưng bỏ đi. Tường toan gọi theo nhưng bóng Liêm đã khuất nhanh trong dòng người qua lại. Cậu mím môi, chuyện phiền phức gì thế này? Cậu đã không muốn đến đây thế mà sau cùng lại bị dòn vào đường cùng như vậy. Thật là... Khẽ kháng nhìn xuống chiếc mặt nạ, cậu thở ra một tiếng nặng nề.

Đang ngắm lồng đèn thì Tầm thấy có người đang tiến lại gần. Quay qua, Tầm ngạc nhiên bởi trước mặt là một chàng trai đeo mặt nạ trắng che nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi môi đang mấp máy rất khẽ. Phải một lúc sau, Tầm mới biết đó là ai.

"Cậu Liêm phải không ạ?"

Đối diện, Tường ngập ngừng gật đầu. Vì giọng cậu và Liêm khác nhau, nếu cậu lên tiếng thì sẽ bị phát hiện ra ngay. Tầm tò mò, "sao cậu đeo mặt nạ?". Khó xử, Tường chỉ còn biết đặt tay lên môi như ra dấu. Tầm thú vị hỏi, cậu muốn chơi trò bí mật phải không? Thế cũng hay lắm. Nghe thế, Tường thờ phào. Vừa lúc, Tầm nhìn cậu có ý muốn bảo ta đi chơi nào nhưng bất giác có điều gì vụt thoáng qua. Tường thấy Tầm tự nhiên im lặng, lát sau nhỏ mới mỉm cười:

"Ông, các bà và mọi người đều ra chỗ bờ sông thả lồng đèn rồi. Tầm với cậu dạo chơi một lát rồi ra đó nhé."

Nhận được cái gật đầu khẽ của Tường, Tầm nhanh chóng cùng cậu bước đi, hòa mình vào dòng người đi hội tấp nập. Hai người đã đến rất nhiều quầy đồ được bày bán. Nào lồng đèn, mặt nạ kịch, vải vóc, son phấn. Đến quầy bán lược và trâm cài, Tầm đã dừng lại xem khá lâu bằng ánh mắt vui thích. Rồi nhỏ chợt thấy một chiếc thoa cài tóc rất đẹp liền cầm lên và hỏi Tường: "Cậu thấy đẹp không?".

Tường gật đầu, tiếp theo lại nghe Tầm nói, cậu cài lên tóc cho Tầm đi. Đón lấy chiếc thoa, Tường chậm rãi cài lên mái tóc đen tuyền ấy. Tầm hỏi, "có đẹp không ạ?". Tường lại gật khế. Tầm vuốt tóc, cúi đầu cười cười.

Đi gần hết con phố, Tầm và Tường cùng đến bờ sông. Đây là nơi người ta thả đèn lồng, gửi gắm vào đó những lời cầu mong tốt đẹp. Bà Hai bảo, "hai con hãy cùng thả đèn đi, sẽ nhận được điều may". Tầm chọn chiếc lồng đèn hình hoa sen nở, thắp một ngọn nến vào đó rồi cùng Tường thả xuống sông cho trôi đi.

"Cậu có biết ý nghĩa việc thả đèn lồng của đôi trai gái là gì không ạ? Đó là... họ sẽ mãi mãi ở bên nhau, không chia lìa."

Tường khẽ khàng xoay qua nhìn Tầm đang cúi mặt, ẩn đằng sau những sợi tóc buông xõa là đôi gò má chột ửng hồng. Cậu thấy điều này quả là trêu người! Mãi mãi bên nhau ư? Nhưng là với ai chứ? Rõ ràng đây là Tường nhưng trong mắt Tầm lại cứ nghĩ đây là Liêm. Thế thì còn đau đớn gấp vạn lần!

Người ta kéo đến bờ sông thả đèn lồng ngày càng nhiều, đến nỗi Tầm bị xô đẩy qua hết bên này đến bên kia. Còn chưa biết làm sao thì bỗng nhiên, một bàn tay nắm lấy tay Tầm kéo đi qua đám người đông đúc. Vừa bước vội theo sau, Tầm vừa đưa mắt nhìn. Bóng dáng đi phía trước là Tường. Hóa ra, cậu đã kịp cứu nguy cho Tầm. Trong khoảng thời giờ lách mình qua đám đông, Tầm chăm chú nhìn tấm lưng rộng lớn đó. Đường như đôi mắt điềm nhiên ấy phản chiếu dòng suy nghĩ mơ hồ. Cả đôi tay đang nắm cũng siết chặt lại.

Rời khỏi bờ sông, Tường thở ra nhẹ nhõm. Cậu đảo mắt sang bên thì Tầm đang nhìn xuống hai bàn tay vẫn còn nắm chặt. Chột nhớ, cậu chậm rãi buông tay. Còn Tầm tiếp tục im lặng một cách kỳ lạ, tiếp đến ngược mặt lên hỏi rằng:

"Mang mặt nạ suốt như thế, cậu không thấy khó chịu sao...?"

Tường nhìn Tầm, dĩ nhiên vẫn chẳng nói gì. Tầm cũng nhìn cậu chờ đợi, và rồi ngập ngừng gãi tay lên. Trái tim bỗng dưng đập mạnh, Tầm muốn tháo bỏ lớp mặt nạ đang che giấu đó, để có thể thấy gương mặt thật ẩn đằng sau dù bản thân phần nào đã đoán ra được... Thế nhưng khi đôi tay rụt rè kia sắp chạm vào mặt nạ thì Tường ngay tức khắc cầm giữ lại khiến Tầm tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Cái siết tay thật chặt. Hơi ấm thấm vào da thịt. Tầm nhìn sâu vào đôi mắt Tường ẩn đằng sau lỗ tròn khoét của chiếc mặt nạ. Đôi chân nhích thêm một bước, Tường từ từ kề mặt đến gần mặt Tầm. Biết rõ đây là sai lầm nhưng không thể dừng lại. Dầu chỉ một lần thôi, cậu vẫn muốn nghe theo trái tim. Vốn dĩ ngay từ lúc mang chiếc mặt nạ này, cậu đã đánh mất mình rồi.

Tầm cứ đứng bất động, thậm chí ngay cả lúc bờ môi Tường chạm nhẹ vào bờ môi mình. Một nụ hôn. Là lần đầu tiên. Cảm tưởng như mọi thứ đều tan biến, trở nên ảo giác, duy những câu nói hỗn độn trong quá khứ là xoay vần.

"Nếu có một ngày ta rời khỏi Triệu gia thì chắc người không buồn đâu nhỉ?"

"Cô ấy không biết ta thương thầm trộm nhớ gì cả vì tính tình rất vô tư."

"Người đấy, cứ toàn để cho ta nhìn thấy nước mắt."

"Từ nay về sau, đừng tùy tiện chạm vào ta như thế nữa..."

Chẳng hiểu sao, những lời nói đó lại xuất hiện trong đầu Tầm. Kéo dài cho đến khi nụ hôn nhanh chóng ấy kết thúc. Tường đã rời ra xa, riêng Tầm cứ đứng yên. Mắt mờ to không chớp như thể mất hết hồn vía. Mãi lát sau, những giọt lệ mới trào ra lăn dài. Kỳ lạ thay, mặt Tầm trông thanh thản, hệt vừa ngộ ra một điều gì rất quan trọng.

Bắt gặp dòng nước mắt của Tầm, Tường như kẻ say vừa chột bưng tỉnh. Chẳng rõ, cậu đã đứng trân mình trong bao lâu. Đây đúng là một sai lầm kinh khủng không thể cứu vãn! Tức thì, cậu buông tay Tầm rồi xoay lưng bỏ đi.

Hình như Tầm đã bất động khá lâu, mãi lát sau mới giật mình nhận ra bóng dáng kia đã biến mất từ bao giờ rồi. Tầm liền đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Tầm đang đứng trước cửa phòng của Tường. Vừa đi hội về là Tầm đã mau chóng đến đây. Tầm muốn hỏi cậu đã hết mệt chưa và... Những hình ảnh ở phố Đèn lồng khi nãy lần lượt hiện ra, khiến Tầm không thể chần chừ mà đưa tay gõ cửa. Im lặng. Tầm gõ cửa lần nữa. Vẫn chẳng có tiếng đáp lại. Tầm chẳng rõ Tường đã ngủ hay vì muốn tránh mặt mình. Sau cùng, Tầm đành cúi mặt và quay bước. Có lẽ nên để ngày mai.

Đằng sau cánh cửa phòng đóng im lìm, Tường đứng lặng thinh, trên tay cầm chiếc mặt nạ chỉ vừa mới gỡ xuống. Lặng lẽ ngược mặt lên cao, cậu nhắm mắt lại. Một dòng lệ chột trào ra...

Trời chưa hừng sáng là Tầm đã tỉnh giấc vì nghe âm thanh ồn ào bên ngoài. Tầm ngồi dậy và xuống giường, mở cửa đi ra ngoài. Thấy chị Hỷ với mấy người làm mặt mũi đỏ hoe như vừa khóc xong, Tầm ngạc nhiên hỏi. Chị Hỷ liền đáp:

"Cậu Tường vừa ra bến sông để lên đường cái quan rồi. Cậu ấy sẽ lên kinh thành học, mấy năm sau mới trở về."

Đôi mắt đứng yên, Tầm kinh ngạc, cậu Tường lên kinh thành sao? Rồi chẳng chờ chị Hỷ gạt đầu là Tầm đã chạy vụt ra khỏi nhà.

Ngoài bến sông, thằng Ngải chất đồng hành trang lên thuyền xong liền giục cậu chủ mau lên đường cho kịp. Tường gật đầu nhưng mắt vẫn hướng về phía xa. Vừa nãy đã chào từ biệt cha và ba mẹ vậy mà giờ lòng chẳng nở rời đi. Nhìn cánh đồng, con sông, triền đê đã từng cùng mình bước qua những năm tháng thơ ấu lần thiếu thời, Tường cảm giác bản thân sắp mất đi nhiều thứ quan trọng.

Bỗng, Tường nghe có tiếng gọi thất thanh và rất nhanh, bóng dáng Tầm xuất hiện, đang chạy về phía bến sông. Cậu đoán, Tầm đã được chị Hỷ báo tin. Không phải lưu luyến hay chứng kiến cảnh li biệt, Tường bước lên thuyền rồi bảo người lái thuyền đi thôi. Lúc con thuyền đã ra khá xa thì Tầm mới chạy đến nơi, gọi to:

"Cậu Tường! Cậu Tường!"

Tầm thấy Tường đứng ngoài mạn thuyền, hướng mắt về phía mình thật bình thản.

Tức thì, Tầm hét lớn: "Triệu Tường!"

Giọng nghẹn ngào khi gọi cái tên đó, nhưng vẫn không đủ sức níu kéo người ra đi. Con thuyền càng lúc càng trôi ra xa hơn, xa hơn. Cho đến khi nó chỉ là một hình ảnh mờ nhạt giữa sương sớm. Tầm ngồi phịch xuống đất, cái nhìn thất thần vẫn mãi dõi theo. Tiếp theo, Tầm gục mặt vào hai lòng bàn tay. Bật khóc. Vì sao...?

Thuyền đã đi xa lắm rồi. Bóng dáng Tầm chỉ còn là cái chấm nhỏ trong đôi mắt phẳng lặng của Tường. Hẳn nhiều năm sau khi trở về, cậu và Tầm đã ở hai vị trí khác nhau. Nếu đã vô duyên thì dù mặt đối mặt vẫn không thể trùng phùng. Bất giác lòng tự hỏi, liệu có đúng chăng khi sáu năm trước cả hai gặp gỡ nhau? Vì mãi mãi, Tường không phải là "trúc mã" của Tầm.

Tường ngược nhìn bầu trời rộng bao la. Có cánh chim nhỏ bé đang chao liệng. Cậu thầm mong cánh chim nhỏ ấy hãy dẫn đường cho kẻ lạc lối.

Nếu có duyên, ngày sau ắt sẽ gặp lại.

HẾT QUYỂN III.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 20: BIẾN CỐ - Biến cố và trùng phùng

Tường bây giờ là bao giờ,

Rõ ràng mờ mắt còn ngờ chiêm bao.

Giọt châu thánh thót nghẹn ngào,

Mừng mừng tủi tủi xiết bao là tình.(13)

Năm Tân Mùi (1811). Hai mùa xuân lặng lẽ lại trôi qua.

Tầm trưa vào đầu giờ Ngọ, ở dãy nhà học của Đốc Học Đường, học trò lần lượt ra về sau khi kết thúc buổi học sáng. Những chàng trai tuổi đôi mươi ăn vận nhã nhặn, mặt mũi thông minh thật đúng là đáng vẻ của nhân tài trường quốc học, tay ôm tập vở vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Hầu như họ luôn bàn luận về bài học hoặc đàm đạo thơ văn. Và trong số đó có cả Tường.

Hai năm trước lên kinh thành thi vào Đốc Học Đường, Tường đỗ. Chính thức trở thành Giám sinh, đòi cậu sang trang mới. Triệu xã trưởng có người bằng hữu là thương nhân sống trên kinh thành, nhận được thư nên vui vẻ để Tường tá túc tại nhà để đi học chờ khoa thi. Ngày ngày đến trường chăm chỉ học hành, làm thơ viết văn cùng bằng hữu, cuộc sống của Tường hoàn toàn thay đổi.

Tường về nhà, vừa hay lại nghe người làm trong nhà vị thương nhân nọ báo có người của Triệu gia đến tận đây xin gặp cậu vì chuyện rất gấp. Lúc vào phòng chính, cậu mới biết đây là Ngải. Nhắc thầy cậu chủ, hần lập tức chạy đến quỳ xuống trước mặt khóc lóc: "Cậu ơi con đã đi suốt mấy ngày mấy đêm mới đến được đây. Cậu mau mau về nhà đi ạ, ông với bà xảy ra chuyện rồi!"

"Người nói rõ xem nào, cha và mẹ ta đã gặp chuyện gì?" Tường hết sức lo lắng.

"Thưa, ông ngã bệnh nằm suốt trên giường, thầy lang nói ông bệnh nặng lắm! Còn bà Ba thì nhốt mình trong phòng, nhiều ngày không chịu ăn uống!"

"Tại sao lại như vậy?"

"Dạ, là vì chuyện cậu Liêm! Tháng trước, cậu Liêm bỏ nhà đi rồi ạ!"

Tường vô cùng kinh ngạc. Đã định hỏi thêm nhưng thấy tình hình gấp rút, cậu liền nhanh chóng thu xếp hành trang. Sau đó cậu biên một lá thư cho người làm báo khi vị thương nhân về thì trao lại cho ông hay lý do mình trở về nhà và thêm một lá thư khác nhờ gửi đến Đốc Học Đường báo vắng mặt một thời gian. Xong xuôi, cậu và Ngải mau chóng đi ra ngoài lên xe ngựa.

Trên đường đi, Tường yêu cầu tên người làm kể rõ sự tình. Ngải thút thít:

"Đã đến nước này thì con nói thật luôn. Cậu còn nhớ à đào hát tên Ái của đoàn Hồng Đào hồi trước không ạ? Cậu Liêm si mê ả suốt hai năm dài, sau đó ông với bà Ba biết chuyện nên phản đối kịch liệt. Cậu Liêm hết lời van nài nhưng không được. Thế là cậu rời khỏi nhà họ Triệu, bỏ đi cùng với ả đào hát ấy."

Tường bất động, chuyện lớn như thế mà sao cậu không hề hay biết. Suốt bao năm qua, cậu luôn biên thư về cho nhà báo bình an và cũng nhận không biết bao nhiêu lá thư nhà gửi lại ấy vậy chẳng bao giờ thấy nhắc đến chuyện tình giữa anh trai với Ái. Nay đột ngột được nghe kể, cậu không khỏi bần thần. Tường nhìn Ngải:

"Sao người không nói sớm ta biết?"

"Thưa, là ông dặn con giữ kín kéo ảnh hưởng đến chuyện học hành của cậu."

Tường nhắm mắt, thở ra một tiếng nặng nề. Chuyện học hành thì cử đúng là quan trọng nhưng chuyện nhà cũng đâu thể làm ngơ, chưa kể đó lại liên quan đến anh trai, cha cũng nên cho cậu hay mới phải lẽ. Giờ việc cũng đã xảy ra rồi, có trách cứ đâu giải quyết được gì, cậu chỉ mong về đến nhà thật sớm.

Dẫu con ngựa phi rất nhanh, thế mà cũng phải mười mấy ngày sau hai người mới về đến Triệu gia. Xe vừa dừng lại, Tường đã nhảy xuống rồi bước hối hả vào nhà. Ngải ở phía sau, vác theo đồng hành trang của cậu, chạy theo.

Hỷ đang quét cái sân gạch bỗng thấy một chàng trai đáng tầm cậu Liêm, mặt nửa lạ nửa quen đi thẳng vào nhà. Mãi lúc sau, chị mới bất ngờ nhận ra cậu Ba, người đã rời khỏi đây hai năm trước để lên kinh thành học. Chị liền chạy đến mừng rỡ:

"Trời ơi cậu Tường, là cậu thật ạ?"

Đúng lúc Ngải chạy vào, nói thật to: "Cậu Tường về rồi!". Chẳng bao lâu sau, đám người làm từ dãy nhà sau ủa lên. Nét mặt ai nấy đều mừng rỡ như đón tiếp một vị thánh sống. Loáng cái, mọi người đã vây quanh cậu chủ mừng mừng tủi tủi.

"Tường... về rồi sao?"

Tường và đám người làm nghe giọng bà Hai và bà Tư cất lên. Ngay trước cửa phòng chính, bóng dáng hai bà xuất hiện, gương mặt vui mừng. Tức thì, Tường bước nhanh đến gọi hai mẹ. Bà Hai vuốt tóc cậu, gạt đầu nghẹn ngào, về là tốt rồi. Sau đó đến bà Tư, hai năm trời không thấy mặt con trai, nay đôi mắt nhoe lệ liền ôm lấy con hỏi han đủ điều. Tường nhắm mắt lại, nằm yên trong lòng mẹ. Chợt, cậu nghe một tiếng gọi thân thuộc vang lên ngay phía sau:

"Cậu Tường...?"

Tường liền mở bừng mắt, có chút lạng đi. Giọng nói này, cậu dễ dàng nhận ra đó là của ai. Hai năm không đủ dài để có thể xóa nhòa bóng hình ấy. Tất cả vẫn rõ ràng hệt như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua. Tường rời khỏi Triệu gia là vì người này, lúc trở về nhà ngoài cha và các mẹ ra cậu cũng là vì người này. Nhưng khi vừa nghe tiếng nói đó thì cậu lại hết can đảm để gặp mặt.

Biết rõ là không thể trốn tránh nên Tường đành rời khỏi lòng mẹ, chậm rãi quay lưng lại. Tầm ở ngay phía trước đang nghiêng đầu chờ đợi và khi nhìn rõ khuôn mặt chàng trai đôi mươi ấy thì Tầm mỉm cười thật tươi, đôi mắt bỗng dưng đỏ hoe. Từng đường nét xinh đẹp khả ái của tuổi mười tám lập tức sáng bừng. Khiến người khác nghĩ rằng, cô đã mong chờ cái ngày này lâu, rất lâu rồi. Vui mừng khôn xiết, Tầm đưa đôi tay run run chạm nhẹ vào tay Tường, nói khẽ:

"Đúng là cậu rồi, cậu Tường..."

Dáng vẻ quá đổi mừng rỡ từ Tầm lại làm dấy lên trong lòng Tường những cảm xúc xao xuyến thuở xưa vốn dĩ từng nghĩ rằng đã chôn chặt vào quá khứ. Nhất là khi cậu nhận ra nét đẹp trưởng thành của người con gái đó. So với hai năm trước, Tầm quá khác rồi, đậm thắm thủy mị và vẫn mang vẻ thông minh vốn có.

"Cuối cùng cậu cũng trở về. Tầm chờ suốt..."

Tầm chưa dứt lời là Tường, một cách kín đáo rút tay lại, đồng thời quay qua báo với mẹ rằng mình muốn gặp cha. Bà Tư gạt lệ, gạt đầu. Lúc Tường cùng hai mẹ rời đi, Tầm lặng lẽ dõi theo cậu. Hai năm trôi qua, sự xa cách ấy lại đọng đầy hơn trước.

Triệu xã trưởng nằm ngủ trên giường. Chỉ mới hai năm mà cha gầy đi nhiều, lòng Tường đau như cắt. Cậu nghe bà Hai nói, chỉ vì chuyện của Liêm mà ông mất ăn mất ngủ suốt nhiều tháng liền, tổn hao sinh lực nên chỉ nhiễm phong hàn một chút là nằm liệt trên giường. Thầy lang đến xem mạch rồi thờ dài, lao tâm lao lực bệnh nhẹ cũng hóa nặng, e đây là tâm bệnh khó mà trị dứt. Tường biết ông kỳ vọng vào Liêm nhiều thế nào, nay anh trai bỏ cha mẹ và

bỏ công danh đi theo một cô đào, người ta đàm tiếu là một lẽ mà còn có lỗi với tổ tông nhà họ Triệu.

Bà Tư bảo Tường sang phòng bà Ba khuyên nhủ xem sao. Ngày trước, bà cũng thương cậu lắm nên họa chăng sẽ nghe theo. Quả nhiên đúng thế, khi Tường vừa gõ cửa rồi nói vài lời là tức khắc, cánh cửa phòng luôn đóng kín trước tất cả mọi người đột nhiên mở ra. Trông thấy Tường cứ như trông thấy Liêm trở về nhà, bà Ba bật khóc lao đến ôm cậu. Tường chẳng biết làm gì ngoài việc lắng nghe tiếng nức nở đau khổ của bà.

Khi bà Ba đã ngủ, Tường mới rời phòng. Triệu gia bỗng nhiên xảy ra bao nhiêu biến cố khiến cậu vừa xót xa vừa mệt mỏi.

Có tiếng bước chân vang lên. Cậu quay qua, tâm trạng nặng nề biến mất thay vào đó là sự khó xử bởi thấy Tầm. Hiểu cậu chủ nghĩ gì, Tầm lên tiếng trước:

"Hắn cậu sẽ ở lại nhà dưỡng ba hôm nữa, lý nào cậu định sẽ tránh mặt Tầm trong ngắn ấy ngày đó sao?"

Tường biết rõ mình không thể làm vậy. Sống cùng một nhà thì tất nhiên ngày ngày sớm tối sẽ gặp nhau, tránh mặt đâu phải là ý hay. Ngoài cảm giác bồi hồi ra, cậu còn sợ gặp Tầm là bởi việc đã làm hai năm trước vào đêm hội Lồng Đèn, về nọ hôn sai lầm đó. Tường không đáp lời chỉ thấy Tầm chậm rãi quay lưng đi.

Hai người ra sau vườn, vẫn là chiếc bàn đá mà nhiều năm liền luôn là nơi họ hàn huyên tâm sự. Từ khi ngồi xuống đến lúc này, vẫn chẳng ai nói gì, đôi mắt tĩnh lặng cứ hướng vào từng gốc cây, bụi cỏ hay lùm hoa trước mặt.

"Tầm rất vui khi cậu bình an trở về." Tầm chợt bảo, "Cậu đi học trên kinh thành hẳn là rất tốt, phải không ạ?"

Tường khẽ gật đầu. Tầm lại hỏi tiếp điều gì đó, và cậu cũng chỉ gật. Mãi đến lúc Tầm đề cập đến nguyên nhân khiến cho nhà họ Triệu gặp phải biến cố:

"Có lẽ cậu đã nghe Ngài kể về chuyện cậu Liêm với cô Ái..."

Bấy giờ Tường im lặng, không gật đầu nữa. Ngoài Triệu xã trưởng và ba bà ra, cậu biết người đau lòng tiếp theo trước việc Liêm bỏ nhà đi chính là Tầm. Vốn dĩ, Tầm thương Liêm chẳng những vậy cả hai còn sắp được cưới hỏi cho nhau thử hỏi làm sao cô không đau khổ. Cậu đoán, tình cảm của Tầm dành cho anh trai mình vẫn như xưa. Bấy giờ Tường mới cất giọng:

"Ta xin lỗi..."

"Tại sao?"

"Xem như là ta thay mặt anh trai và Triệu gia làm thế. Đáng lý, người đã có thể lấy anh ấy và trở thành con dâu lớn của nhà họ Triệu."

Tầm ngạc nhiên nhìn Tường, sau đó tiết lộ một điều mà cậu không ngờ tới:

"Cậu Liêm chẳng có lỗi gì với Tầm cả vì Tầm biết cậu ấy thương cô Ái từ lâu rồi, là lần đầu tiên Triệu gia đi xem đoàn Hồng Đào hát."

Tường vô cùng kinh ngạc. Liêm đã thương Ái ngay lần gặp đầu tiên đó ư? Lẽ nào là tiếng sét ái tình? Và hơn hết, Tầm lại biết rất rõ chuyện của họ.

"Tại sao người không nói ta biết?"

"Vì khi ấy cậu Liêm chưa muốn ai biết điều này."

"Thế lý gì người để mặc như thế? Phải ngăn cản chứ?"

"Đã là duyên phận làm sao ngăn cản được."

"Nhưng người thương anh ấy còn gì."

Tầm tiếp tục nhìn Tường không chớp mắt, miệng lại nói ra lời lẽ đầy lạ lùng:

"Bắt đầu từ hai năm trước, Tầm đã luôn chờ đợi một người khác..."

Chú thích:

(13) Trích trong Lưu Hương ký của Hồ Xuân Hương. Hàm ý nói về cuộc tái ngộ của một mối tình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 21: Cậu Trưởng... Không muốn Tầm làm vợ cậu sao?

Tường chợt nhiên nhìn Tầm, ánh mắt không khỏi kinh ngạc. Vừa lúc, Ngải nhanh nhẹn chạy đến chỗ Tường: "Thưa, bà Hai cho gọi cậu lên phòng chính vì có phó xã trưởng đến thăm". Tường gật đầu, lúc tên người làm vừa rời đi thì lại nghe Tầm nói rằng:

"Từ lúc ông ngã bệnh, cứ cách vài hôm là phó xã trưởng lại đến nhà. Ban đầu cứ ngỡ là thăm hỏi hóa ra là ông ta thăm dò tình hình rồi hối thúc các bà nhường quyền trông coi xã Thổ lại cho mình."

"Ngày trước khi cha ta lên làm xã trưởng, lão Sâm đã không ưng thuận. Nay cha ta lâm vào tình trạng này nên lão muốn nhân cơ hội giành quyền."

Tầm tức khắc bảo, không thể để ông ta lên làm xã trưởng được! Vốn dĩ Tầm lo lắng đến vậy cũng do lão Sâm là kẻ xấu xa ti tiện, ai trong xã Thổ cũng căm ghét lão. Từ xưa đến nay, lão luôn xem Triệu xã trưởng như cái gai trong mắt, chỉ chờ đến lúc nhà họ Triệu sa cơ thất thế thì sẽ phản công ngay.

"Ông chỉ đang ngã bệnh còn chưa phải bị bãi miễn, thế mà phó xã trưởng đã tranh thủ thời cơ." Tầm ngập ngừng chốc lát, "Tầm mạo muội nghĩ hay là cậu tạm thời thay ông làm xã trưởng chờ đến lúc ông khỏi bệnh."

"Người nghĩ đi đâu vậy? Ta chỉ mới làm Giám sinh thì làm sao giữ chức xã trưởng được? Chưa kể, xã trưởng phải do dân trong xã bầu quyết."

Tầm lắc đầu, "cậu chỉ tạm thay ông thôi". Tường khoát tay: "Thế người nghĩ lão Sâm sẽ để yên cho ta làm ư?". Dứt lời, cậu liền đứng dậy.

Lão Sâm có bộ mặt vừa gian vừa kên. Nhìn thấy Tường, lão cười vui mừng như thể sự trở về của cậu là điều gì rất tốt lành, mặc dù rõ ràng lão phát hoảng khi nghe tin báo cậu Ba nhà họ Triệu đã về nhà. Tức thì lão qua tận đây để kiểm chứng.

"Cậu Trưởng lâu rồi mới gặp mặt. Nghe báo cậu lên kinh thành thi vào Đốc Học Đường, thật là tuổi trẻ tài cao."

Theo phép tắc, Tường phải giữ lễ cúi chào. Lão Sâm ngồi xuống ghế, nhấp nhấp tách trà, hỏi toan mấy câu rào trước đón sau. Trước là xem thử tình hình Triệu xã trưởng, sau là dò xét Tường có muốn giữ quyền hành cho cha mình chăng. Tường nhận ra mấy lời hỏi ý nhị từ lão nên đáp lời rất vu vơ.

"Tội nghiệp Triệu xã trưởng, có mỗi hai cậu con trai mà một người thì bỏ nhà đi theo đào hát, còn một người thì... không mấy giỏi giang gì."

Tường liếc nhìn lão Sâm. Lão không chỉ chê cười chuyện của Liêm mà còn ám chỉ cậu bất tài vô dụng, giống như ngày trước chỉ biết ham chơi chứ chẳng biết cán đán gì trong nhà. Lão nghĩ cậu Ba này vẫn còn là cậu chủ nhỏ lông bông thuở xưa sao? Đứng ở phía sau lưng Tường, Tầm cũng giận không kém.

Lão Sâm ra về. Tường khoanh tay và hướng đôi mắt đăm chiêu ra cái sân gạch đầy nắng. Ban đầu cậu còn suy nghĩ về chuyện mình sẽ giữ chức xã trưởng tạm thời, nhưng sau khi nghe lời khinh miệt từ lão già ấy thì cậu không cân nhắc gì nữa, lòng lại muốn giữ lấy quyền hành cho cha. Liêm đã bỏ đi, vì vậy Tường phải là người cán đán nhà họ Triệu. Cậu nói điều đó cho Tầm nghe, rồi trầm tư:

"Lão Sâm nhất định phản đối, và khó nhất là người trong xã sẽ không đồng thuận."

Nghĩ ngợi một thoáng, Tầm đưa ra ý rằng, giả sử phó xã trưởng đồng ý để cậu làm xã trưởng tạm thời thì mọi chuyện sẽ dễ dàng được giải quyết. Còn người dân thì chỉ cần cậu thể hiện bản lĩnh của mình thì ắt hẳn sẽ thuận theo thôi.

"Ừm, nhưng trước tiên cần phải tìm cách để lão Sâm đồng ý đã."

Quan sát vẻ suy tư của Tường, Tầm im lặng. Bản thân không phải đứa ngu dốt nên cô tin mình sẽ có cách giúp cậu chủ thuận buồm xuôi gió trong chuyện này.

Buổi tối, Tường dùng cơm với mẹ. Bà Hai mang cơm cho Triệu xã trưởng đến giờ chưa ra. Tường lo âu, chẳng rõ bao lâu cha mới có thể ngồi dậy nói vài lời với mình. Hiện tại, ông chỉ nhắm mắt và nằm yên trên giường. Chợt, tiếng mẹ cậu vang lên:

"Con xa nhà hai năm, mẹ thật có nhiều chuyện muốn nói với con."

"Con sẽ ở lại nhà một thời gian, mẹ con ta cứ tâm sự bằng hết."

Bà Tư gật đầu xong lại tiếp, "trước khi hàn huyên tâm sự mẹ có một chuyện quan trọng cần bàn với con". Tường hỏi, là chuyện gì? Bà nhìn con trai, lưỡng lự:

"Anh trai con bỏ nhà đi, giờ chẳng rõ thế nào. Cha con phiền muộn sinh bệnh, mẹ Ba con không màng ăn uống. Nhà họ Triệu bỗng dưng khổ hạnh như vậy... Mẹ thiết nghĩ nên để con làm một việc để nhà ta tốt lành hơn."

"Mẹ nói đi, con sẽ làm."

"Tưởng à, con không còn nhỏ nữa vậy nên hãy lấy vợ đi."

Lời mẹ vừa dứt là tức thì sự chờ đợi trên mặt Tưởng vụt tắt. Lấy vợ ư? Chuyện gì vậy? Cậu lấy vợ thì liên quan gì đến việc nhà họ Triệu sẽ tốt lành hơn? Tại sao mẹ đề cập đến chuyện thành gia lập thất của cậu một cách đột ngột như thế? Cậu nhìn mẹ đầy khó hiểu. Ngoài Tưởng ra, Tầm là người thứ hai ngạc nhiên về điều này. Khi nghe bà bảo Tưởng hãy lấy vợ, Tầm thoáng bất động khi nghĩ, bà Tư muốn cậu nên duyên với ai?

"Mẹ biết là đường đột nhưng đây có thể là cách duy nhất. Liêm là niềm mong mỏi của cha con, nay có sự ra nông nổi thì phải đến lượt con gánh vác. Điều bất hạnh nhất của một dòng họ chính là không có người nối dõi tông đường. Mẹ không thể để nhà họ Triệu tuyệt tôn." Bà Tư nắm tay con.

"Nhưng... con chưa có ý thành gia lập thất. Con chỉ nghĩ đến công danh..."

"Con đã thành Giám sinh, chỉ còn chờ khoa thi nữa thôi. Còn chuyện lấy vợ lại chưa hề tính đến. Con định để nhà ta tuyệt tôn hay sao?"

Trước lời than vãn của mẹ, Tưởng nghĩ cách tri hoãn: "Mẹ à, chuyện này nên dời lại, trước mắt hãy lo cho cha đã. Và lại, con cũng chưa ưng ai".

Bà Tư cắt ngang, "về chuyện đó con không cần lo" sau đó liền quay qua gọi Tầm. Thoáng giật mình, Tầm bước đến trước mặt bà. Nhìn qua một lượt, bà cất giọng rõ ràng:

"Cô gái mà mẹ muốn con lấy chính là Tầm!"

Tưởng và Tầm vô cùng kinh ngạc. Lập tức nhìn mẹ, Tưởng khó xử, "mẹ nói thật ư?". Bà Tư nghiêm nghị, đây là chuyện đề đưa sao? Lời khẳng định từ bà khiến Tưởng càng khó xử hơn. Hết chuyện mẹ bảo cậu lấy vợ rồi bây giờ lại đến chuyện bà muốn người vợ đó là Tầm, làm cậu bối rối vô vàn. Sao có thể như vậy được?

"Mẹ đâu phải không biết, Tầm vốn dĩ thuộc về anh trai con. Nếu con lấy Tầm thì chẳng khác nào đi ngược với đạo lý thường tình."

Nhìn gương mặt Tưởng kiên quyết, bà Tư bất giác hỏi rằng:

"Lý do gì con nghĩ Tầm thuộc về anh trai con? Liêm thương một cô đào hát chứ không phải Tầm. Cả hai lại chưa hề được cưới hỏi, nghĩa là Tầm không phải là người của ai hết. Vì anh trai con nên nhà họ Triệu có lỗi với Tầm, và cha con cũng thương Tầm thế nên ông ấy sẽ tán thành con lấy Tầm."

"Nhưng Tầm không thương con, đó sẽ là bất công. Con không đồng ý!"

"Thôi được, thế thì con hãy lấy một cô gái con nhà khác, mẹ sẽ tìm cho con."

Tưởng nhắm mắt mặt một trước sự cương quyết ấy. Từ lúc nghe bà Tư bảo Tưởng hãy lấy mình làm vợ, Tầm vẫn không lên tiếng nói gì. Dĩ nhiên là do quá đột ngột. Đầu vậy, Tầm thật sự không lấy làm khó xử mà ngược lại nhận ra rằng ông trời đã tạo nên mối lương duyên không thể tránh khỏi này. Và lúc nghe bà Tư kiên tâm sẽ tìm một cô gái khác cho Tưởng thì Tầm chẳng thể im lặng nữa, liền đáp rành rọt:

"Con đồng ý thừa bà."

Mất mở to, Tưởng quay qua nhìn Tầm. Đối diện, bà Tư hỏi lại lần nữa. Ngẩng đầu lên cao, Tầm trả lời kiên định như thể không hối hận:

"Thưa, được làm vợ cậu Tưởng là niềm vinh hạnh lớn nhất đời Tầm."

Tưởng nghe xong thì giật dử lớn giọng:

"Người biết mình đang nói gì không? Lấy chồng là chuyện trọng đại cả đời đấy!"

Tầm bình thản: "Tất nhiên là Tầm hiểu rất rõ thừa cậu."

Mím môi, Tưởng liền gắt: "Thế tại sao còn nói sẽ lấy ta?". Chậm rãi, Tầm xoay qua đối diện về mặt tức giận của cậu chủ, chỉ hỏi một câu:

"Cậu Tưởng... không muốn Tầm làm vợ cậu sao?"

Sự giận dữ biến mất, ánh mắt Tưởng phút chốc đứng yên. Câu hỏi nhẹ nhàng đó bất giác làm tim cậu nhói đau.

Kể từ lúc mạng trong mình mối tình vô vọng này, có thời khắc nào mà Tưởng không muốn Tầm thuộc về mình. Nhưng cũng suốt nhiều năm như thế cậu đã chứng kiến cảnh Tầm ở bên cạnh Liêm. Để rồi một người cao ngạo như cậu lại đánh làm kẻ câm lặng, chôn chặt trong lòng nỗi niềm tương tư. Tầm không thương Tưởng, hà cớ gì lại đồng ý lấy cậu.

"Người đã không thương ta thì có gì còn hỏi thế...?"

Tầm chớp mắt, bỗng chốc thấy người nặng nề. Nhưng rồi giọng bà Tư cất lên xóa tan tất cả, nghe có sự hài lòng, bà bảo sẽ nhờ thầy xem ngày rồi cho hai đứa lấy nhau. Trong khi Tầm khẽ gật đầu thì Tưởng vẫn lặng im vì không còn tâm trí để nói gì nữa.

Lão Sâm uống xong một tuần trà lại đắm ra lo lắng chuyện Tường đột nhiên trở về sau hai năm xa nhà. Cứ ngỡ trời giúp mình khi cho Liêm bỏ đi cùng một ả đào và Triệu xã trưởng lâm bệnh, nào ngờ bây giờ lại xuất hiện thêm kẻ phá đám.

Còn đang nghĩ ngợi thì chợt, lão Sâm nghe có tiếng ồn ào ở ngoài cửa. Rất nhanh, lão thấy tên người làm bước vào: "Thưa ông, bên ngoài có một lão bói mù cứ đứng trước cổng nói nào là nhà sắp gặp đại họa, hay là để con đuổi lão đi?". Tức thì lão Sâm ngăn lại, khoan đã chờ ta ra xem sao!

Đó là một thầy bói mù râu tóc bạc phơ, tay trái cầm tấm bảng viết mấy chữ Nho khó hiểu, tay phải xách theo một cái túi nải. Lão Sâm quan sát từ trên xuống dưới vị khách già, chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thầy hỏi, có phải phó xã trưởng đang ở trước mặt không. Lão ngạc nhiên, mù mà đoán hay phết! Rồi lão hỏi thầy bói có chuyện gì lại đứng trước cửa nhà.

"Tôi từ phương xa đến vô tình đi ngang qua, thấy có luồng khí lạ phát ra từ trong đó nên ngừng lại xem sao. Bấm số tới lui mới biết hóa ra đây là nhà của phó xã trưởng."

"Luồng khí lạ gì?" Lão Sâm dò xét.

"Là tà khí."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã* (1802) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 22: Ngày cưới

Lời phán dứt khoát từ thầy bói khiến lão Sâm chợt nhiên chợt dạ. Lão là người toan tính nhưng có một nhược điểm chính là mê tín dị đoan. Lão rất tin những lời bói toán. Thậm chí, dù mưu mô thế mà cứ dăm ba tháng lại lên Chùa khấn vái xin quẻ. Nay thầy bói này bảo trong nhà phát ra tà khí, dĩ nhiên lão phải sợ. Lão liền hỏi, "tại sao lại có tà khí?". Người kia giải thích:

"Xã Thổ ngày trước là đất ma thiêng vì vô số kẻ chết oan do dịch bệnh, nhiều oan hồn lẫn khuất. Về sau khí trời thịnh nên chúng trốn đi, chẳng dám quấy phá. Nhưng sống trên đất ma thiêng vẫn phải chịu tai kiếp. Người lãnh lấy tai ương này là xã trưởng. Chẳng hay xã trưởng xã Thổ này trong nhà đã gặp kiếp nạn gì chưa?"

"Có! Triệu xã trưởng lâm bệnh nặng do con trai bỏ nhà đi theo ả đào."

"Tôi đoán không sai." Thầy bói lại bấm tay, "Ngài ấy còn đưa con trai thứ phải không? Số cũng chẳng khá hơn, gặp phải năm đại hạn rồi đây."

Lão Sâm nhủ mày, nếu thế thì liên quan gì đến nhà ta? Thầy bói bảo, nếu Triệu xã trưởng lâm bệnh thì chẳng phải phó xã trưởng ngài giữ quyền hay sao? Đại họa chính là ở đây. Cái đất ma thiêng này oan hồn sẽ theo ám các dòng họ giữ quyền hành đứng đầu xã. Giả sử ngài thay thế xã trưởng thì hiển nhiên sẽ phải lãnh lấy tai kiếp của ngài ấy.

Lão Sâm hơi xanh mặt tuy nhiên vẫn chưa tin vội. Lão nhìn thầy bói mù vô danh nọ, "lời phán kia lấy gì kiểm chứng?". Như hiểu lão nghĩ gì, thầy bói mù liền cười khẽ, rồi nói vài lời về một bí mật của lão. Nghe xong, lão Sâm sùng sốt, chuyện đó chỉ mỗi lão và một vài người trong nhà biết thôi ấy vậy thầy bói này lại đoán ra. Giờ thì lão tin rồi, liền khấn khoản hỏi thầy làm sao để tránh đại nạn.

"Chuyện ấy khó gì. Cứ an phận thủ thường, chờ thời cơ thích hợp. Tức là lúc này chớ ham quyền mà rước nạn về nhà. Nhà họ Triệu từ trước đã buộc phải chịu tai kiếp vậy thì cứ tiếp tục để họ gánh lấy, chức xã trưởng không phải lúc để giữ."

Lão Sâm đảo mắt, nghĩa là nếu lão làm xã trưởng lúc này thì cả nhà sẽ gánh tai ương thay cho nhà họ Triệu? Tiếp theo, lão nghe thầy bói mù nọ cười lớn, liền ngược lên nhìn thì thấy bóng ông ta đã đi xa lắm rồi.

Đi được một đoạn khá xa, thầy bói kia hết bị mù liền quan sát xung quanh rồi lén vào góc khuất nọ. Tại đây, ông ta gặp Tầm. Sau khi nghe ông thuật lại mọi chuyện xong, Tầm ra điều hài lòng đồng thời đưa tiền trả công. Cất vội tiền vào túi nải, ông ta cười hề hề, "cũng may là tôi mua chuộc tên người làm trong nhà mới biết vài cái bí mật của lão Sâm mà đem ra dùng". Nghe vậy, Tầm liền yêu cầu:

"Xong chuyện rồi ông hãy rời khỏi đây dăm ba tháng kẻo bị bại lộ."

"Yên tâm, tôi rất kín miệng", Nói xong thì ông ta cáo biệt và nhanh chóng rời khỏi. Dõi theo bóng dáng đó đi về phía bên sông, Tầm thở ra nhẹ nhõm. Biết lão Sâm mê tín nên cô đã nghĩ ra kế sách này. Lão chẳng đại gì rước "đại nạn" vào nhà nên nhất định sẽ đồng ý để Tường làm xã trưởng tạm thời.

Đúng với suy đoán của Tầm, lão Sâm đến nhà họ Triệu gặp Tường, nói rằng vẫn sẽ giữ chức phó xã trưởng như cũ và tạm thời để cậu thay cha cán đản mọi chuyện trong ngoài. Dĩ nhiên Tường lấy làm khó hiểu trước sự thay đổi mau chóng này. Lúc nghe cậu hỏi vì sao thì lão ho nhẹ, giả vờ đáp thế này:

"Nói ra thật hổ thẹn, lão học hành nông cạn không thể sánh với cậu Tường tài cao học rộng, dẫu sao cậu cũng đang là Giám sinh, điều ấy chẳng mấy ảnh

hướng đến quy định của xã. Dù gì chỉ là tạm thời, nên cậu cứ thay lão cán cán..."

Hết giải thích nguyên nhân xong, lão Sâm chuyển qua dặn dò về các quy tắc trong xã cũng như vai trò của xã trưởng. Lão thao thao bất tuyệt, răng lú lười, chữ này nối chữ kia khó mà nghe ra được khiến Tường khổ sở khi phải lắng nghe. Một canh giờ sau khi nói liên hồi, lão hỏi cậu có hiểu hết chưa?

Thiệt tình, nói như nhai chữ thế kia thì ai mà nghe cho kịp! Tường chán nản nhủ thầm nhưng đành gật đầu lấy lệ. Lão Sâm hài lòng, ra điều đặc ý ta đây trên cơ một Giám sinh cơ đấy. Đến đầu giờ Ngọ, lão đứng đĩnh rời khỏi nhà họ Triệu. Tường đứng dậy đi qua đi lại, vẫn cứ thắc mắc mãi chuyện lão Sâm nhường quyền cho mình.

Đúng lúc, bà Tư và Tầm bước vào. Bà hỏi, phó xã trưởng vừa đến nhà ta à? Tường đáp dạ rồi kể lại mọi chuyện cho mẹ nghe. Bà mừng rỡ, tốt rồi vậy là Triệu gia có hai tin mừng. Tức thì, Tường lại nhớ đến chuyện cưới hỏi mà mẹ sắp xếp. Bà bảo, hai ngày nữa là đến ngày lành tháng tốt, sẽ tổ chức đám cưới. Thay vì lên tiếng phản đối như trước, Tường chỉ quay sang Tầm hỏi rằng:

"Người thật sự đồng ý hôn sự này?"

Thấy Tầm gật đầu, Tường chẳng muốn làm gì nữa ngoài việc nói với mẹ, "tất cả cứ theo ý mẹ mà làm". Bà Tư cười tươi, yên tâm đi con trai! Trước khi quay lưng, Tường tự dung buột miệng như cốt cho Tầm nghe thấy, "hi vọng người sẽ không hối hận".

Dáng vẻ dửng dưng của Tường khiến Tầm hiểu, cậu đang giận hay đúng hơn là trách cứ về sự lựa chọn này của mình. Bởi vốn dĩ, cậu chẳng thể biết được một sự thật còn quan trọng hơn thế. Nhưng Tầm vẫn muốn chờ đợi, đợi đến khi Tường nhận ra tấm lòng của mình, và bản thân cô sẽ không hối hận khi trở thành vợ cậu.

Mọi người trong xã Thổ bất ngờ khi nhận được cùng lúc cả hai tin báo. Thứ nhất, Tường sẽ thay Triệu xã trưởng tạm thời cán cán mọi chuyện trong ngoài của xã thay vì là phó xã trưởng như đã định. Thứ hai, lại vẫn liên quan đến cậu Ba, đó là về cái đám cưới sắp diễn ra ở nhà họ Triệu. Và cô dâu chẳng ai khác ngoài Tầm, người từng được xem là "thanh mai trúc mã" với Liêm thuở trước.

Ai nấy đều biết Triệu gia vừa gặp phải biến cố. Và họ nghĩ, hẳn cái hỷ sự đường đột này là điều mà bà Tư muốn xua đi tai ương gieo rắc cho dòng họ Triệu, là để an ủi kẻ trên người dưới trong nhà, là để Triệu xã trưởng vui mừng mà sớm bình phục, là để bà Ba vui bớt tội lỗi đối với Tầm. Rất nhiều cái lý được đặt ra. Mọi người kháo nhau rằng, liệu Tầm và Tường có hạnh phúc trăm năm? Dù thế nào thì đây cũng là chuyện vui lớn trong xã nên tất cả hiển nhiên đến dự đông đủ. Thôi thì trước một câu, sau một câu, cũng nên chúc phúc đôi trai gái được trời se duyên cho nên vợ nên chồng.

Ngày cưới, Triệu gia nhộn nhịp tung bùng, đốt pháo ầm ĩ. Người ta ra vào chúc mừng, lớn bé đều có, với vẻ háo hức.

Trong phòng chính, mọi vật đều được trang trí bằng vải đỏ hỷ sự. Bao nhiêu bàn cỗ linh đình bày biện, những người làm chạy lên chạy xuống liên tục. Ngay bàn trà trước bàn thờ gia tiên, Triệu xã trưởng ngồi yên trên ghế và mắt vẫn nhắm. Dù thế nào ông cũng là người trên nên cần làm chủ cho lễ cưới này. Ngồi đối diện là bà Hai, hai chiếc ghế bên cạnh cho bà Ba với bà Tư ngồi.

Đến thời khắc hành lễ, Tường và Tầm cùng bước vào phòng chính. Trông hai người mặc hỷ phục cùng sánh duyên, mọi người lại kháo nhau, khéo xứng đôi vừa lứa đấy nhì! Tường và Tầm lần lượt dâng trà mời cha và các mẹ. Rồi bà Tư nắm tay chồng nghẹn ngào nói: "Mình hãy nhìn xem, Tường lấy vợ rồi này. Là Tầm đó, coi như mình cũng trả xong ơn nghĩa với người ta". Triệu xã trưởng lơ mơ mờ mắt, đôi môi mấp máy không biết nói gì mà lệ ứa ra từ khóe mắt.

Tiệc rượu thiết đãi đến tận canh hai giờ Hợi. Mọi người lần lượt ra về sau khi ăn uống no say. Bất gặp Tường đứng ngoài cổng tiễn chân khách, bà Tư liền đi đến bảo khéo, "con mau về phòng đừng để vợ con chờ lâu quá". Có chút khó xử nhưng cậu cũng gật đầu vâng lời mẹ, chậm rãi về phòng tân hôn.

Đứng từ xa nhìn về phía cửa phòng tân hôn đóng im lìm, Tường phân vân giữa việc vào hay không vào. Cậu biết Tầm đang ngồi bên trong và chờ mình. Nghĩ thế, cậu lại thêm khó xử nhưng trên hết vẫn là nỗi buồn sâu sắc. Một đôi trai gái nếu lấy nhau vì tình yêu thì sẽ hạnh phúc biết bao, đằng này lại là sự cưỡng ép vô vọng. Tường không muốn chạm vào Tầm khi trái tim đó chưa lần nào thuộc về mình. Trối buộc chỉ thêm đau khổ.

Thở dài một tiếng nặng nề, Tường nghĩ có lẽ nên dùng cách này. Đó là giả say. Đêm tân hôn, dù thế nào cậu cũng không thể bỏ Tầm một mình cô đơn với căn phòng trống nhưng còn nếu cả hai gặp mặt nhau mà lại chẳng thể làm được gì thì càng tệ hơn. Giả sử Tường say thì mọi chuyện sẽ dễ dàng rất nhiều. Nghĩ vậy, cậu chậm rãi cất bước. Lúc đứng trước cửa phòng, cậu đưa tay gõ cửa.

Lát sau, cửa phòng chợt mở, Tầm xuất hiện. Chưa kịp để Tầm lên tiếng là ngay lập tức, Tường giả vờ ngã vật xuống dưới đất. Cậu quơ tay quơ chân, miệng nói lảm nhảm, ra điều say tí bi chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Về phía Tầm, sau một chốc ngạc nhiên thì liền cúi xuống nhẹ nhàng lay lay vai Tường, gọi:

"Mình, mình à... Mình say rồi sao?"

Nghe Tầm gọi một tiếng "mình" ân cần dịu dàng như thế, lòng Tường xao động làm sao ấy vậy vẫn không thể làm gì hơn ngoài việc tiếp tục gật gà gật gù như chẳng nghe thấy gì. Đến lúc gọi mãi mà không xong, Tầm đành ngừng lại. Trông cái cảnh Tường nằm say tí lúy dưới nền gạch là Tầm liền thở ra buồn bã. Hết cách, Tầm đành đỡ chồng đứng dậy và dìu đến bên giường.

Ngã mạnh xuống giường, Tường nhắm mắt dù thể miêng cứ gáy o o để vai diễn kẻ say càng thêm đạt. Tầm tháo giày, xếp tay chân Tường cho ngay ngắn rồi kéo chăn đắp cho cậu. Xong xuôi, Tầm lặng lẽ ngồi bên cạnh giường nhìn chồng ngủ say như chết. Đêm tân hôn, chỉ chờ đợi một khoảnh khắc được gần gũi thế mà Tường lại uống say đến vậy khiến Tầm không khỏi buồn rầu. Canh khuya, ánh nến leo loét có mỗi mình Tầm là còn thức trong căn

phòng màu đỏ.

Nhưng Tầm không biết rằng cũng có một người đang thao thức cùng mình khi hai người nằm quay lưng trên chiếc giường cưới vẫn thơm mùi mới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 23: Một tiếng mình ơi

Tường mở mắt sau một đêm ngủ vui mệt mỏi. Tối qua cậu trần trọc mãi mới thiếp đi được, vì cứ nghĩ đến chuyện Tầm đang nằm gần bên và hơi thở đều đều nghe thật rõ là lòng lại bồn chồn. Tường ngồi dậy, nhìn qua bên cạnh thấy trống, nơi đó vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của người con gái đã trở thành vợ mình. Cậu nhìn ra ngoài ô cửa sổ, nắng đã bắt đầu lên cao, liền xuống giường.

Rời khỏi phòng, Tường thấy thằng Ngải đang quét sân. Tên người làm cười tủm tỉm, hỏi cậu đêm tân hôn ngủ ngon không? Tường chẳng muốn để tâm đến lời trêu chọc đó, hỏi các bà đâu rồi. Ngải liền thưa, "các bà và mợ đang ở phòng chính thấp nhang cho tổ tiên". Tường nhú mày, lát sau mới biết "mợ" chính là Tầm. Gọi thế thì đúng rồi nhưng vì đột ngột quá nên hóa ra lại nghe lạ lẫm.

Đang nói chuyện vui về thì bà Tư thấy con trai đi vào. Mím cười, bà hỏi một câu giống hệt thằng Ngải, "đêm tân hôn hôm qua con ngủ ngon không?". Hiểu hàm ý qua câu hỏi ý nhị ấy, cậu chỉ biết gật đầu gượng gạo. Cậu nhắc thấy Tầm ngồi im lặng bên cạnh bà Hai, vẻ mặt cũng có đôi chút khó xử giống mình. Bởi đêm tân hôn, một kẻ thì vờ say ngủ lăn ra đây còn một kẻ thì ngồi thức bên giường đến hết giờ Tý. Qua được nửa đêm lại chột tỉnh, hai người nằm quay lưng với nhau, chẳng ai chạm vào ai lấy lần nào, thử hỏi làm gì có hương vị ái ân.

Dùng cơm xong, ba bà đến phòng Triệu xã trưởng thăm nom. Còn lại hai vợ chồng, Tường mau chóng đứng dậy vì phải đi xem tình hình dân chúng trong vùng thế nào. Bắt đầu từ hôm nay, cậu đã là xã trưởng tạm thời nên chuyện coi sóc không thể lơ là. Đúng lúc Tầm cũng đứng lên theo, hỏi:

"Minh đến gặp phó xã trưởng à?"

Trước một tiếng mình, sau một tiếng mình, Tầm làm Tường nửa xao xuyến nửa khó xử. Từ trước đến giờ đã quen xưng hô kẻ trên người dưới, nay gọi nhau thân mật như vậy khéo lại đâm ra luống cuống. Tường tự hỏi, bản thân nên gọi Tầm là gì đây? Giống như cô đang gọi cậu ư? Nhưng thật khó khăn, vì lẽ thế mà Tường nói:

"Dù gì lão Sâm cũng là người hiểu rõ cái xã này nên ta cần hỏi thêm. Có thể ta sẽ về trễ nên tầm trưa... cứ ăn cơm trước..."

Tường bỏ trống cái từ gọi dành cho Tầm, trong khi đáng ra chỗ đó phải là từ "mình". Đối diện, Tầm tròn xoe mắt nhìn Tường, lạ lùng quá đôi khi nghe chồng gọi trông vợ thế này. Cứ như thế cái từ "mình" kia trở thành điều cấm kỵ của Tường. Vậy ra việc lấy Tầm làm vợ là khó khăn với cậu đến dường ấy sao?

Bắt gặp ánh nhìn chăm chú từ Tầm, Tường lại giả vờ chẳng nhận ra điều kỳ lạ kia mà nhanh chóng quay lưng cắt bước. Phát hiện Tường đang né tránh mình, sau cùng Tầm đã không nói gì thêm khi dõi mắt theo bóng chồng đi khuất.

Tường vốn không ưa lão Sâm, nhưng bây giờ so với chuyện đối mặt với Tầm thì chuyện gặp mặt lão ta hóa ra lại dễ chịu hơn nhiều. Việc nên vợ nên chồng đã quá khó khăn rồi nay cậu cứ phải thấy những ánh mắt ngạc nhiên, buồn bã hay thậm chí là trách cứ từ Tầm khiến cậu thêm khổ sở. Với cô gái mình luyện thương bao nhiêu năm dài, chỉ một cử chỉ nhỏ hay một tia nhìn thôi cũng đủ để ta xót xa.

Lão Sâm lại có dịp chỉ giáo Tường, đi bên cạnh miệng nói chẳng ngừng nghỉ. Nhưng Tường phải công nhận rằng, lão rất rành rẽ xã Thổ, chẳng trách vì mấy mươi năm giữ chức phó xã trưởng đâu phải dư thừa.

Lão Sâm nhắc Tường lưu ý đến thu thóc thuế, chế độ ruộng đất không thể xem nhẹ. Nếu hạn hán thì phải trình lên huyện, phủ xin miễn thuế. Phải giữ an ninh trong xã, đề phòng trộm cướp. Ai có công thì thưởng, ai sai phạm thì phạt. Người chết cũng cần lo ma chay tử tế. Rồi lão đề cập việc chọn lính nhập ngũ, chọn thí sinh cho các khoa thi... Bao nhiêu nhiệm vụ của xã trưởng mà Tường phải cân đốn.

Tường đi đến đâu, mọi người đều cúi chào. Hết xem qua tình hình các hộ dân xong cậu lại cùng lão Sâm ra đồng coi thế nào. Đi qua các ruộng lúa dưới cái nắng đã lên đỉnh đầu, Tường quan sát những người nông dân chăm chỉ gieo mạ gặt lúa. Về như sắp vào hạn hán, thế nào xã Thổ cũng mất mùa cho xem. Cậu nghĩ có lẽ phải đào thêm kênh mương để dẫn nước vào hộ dân.

Đúng như Tường đoán, ngày đầu tiên này sẽ rất bận rộn. Ngoài chuyện coi sóc ra, cậu còn giải quyết chuyện cho dân. Nào là anh Tô bị mất bò, nhà chị Ất trẻ nãi thóc thuế, cô Lân khóc lóc thưa chồng vì muốn lấy thêm vợ dù ở nhà đã có hơn năm bà rồi. Chỉ duy một buổi sáng thôi mà nhiều chuyện kéo đến ứ ứ. Tường lo hết bên này lại lo bên kia, mãi đến tận chiều mới xong. Bây giờ thì cậu đã hiểu, cái chức xã trưởng mà cha mình gánh trên vai bao nhiêu năm qua thật quá vất vả.

Hoàng hôn vừa nhập nhoạng, tiếng chim kêu đảo đảo, Tường mới về đến nhà. Tầm lo lắng hỏi, "mình mệt lắm không, sao về trễ thế này?". Cậu bảo dân thưa gửi nhiều chuyện quá phải giải quyết bằng hết mới ổn. Tầm rót tách trà nóng cho chồng rồi mau chóng đi lấy bộ quần áo mới: "Mình tắm rửa cho khỏe để còn ăn cơm với em và các mẹ". Cầm lấy quần áo, Tường lưỡng lự gì đó, liền nói:

"Cảm ơn..."

"Đã là vợ chồng, mình còn khách khí à?"

Lại nhìn gương mặt dịu dàng của Tầm, Tường thấy lòng bồi hồi. Ừ, là vợ chồng rồi mà còn nói hai từ cảm ơn khách khí, làm cả hai thêm xa lạ. Ban nãy, cậu đã định nói một tiếng "mình ời" nhưng chẳng hiểu sao lại chỉ thốt ra lời cảm ơn sáo rỗng. Thật là khó quá! Cái miệng này không chịu nghe lời gì cả. Biết sao được khi mà cậu còn chưa sẵn sàng cất lên hai tiếng thân thương đó...

Dùng cơm xong, bà Tư bảo hai con về phòng nghỉ ngơi sớm. Đáp dạ, Tường và Tầm rời phòng ăn. Hai người cùng đi ra dãy nhà sau trở về phòng. Trên đường đi, họ tự dưng im lặng, không ai lên tiếng nói gì. Hẳn họ đang nghĩ một lát nữa vợ chồng sẽ làm gì khi đã vào phòng. Chung quy, cả hai cũng chưa trải qua đêm tân hôn cơ mà.

Bước chân của Tường ngày càng chậm dần. Sắp về đến phòng rồi, tim cứ đập mạnh. Đêm qua vờ say để tránh chuyện ân ái, lý nào chốc lát lại lăn ra ngủ như chết nữa. Họa chăng không ổn. Nhưng một mình đối mặt với Tầm thì cậu thêm lo âu. Sau cùng liều nghĩ ra lý do tốt hơn, cậu ho nhẹ cốt để Tầm nghe và quay lại.

"Ta có việc đến thư phòng... Cứ về ngủ trước đi." Tường lại gọi trông vợ.

Tầm chẳng ngạc nhiên nữa, chỉ gật đầu. Tường lảng lảng quay lưng, nghĩ khéo đêm nay ngủ ở thư phòng luôn. Cậu đi, để lại đằng sau đôi mắt Tầm buồn với vệt ấn trong màn đêm tĩnh mịch. Không biết những đêm sau, chồng sẽ còn viện ra lý do gì để tránh việc gần gũi với vợ nữa đây.

Mấy ngày qua, Tường đang gặp rắc rối với chuyện đào kênh. Sự việc tự thân nó chẳng có gì cả ấy thế mà cũng vướng phải điều phiền phức.

Chẳng là sắp vào mùa hạn, Tường cho người đào cái kênh để các hộ dân có nước dùng. Đáng ra mọi chuyện sẽ rất suôn sẻ, nào ngờ lại xuất hiện một thứ ngoài ý muốn. Đó là khi đang đào thì đám phu vô tình phát hiện ra tấm bia đá bị tróc mất một góc. Thế là người ta kháo nhau đây là bia thần, chớ có đụng vào!

Việc đào xới bị đình lại. Tường và lão Sâm đích thân ra tận đấy xem sao. Tường thấy chẳng qua chỉ là một tấm bia vô tri vô giác, trông rất đối bình thường, trên đó khắc vài lời dọa dẫm kiểu như ai xâm phạm vào thì sẽ nước lấy tai ương. Đọc thế người ta đâm ra sợ. Lão Sâm vốn mê tín, tin người chết hơn người sống nên cũng mặt xanh mày xám, bảo đây là bia đá của thần không nên dờ bở!

Từ nhỏ đến lớn, Tường vốn không tin có ma quỷ hay thánh thần, cũng không sợ bị ám hại hay bị quở gì đấy, thiết nghĩ mình sống ngay thẳng thì việc gì phải lo âu. Nay thấy cái bia đá vô danh, những lời đe dọa cũng vô căn cứ nốt thì cậu càng không tin nên bảo đám phu rằng, cứ dờ lên đi rồi tiếp tục đào kênh! Cậu vừa phán xong là mọi người chỉ đứng lặng im nhìn chằm chằm.

Lão Sâm phản đối, đây là bia của thần đấy, đại chi động vào! Đọc mà không thấy lời đe dọa rành rành đó ư, liệu mà dờ bia thì thần quở chết! Tường nhìn lão, chẳng có thánh thần nào lại đi quở con dân của mình chỉ vì một cái kênh đào xong sẽ được lợi đường, lợi nước cả. Vô lý quá thể! Cứ tiếp tục đào kênh như đã định!

Lão Sâm tái mặt trước sự cứng đầu của Tường. Lão thấy cậu xem thường lão, không coi trọng lời cảnh báo của lão. Tức quá lão quát ầm, không được đào! Dĩ nhiên đám phu liền nghe theo. Không hẳn vì nể sợ phó xã trưởng mà là sợ cái vị thánh thần vô danh nào đó nằm trong bia đá kia.

Tường quay qua lão Sâm, "ta là xã trưởng, tất nhiên có quyền". Và cậu nói không kiêng nể ấy như con gió thổi bùng ngọn lửa giận dữ, mặt lão đánh lại hầm hè. "Sẽ chẳng có ai dám dờ cái bia đá đó đâu", lão trừng mắt rồi quay phắt đi, bỏ về một đường. Rót cuộc thì lời lão nói là đúng. Con kênh bị đào dở, và tấm bia đá vẫn còn y nguyên vì không người nào dám đụng vào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 24: Lấy một người không thương mình đã là đau khổ lắm rồi!

Tường ngẫm mãi mà chưa tìm ra được cách khiến người dân đừng tin vào những lời lẽ dọa dẫm vô lý nọ. Họ thà tin một tấm bia chứ không tin một xã trưởng đứng rành rành ở đây. Việc đào kênh chẳng xong, khéo sắp tới xã Thổ không có nước mà dùng. Cậu sờ đầu nhăn trán, cố tìm ra giải pháp nhanh chóng.

"Minh gặp chuyện gì khó khăn sao?"

Tường giật mình ngược lên, bắt gặp Tầm đứng ngay trước bàn sách. Mãi lo suy nghĩ mà cậu chẳng hay biết Tầm vào thư phòng. Cậu chậm rãi đáp, là về việc đào kênh. Tầm có nghe về cái bia đá thánh thần nên cũng hiểu lý do phiền não của chồng. Tầm xếp sách vở cho ngay ngắn, "người ta sống ở đời chỉ tin thần sự quý, mình khó mà thay đổi được điều ấy". Tường khoanh tay với vẻ trầm tư.

Tầm thấy vài sợi tóc trên trán Tường rủ xuống, liền giơ tay định vuốt lên. Ấy thế mà nhanh như cắt, Tường nghiêng người tránh. Phấn xạ mau chóng đỏ khiến Tầm bất giác ngẩn người. Tường khẽ đảo mắt, nói mình không quen việc đụng chạm thế này. Tự nhiên Tầm thấy trở trêu thay, là vợ chồng mà còn cấm kỵ việc đụng chạm ư?

Nhắc đến chuyện xâm phạm này, Tường suýt quên một điều cũng khổ sở không kém. Đó là tránh mặt Tầm vào những buổi tối. Bao lâu rồi? Hình như là từ đêm tân hôn đến giờ cũng mười ngày còn gì. Vợ chồng chưa một lần gần nhau.

Kỳ lạ! Tường không sợ bia đá hay vị thần thánh nào ngoài kia vậy mà lại sợ cái việc ôm ấp vợ hằng đêm. Nên cứ tối đến là cậu lại viện hết lý do này đến lý do khác để không phải ngủ chung giường với Tầm. Và cũng ngần ấy thời gian cậu không biết Tầm nghĩ gì khi phải ngủ một mình như thế.

Không muốn sự khó xử kéo dài, Tường liền đứng dậy vì muốn đi luyện kiếm. Lúc Tường vừa bước đến cửa thì lập tức nghe Tầm gọi giật:

"Minh không thể gọi em một tiếng mình ư? Như thế là khó lắm à?"

Tường dừng lại, thoáng im lặng. Không nghe chồng đáp lời, Tầm như thêm ảm ức nói ra hết nỗi phiền muộn trong lòng suốt nhiều ngày qua:

"Mang tiếng là vợ chồng mà đêm nào mình cũng sang thư phòng ngủ, đã thế còn không cho em chạm vào. Lúc gọi em, mình toàn gọi trống. Nào là cứ thế này, cứ thế kia... Minh không thấy bất công cho em sao?"

Lắng nghe Tầm hờn trách, Tường chỉ biết đứng thình lặng. Cậu đâu sung sướng hơn Tầm, ngày ngày gặp mặt mà cứ phải cách xa như thế, lòng càng đau thêm. Tường từ từ xoay lại, nhìn vào gương mặt buồn bã của Tầm mà rằng:

"Ngay từ đầu, ta đã phản đối hôn sự này còn gì. Ta nói rõ là không được, nhưng sau đó thì sao? Ta cũng từng bảo là chớ có hối hận..."

"Em không hối hận! Em chỉ không cam tâm chuyện mình đối xử lạnh nhạt với em như vậy. Rõ ràng là chẳng hề ghét bỏ, thế tại sao mình cứ phải tỏ ra xa cách em chứ?"

Tức thì, Tường buông một lời rành rọt, hết tỏ rõ nỗi niềm sâu kín bấy lâu:

"Lấy một người không thương mình... đã là đau khổ lắm rồi."

Dứt lời, Tường mở toang cửa và bước nhanh ra ngoài. Còn lại một mình, Tầm bất động mãi một lát sau mới ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt bỗng chốc thần thờ.

Ở giữa khu vườn, Tường đang luyện kiếm. Bao nhiêu nhát kiếm vung lên là bấy nhiêu suy nghĩ rối rắm hiện hiện trong đầu. Về Tầm, về lời hờn trách vừa rồi. Cậu biết làm sao khi bản thân cũng đang bị giam cầm. Có nhiều chuyện không thể một sớm một chiều mà hanh thông được. Giữ thì khó mà buông chẳng dễ.

Có tiếng sấm rền. Tường dừng lại, nhìn lên trời. Từ lúc nào mây đen kéo đến cuộn cuộn báo hiệu sắp mưa to, vệt sét sáng lóe lên như xé rách trời. Cậu tự nhủ luyện xong chiêu thức này sẽ ngừng. Nhưng khi vừa cầm kiếm lên thì bất chợt, cậu thấy từ trên trời một tia sét đánh xẹt xuống mũi kiếm. Ban đầu còn chưa kịp định thần, một lúc sau mới bừng tỉnh và cậu giật mình buông kiếm.

Bước lùi, Tường nhìn trần trời thanh kiếm nằm im lìm. Rất nhanh, tia sét từ trên trời lại giáng xuống nó lần nữa. Lập tức đưa mắt nhìn bầu trời vẩn vũ mây đen, cậu tự hỏi, trời đang giận dữ điều gì ư? Hay ngài muốn trừng phạt cậu về tấm bia đá? Nếu thế thì sao sét chỉ đánh vào kiếm? Nghĩ gì đó, Tường rút con dao nhỏ luôn giắt bên mình, ném ra xa. Quả như suy đoán, lần này sét giáng xuống con dao. Lắng nghe tiếng lẹt xẹt trên hai thứ vũ khí đó, cậu dần hiểu ra một điều...

Hôm sau, Tường thông báo với mọi người trong xã, khi nào trời sắp mưa thì cho dỡ bia đá. Ai nấy lại kháo nhau, không được đâu! Bấy giờ cậu kiên quyết, "ta sẽ chứng minh đây chẳng phải là bia thần bằng cách hỏi ý trời". Tất cả nhìn nhau kinh ngạc, xã trưởng muốn hỏi ý trời ư? Lão Sấm bán tin bán nghĩ, ngộ nhớ không xong thì sao? Tường cười, "vậy thì ta sẽ gánh lấy tai ương cho xã Thổ".

Y như rằng, tầm trưa hôm ấy trời kéo mây đen. Mưa sẽ to đây nhưng người dân trong xã vẫn đứng vây quanh chỗ con kênh đào dở, xem thử xã trưởng sẽ hỏi ý trời thế nào về việc dỡ bia đá. Chuyện lạ nên phải xem thử, giả sử có chuyện phạt ý gì đi nữa thì Tường cũng đã hứa sẽ đứng ra gánh lấy tai ương một mình.

Là người nghĩ ra cách điên rồ này, Tường cũng có chút lo lắng. Điều sắp làm đây có thể gây nguy hiểm cho bản thân nhưng cậu nghĩ cần liều thử vận may xem sao. Chẳng may thành công, kênh sẽ được đào và người trong xã chẳng sợ thiếu nước khi mùa hạn đến. Cậu chưa từng tin vào thần thánh nhưng hôm nay sẽ thử tin một lần. Nếu trời thương xót xã Thổ, ắt hẳn sẽ giúp cậu.

Khi mây đen giăng đầy trời và sấm sét bắt đầu rền vang ở phía xa, Tường chậm rãi bước đến trước tấm bia đá, nhẹ nhàng rút thanh kiếm ra, giờ lên cao.

"Trên có trời dưới có đất!" Tường nói lớn, "Triệu Tường ta xin dõ bỏ bia đá vào ngày này, thời khắc này. Nếu trời đất toại nguyện thì hãy cho sét đánh vỡ bia đá! Chứng minh rằng đây chỉ là lời vô danh vô thực! Còn nếu đây là việc làm trái ý thì mọi tai ương hãy để Triệu Tường gánh lấy!"

Tường vừa nói xong, trời chợt nổi giông dữ dội, một góc trời mây đen cuộn xoáy, sấm kêu ầm ỹ và sét rạch ngang trời. Thấy sét bắt đầu đánh, Tường lập tức đặt thanh kiếm lên bia đá. Người dân trong làng vừa nhắm mắt vừa sợ hãi chờ đợi. Lão Sâm đứng xa chỗ bia đá nhất, cả người cứ run lên.

Tường ngược nhìn trời giăng kịt mây đen... May thay, một luồng sét đánh xuống thanh kiếm vô tình trúng cả bia đá nên đá vỡ tung trước sự bàng hoàng của người dân. Tiếp theo là tiếng sấm đánh ầm ầm. Trời ứng nghiệm rồi! Tất cả liền hô hào. Đúng lúc, họ thấy Tường bỗng đứng ngã xuống đất, ngất lịm.

Lúc hay tin Tường cầu sấm sét hỏi ý trời rồi bị ngất ngoài con kênh đào dở, bà Tư thất thần đến nỗi muốn ngất theo con. Hai bà còn lại cũng lo đến tái mặt. Riêng Tầm thì lập tức cùng thằng Ngải ra tận ngoài kênh xem. May là người dân gọi thầy lang đến coi mạch cứu chữa nên cậu vẫn bình an vô sự. Thầy lang bảo, lúc sét đánh xuống đầu óc Tường bị ảnh hưởng, đâm ra văng vát mà ngất đi.

Tường được đưa về nhà trong trạng thái chưa tỉnh. Chiều hôm đó, mọi người trên dưới Triệu gia cứ sốt sắng chạy ra chạy vào. Đến lúc trời tối mịt mà Tường vẫn còn ngủ say, thấy thế Tầm nói với các mẹ cứ về phòng nghỉ ngơi trước.

Tầm cẩn thận đắp chăn cho chồng. Chẳng ngờ Tường lại làm liều đến vậy, ngang nhiên đứng giữa trời mưa giông cầu sấm sét. Từ trước đến nay chưa ai dám làm việc điên rồ này, hẳn chỉ mỗi mình Tường thôi. Cũng còn may trời không cho sét đánh vào cậu, nếu không thì chắc đi châu Diêm Vương rồi. Lúc nhỏ, Tầm biết tính Tường hiếu thắng vốn có sợ trời đất gì, đã muốn thì sẽ làm cho bằng được mới thôi. Tầm rời giường, đến bên bàn trà ngồi xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài trời đêm...

Tường từ từ mở mắt, nhận ra tấm rèm vải quen thuộc của chiếc giường cưới mà mình chỉ nằm duy nhất trên đó vào đêm tân hôn. Đầu óc cứ lơ mơ chưa tỉnh táo hẳn, cảm giác cả người văng vát như say rượu. Cậu chậm rãi ngồi dậy, vẫn còn nhớ mang máng chuyện trưa nay. Lúc bia đá vỡ xong, tự nhiên trước mắt cậu tối sầm sau đó thì ngã vật xuống đất. Tường thấy hãy còn may khi mình còn sống.

Vừa lúc, Tường bắt gặp Tầm ngồi ngủ gục bên bàn trà. Hẳn các mẹ và Tầm đã rất lo lắng, cậu nghĩ thế khi bước xuống giường. Cầm lấy áo khoác mặc trên tấm bình phong, cậu nhẹ nhàng khoác lên người Tầm. Tiếp theo, cậu ngồi xuống bên cạnh lặng lẽ quan sát đáng về say giấc của vợ.

Gương mặt thanh thoát khi ngủ của Tầm bắt gặp khiến lòng Tường bình yên. Chỉ cần những khoảnh khắc an nhiên thế này thôi đã đủ để an ủi trái tim cậu. Tường giờ tay lên, có đôi chút lưỡng lự nhưng rồi cũng nhẹ nhàng chạm vào mái tóc mượt mà ấy. Lâu lắm rồi cậu không chạm vào Tầm nên từng cái vuốt âu yếm trở nên rụt rè. Giá mà khi hai người mặt đối mặt, cậu có thể can đảm làm như vậy.

"Trái tim ta chẳng biết từ khi nào lại trở nên yếu đuối nữa." Tường thì thầm, "Xin đừng nghĩ ta quá lạnh lùng mà tỏ ra xa cách. Ta sợ đối diện với tình cảm sâu kín trong lòng nên mới không muốn đến gần. Dù gì đi nữa, ta cũng tuyệt đối không ép buộc một trái tim chưa thuộc về mình. Hãy hiểu cho ta..."

Tường đã ngồi như thế khá lâu, mãi đến lúc nghĩ nên về thư phòng thì liền đứng dậy. Lúc cửa phòng khép lại, Tầm khẽ khàng mở mắt ra...

Nhờ chuyện cầu sấm sét hỏi ý trời mà cuối cùng việc đào kênh cũng được thực thi. Bia đá bị đánh vỡ, hiển nhiên người dân trong xã tin đây là trời muốn thế vì vậy đám phu chẳng mấy may sợ gì nữa, tiếp tục công cuộc đào bới. Tường thấy việc làm liều kia hóa ra không hề vô nghĩa. Ngay cả lão Sâm cũng chẳng phản đối.

Không phải có thần thánh thật mà chẳng qua là Tường may mắn phát hiện sét luôn đánh vào những thứ vũ khí như kiếm hoặc dao. Dù chưa rõ nguyên nhân nhưng cũng nhờ điều kỳ lạ ấy mà cậu xử lý xong chuyện đào kênh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 25: Đêm tân hôn cuối cùng cũng đến

Đến chiều chiều, đang đứng coi sóc đám phu đào đất thì Tường chợt nghe tiếng thằng Ngải từ xa vang lên hồi hả. Tên người làm chạy trượt xuống con đê xói lở, lao nhanh đến trước mặt cậu, mặt mày hót hải thưa:

"Cậu ơi, trưa nay mợ Tầm lên Chùa khấn vái, trên đường về xui rủi thế nào lại bị ngã từ trên xe ngựa xuống đến giờ chưa tỉnh lại! Các bà sai con cho gọi cậu về ngay!"

Tường sững sốt, mau chóng cùng Ngải trở về nhà.

Về đến nơi, Tường thấy thầy lang và bà Hai từ dãy nhà sau bước ra, liền đi đến hỏi thăm tình hình của Tầm. Ông ta trấn an:

"Cậu đừng lo, mợ chỉ bị xây xát ở chân, do ngã từ trên cao xuống nên mới ngắt đi. Tôi đã kê vài thang thuốc, uống dăm ba hôm là khỏe thôi."

Sau khi thầy lang rời khỏi, Tường hỏi bà Hai, Tầm đã tỉnh dậy chưa. Bà lắc đầu bảo chưa đâu, bà Tư đang chăm sóc cho Tầm. Tường thở dài lo lắng, tự dưng Tầm lên Chùa làm gì, còn chưa đến cúng rằm. Bà Hai nhìn cậu nói rằng, "vì chuyện hôm qua con may mắn thoát chết nên Tầm nghĩ cần đến Chùa thắp vài nén nhang cảm tạ". Tường ngạc nhiên chốc lát, sau đó lại quay lưng tiến về phía phòng mình.

Tường chưa kịp gõ cửa thì cửa phòng đã mở. Bà Tư xuất hiện, ngạc nhiên hỏi con về rồi à? Cậu lo lắng hỏi vợ mình thế nào rồi. Bà cười nhẹ, "Tầm vừa tỉnh dậy còn đang nằm nghỉ, con mau vào với vợ đi, nhớ chăm sóc tử tế".

Vào phòng, Tường bước đến bên giường, thấy Tầm đã ngồi dậy tự khi nào như thể đang chờ mình. Cậu ngồi xuống bảo, còn mệt thì cứ nằm nghỉ. Tầm lắc đầu, nói mình khỏe rồi. Tầm thật có lỗi vì khiến chồng lo lắng, chỉ muốn lên Chùa khấn vái mà cũng chẳng xong. Trông về mặt buồn rầu của Tầm, Tường chợt nói:

"Đừng có tốt với ta nhiều như vậy... chẳng đáng đâu."

Khẽ chớp mắt, Tầm hướng ánh mắt ngạc nhiên vào Tường. Trước sự áy náy đó, Tầm cảm thấy chuyện này không thể kéo dài thêm nữa. Tại sao Tường vẫn chưa chịu hiểu lòng Tầm? Cậu còn định trốn tránh đến bao giờ? Là vì Liêm ư? Tầm nắm lấy tay chồng đồng thời đẩy nhẹ cậu quay qua đối diện với mình.

"Mình nhìn em này, hãy trả lời thành thật một câu." Tầm kiên quyết, "rót cuộc mình có thương em không?"

Câu hỏi đột ngột ấy bất giác làm Tường khó xử, sao tự nhiên lại hỏi thế?

"Nếu không thương, vì sao hai năm trước ở hội Lồng Đèn mình lại hôn em?"

Câu hỏi này còn chấn động hơn câu vừa rồi, đến nỗi Tường đã lập tức nhìn vợ chăm chú. Giọng Tầm vẫn đều đều: "Em biết đấy là mình chứ không phải cậu Liêm. Ngay từ lúc đầu, khi em nhìn vào đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ đó thì em đã hiểu. Kể cả cái nắm tay khi ấy của mình, em không thể lẫn vào ai được".

Tường ngồi lặng đi. Cứ ngỡ cái bí mật kia đã giấu kín lắm rồi và mãi mãi chẳng ai khác ngoài cậu biết được, nào ngờ bây giờ Tầm ở ngay trước mặt cậu khẳng định quả quyết như thế hỏi sao không bất ngờ. Tường nhận ra bản thân thật ngu ngốc khi nghĩ mình là người duy nhất chôn giấu cái nụ hôn sai lầm năm đó. Cậu hết lần này đến lần khác tỏ ra xa cách Tầm mà đâu biết mình đã bị vạch trần từ lâu lắm rồi. Ngay lúc này, Tường không biết phải nói gì ngoài câu:

"Đó là sai lầm của ta."

"Mình không có lỗi, lỗi là ở em. Đáng lý, em nên biết tình cảm âm thầm mình dành cho em sớm hơn và đáng lý, em nên nhận ra mình thực sự thương ai."

Tường chưa kịp hiểu thì đã thấy Tầm nhẹ nhàng tựa đầu vào vai mình. Tay nắm chặt tay hơn, cậu nghe tiếng Tầm thổn thức như thể trái tim này đã chất chứa nhiều nhưng nhớ suốt hai năm qua:

"Em giận bản thân quá vô tư, khiến mình đau khổ nhiều đến thế. Ngày mình rời lên kinh thành, em tự hứa với lòng sẽ chờ mình trở về, dù là bao lâu đi nữa. Vì kiếp này, em không muốn lấy ai khác ngoài mình. Mình có hiểu không, người em thương không phải Triệu Liêm mà là Triệu Tường."

Ngồi bất động, Tường cứ ngỡ mình nghe nhầm. Năm năm qua, cậu vẫn nghĩ Tầm thích Liêm, cậu cũng biết hai người là thanh mai trúc mã sớm đã được định đoạt chuyện cưới hỏi, câu luôn tin vào cái sự thật hiển nhiên đó. Nhưng mãi mãi Tường không biết vào đêm hội Lồng Đèn năm ấy, người con gái này đã trao trọn con tim cho mình. Để rồi ở nơi đất khách quê người, cậu cứ khắc khoải về một bóng hình xa vạm vỡ, bất lực không biết làm cách nào để ngừng sự đau khổ ấy.

"Sau đám cưới, em đã luôn chờ mình tỏ bày nhưng mình vẫn không hiểu lòng em... Giờ thì sao mình không nói gì vậy?"

"Ta... thấy đường đột quá..."

"Thế mình không vui à?"

Tường nhìn sâu vào mắt Tầm, chậm rãi đưa tay chạm vào khuôn mặt khá ái.

"Ta chờ câu nói này lâu lắm rồi."

Tầm mỉm cười, "bây giờ đã hiểu ra vậy mình nên gọi em là gì?". Im lặng một chốc, Tường gọi khẽ, mình ơi... Tầm liền bảo cậu gọi lại lần nữa xem.

"Mình! Mình à!" Tường nói thật to.

Sung sướng, Tầm dang tay ôm chặt lấy cổ chồng. Tường cũng nhắm mắt, ôm chặt vợ hơn. Chưa bao giờ cậu thấy hạnh phúc đến dường này. Cuối cùng, cô gái mà Tường yêu thương suốt ngần ấy năm, đã toàn tâm toàn ý dâng hiến cả con tim cho cậu. Tầm thuộc về cậu, đã thực sự thuộc về cậu. Từ giờ sẽ không còn bất cứ khoảng cách nào nữa, không còn đau khổ, không còn là mộng ảo.

"Thế đêm nay... mình đừng để em một mình nữa."

Nghe lời thầm thì bên tai đó, Tường đẩy nhẹ Tầm ra. Tầm nhìn cậu, đôi mắt đầy mong mỏi. Chẳng nói thêm lời nào, Tường hôn khẽ lên môi Tầm.

"Ta chờ đợi thời khắc này từ rất lâu. Cho dù lúc này ông Trời có xuống ngăn cản, ta cũng tuyệt đối không dừng lại..."

Gò má ửng hồng, Tầm từ từ khép mắt lại, chờ đợi. Mím cười, Tường đặt lên môi Tầm một nụ hôn thật dài, thật lâu. Nụ hôn say đắm này là tất cả tình yêu trọn vẹn của cậu trong suốt bao nhiêu năm qua. Đêm nay Tầm sẽ trở thành người con gái của riêng Tường, và cả về sau nữa.

Tấm rèm vải của chiếc giường cưới được mở bung, buông nhẹ hờ xuống. Ánh nến được thổi tắt lịm. Căn phòng chìm vào hương vị ái ân trong khi bên ngoài màn đêm tĩnh mịch đã bao phủ khắp nơi.

Kể từ sau đêm gần gũi mặn nồng ấy, Tường và Tầm sớm tối kề cận như hình với bóng. Hân sự bên nhau này là để bù đắp cho nhiều năm nhưng nhớ dằn vặt của một mối tình thầm kín không thể giải bày. Và họ thực sự hạnh phúc.

Thấm thoát, một tuần trăng cũng trôi qua. Mọi việc có thể xem là vẫn đang yên lành đối với xã Thổ và cả Triệu gia. Rồi vào ngày nọ, Tường nhận được lệnh trên huyện truyền xuống, là quan tri huyện Đỗ Phần sẽ đến xã Thổ trong vài ngày tới. Chuyện Triệu Am lâm bệnh nặng, đề con trai thứ lãnh chức xã trưởng tạm thời trông coi xã Thổ thì hiển nhiên các ngài trên huyện phải xem xét sự tình thế nào.

Sáng hôm đó, Tường dậy sớm và mặc quần áo chỉnh tề, mau chóng đến phủ nhà quan tri huyện. Tầm cũng giúp chồng chuẩn bị đầy đủ mọi thứ: "Mình nhớ lựa lời nói cho khéo đừng để Đỗ tri huyện tức giận kéo rắc rối to. Nếu cần thiết mình hãy thuyết phục ngài ấy đừng bãi miễn mình". Tường gật đầu như trấn an vợ.

"Mình lo lắng chuyện gì sao?" Nhận ra nét trầm tư trên mặt Tầm, cậu hỏi.

"Em đang nghĩ đến một người." Tầm ngược nhìn Tường, "Đỗ tri huyện xuống xã Thổ, thế nào cô Quyên cũng sẽ đi theo..."

Đã toan hỏi là cô Quyên nào nhưng may thay, Tường kịp nhớ ra. Cô chủ nhỏ búống bình, kiêu ngạo thuở xưa đã từng yêu cầu Tường nhặt đôi giày vải, rồi sau đó cứ bám theo cậu suốt ngày và cũng là người đã hứa nhất định sẽ quay lại đây tìm cậu khi lớn lên. Nghe Tầm nhắc đến điều này, Tường mới sực nhớ. Chẳng rõ cô chủ đó có theo cha về xã Thổ, giả sử tương ngộ cũng chưa biết nên nói gì.

"Nếu cô Quyên về thì thế nào? Cô ấy cũng lớn rồi, đâu còn nhỏ như xưa nữa mà mình lo cô ấy gây phiền hà cho ta."

"Em không có ý bảo cô Quyên gây phiền hà mà là vì lúc nhỏ, cô ấy từng rất thích mình, mình quên à? Biết đâu cô ấy rất mong gặp lại mình."

Tường bất ngờ khi Tầm vẫn còn nhớ chuyện từ hồi tám bé và xưa rất xưa, là cái chuyện Đỗ Quyên thích cậu. Tường thì gần như quên mất, chẳng mấy để tâm những lời trẻ con đó. Đây chẳng qua chỉ là lời đùa nghịch chưa đủ chín chắn của một cô chủ nhỏ ham vui thôi. Tường nhìn vào đôi mắt bình thản nhưng có chút suy tư của vợ, liền vỗ nhẹ đôi vai mảnh mai ấy, khuyên nhủ:

"Mình đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Ta chắc rằng cô Quyên đã quên mất ta rồi và biết đâu cô ấy cũng đã có nơi gởi gắm."

Trông cảnh Tường mỉm cười khẳng định, Tầm cũng không muốn tạo thêm nhiều chuyện phiền não nên đành gạt khế cho xong. Tường nhẹ nhàng ôm Tầm, nói mình đi đây. Nằm yên trong lòng chồng, Tầm nhắm mắt gật đầu.

Đổi theo bóng Tường rời nhà, theo sau còn có Ngải, Tầm vẫn không thôi nghĩ ngợi. Dẫu đã hứa sẽ an tâm thế mà lòng cứ bồn chồn chẳng yên khi cô nghĩ đến cảnh Tường và Quyên có thể sẽ gặp nhau. Tầm nhớ lời chồng vừa bảo, lời tỏ bày của cô Quyên chẳng qua chỉ là lời trẻ con, nhưng lòng lại không nghĩ vậy. Nam nhân mấy khi hiểu rõ tâm tình của nữ nhân. Lắm lúc, nữ nhân có thể đánh cả đời để gìn giữ một lời hứa từ rất lâu.

Tầm muốn xua đi những mừng tượng không hay. Khó khăn lắm hai vợ chồng mới sống hòa hợp được nên đâu thể vì một điều nào đó mà bị lay chuyển. Tầm tự nhủ, có lẽ nên ra chợ phiên mua vài thứ cho các mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 26: Gặp gỡ con trai quan tri phủ

Đỗ tri huyện vẫn mang dáng vẻ ôn hòa, giống với lần đầu tiên Tường gặp ông ở nhà họ Triệu. Khác với các vị quan khác, ông không hề tỏ ra quyền uy, trịch thượng mà đối đãi với người dưới trướng như Tường luôn ôn nhu, điềm đạm. Tường dĩ nhiên cũng cung kính, lúc vừa gặp đã chấp tay vái chào.

Hai người cùng ngồi uống trà bàn chuyện. Đỗ tri huyện trước là hỏi về tình hình Triệu gia và Triệu xã trưởng, sau là đề cập đến việc Tường đang giữ chức

xã trưởng tạm thời thay cha. Ông bảo, chuyện này cũng không đến nỗi trái khoáy gì, nhưng cũng cần đề lên phủ, châu và triều đình. Ông sẽ tạm thời ở lại đây coi sóc tình hình, cùng những việc Tường đã thực thi từ lúc lên làm xã trưởng.

Nói chuyện được hai canh giờ, Tường xin phép Đỗ tri huyện được ra về vì còn nhiều chuyện phải giải quyết. Vừa bước ra ngoài, đi đủ mười bước thì đột ngột cậu nghe một chất giọng cất lên gọi tên mình: "Triệu Tường!".

Tường liền quay lại. Đứng cách chỗ cậu đứng không xa là một cô gái tóc bím dài, gương mặt xinh đẹp và nghịch ngợm, đoán tuổi thì hẳn là bằng Tầm, vận trên người quần áo bằng lụa sang trọng. Về như cô biết rất rõ chàng trai ấy nên nở nụ cười thật tươi, như thể là bằng hữu lâu năm tương phùng. Còn Tường thì nhác trông cô có nét nửa lạ nửa quen, đang cố nghĩ xem đây là ai.

Biết đôi phương chưa nhận ra mình, cô liền tiến lại gần. Đảo mắt khắp người Tường, cô mỉm cười hài lòng bởi đúng với suy đoán, chàng trai này khi lớn lên ắt hẳn sẽ khôi ngô tuấn tú. Duy có điều, những đường nét trưởng thành chừng chạc đó lại khác xa với nét cao ngạo nghịch ngợm thuở trước.

"Người không nhận ra ta ư?" Cô lạnh lùng hỏi.

Cả cách xưng hô bề trên cũng rất quen. Chợt nhiên Tường nhớ ra đây là Đỗ phủ. Vậy lý nào... Cậu ngắm kỹ gương mặt cô hơn, tức thì một hình ảnh quen thuộc ngày xưa liền hiện ra. Lập tức cậu hỏi, một cách dè dặt:

"Cô có phải là..."

"Nhặt giày cho ta! Như vậy người đã nhớ chưa?" Cô cười.

Câu hỏi đó như một câu trả lời đích xác dành cho Tường. Đúng là Đỗ Quyên rồi!

Lúc này trong phiên chợ nhộn nhịp, Tầm đang chuẩn bị ra về thì bỗng dừng nghe âm thanh quát tháo của người chủ bán cháo. Ông ta mắng một vị khách ăn xong lại không trả tiền. Còn vị khách kia là một chàng trai tầm mười bảy, xem chừng cách ăn mặc có vẻ là người quyền thế, đang không ngừng giải thích mình quên mang theo túi tiền chứ chẳng phải cố ý ăn quỵt.

Trông thế, Tầm mới đi đến hỏi ông chủ nợ rằng, "vị khách này thiếu bao nhiêu tôi sẽ trả". Ông chủ tỏ vẻ ngạc nhiên. Chàng trai nợ cũng kinh ngạc chẳng kém nên quay qua xem thử người tốt bụng kia là ai. Ngay tức khắc, cậu tròn xoe mắt thích thú cứ như được nhìn thấy một thứ tuyệt diệu. Gương mặt khả ái thanh thoát của người con gái này đã cuốn hút cậu ngay ánh nhìn đầu tiên.

"Tiền đã trả xong, cậu đi được rồi." Tầm lên tiếng.

Cậu bình tĩnh, phản ứng ngay lập tức là nắm tay Tầm giữ lại. Thấy Tầm ngạc nhiên, cậu chợt phát hiện mình đang khiếm nhã với một cô gái, liền rút tay lại.

"Xin cảm tạ cô đã giúp đỡ... Mà tôi có thể hỏi một câu? Cô là tiên nữ à?"

Tầm buồn cười trước vẻ hớn hờ của chàng trai nhỏ tuổi ấy, mới lắc đầu, "tôi chỉ là một cô gái bình thường thôi". Nghe thế, cậu ta tỏ vẻ chẳng tin, khẳng định:

"Trông cô giống hệt những bức vẽ tiên nữ tôi hay xem. Xinh đẹp, thanh tao, và rất tốt bụng nữa, cô đúng là tiên nữ mà."

Cậu vừa dứt lời thì ông chủ bán cháo đã nói ngay, nếu quý cô này là tiên nữ thì người có thể nhìn thấy hả? Tiên nữ phải bay, và chẳng đời nào đi vào phiên chợ nhếch nhác này đâu. Cậu ta nghĩ ngợi, cũng phải, tiên nữ trong tranh có tấm vải lụa và bay trên mây. Cậu nhìn lại Tầm, nhưng mà cô gái này đúng là đẹp như tiên nữ.

"Thật có lỗi khi tôi đã mạo phạm. Tiên nữ hãy cho biết tên để tôi mang tiền đến hoàn trả, tôi không phải là tên ăn quỵt xấu xa đâu."

"Không cần đâu thưa cậu, chỉ là giúp người trong lúc khó khăn thôi. Và xin cậu đừng gọi tôi là tiên nữ."

Nói xong, Tầm nhanh chóng rời khỏi. Thấy người đẹp bỏ đi, cậu ta liên tục gọi theo, xin được cho mình biết tên! Bóng dáng tiên nữ lẩn vào dòng người qua lại, cậu buông tiếng thở dài ngán ngẩm. Muốn có duyên tương ngộ mà lại không được.

"Đây đã là hoa có chủ rồi xin đừng vọng tưởng." Ông chủ nợ lại tiếp.

Cậu ta bất ngờ, hóa ra tiên nữ đã có nơi trao thân gửi phận rồi. Cũng khó trách, một cô gái như thế làm sao không có người cưới hỏi. Cậu liền hỏi ông chủ, "chẳng hay tiên nữ được gả vào nhà nào?". Ông nhìn cậu mà đáp:

"Đó là Tầm, vợ Ba nhà họ Triệu."

Nhà họ Triệu? Lý nào lại trùng hợp như vậy? Cậu từ xa đến đây cốt để tìm một người trong dòng họ đó. Đúng lúc, một tên người làm hối hả chạy đến, gọi:

"Cậu Kiên! Cậu đi đâu làm con tìm mãi ư?"

"Ta đi ăn cháo." Kiên phát một cú lên đầu hấn, "cũng vì nguoi không để tiền vào túi áo ta nên khiến ta mất mặt với tiền nữ đấy, đã thế còn bị nói là ăn quýt."

"Già? Kề nào gan lớn dám nói con trai quan tri phủ ăn quýt?"

Kiên nghiêng rặng, phát thêm cú nữa khiến tên người làm ôm đầu kêu. "Bé cái mồm nhà nguoi một chút", hậm hực xong cậu hỏi, "tìm ta có gì không?". Hấn nhấn nhó:

"Thưa, cô Quyên bảo cậu về nhà vì nhà đang có khách quý."

"Là ai?"

"Dạ, là xã trưởng Triệu Tường."

Khi đó ở Đỗ phủ, Quyên làm vè mặt chẳng mấy hài lòng, mới cất tiếng:

"Quả nhiên là người quên ta rồi."

Tường bấy giờ mới hết ngạc nhiên, liền mỉm cười gượng gạo. Nhiều năm trước, Quyên chỉ là cô chủ nhỏ mười ba tuổi, nay đã thành thiếu nữ mười tám xinh đẹp sắc sảo thử hỏi làm sao cậu nhận ra được. Cậu chậm rãi đáp có chút dè dặt, thời gian dài xa cách bỗng dưng hóa thành xa lạ:

"Là do cô Quyên đã khác trước rất nhiều nên Tường khó lòng nhận ra."

"Khác là khác thế nào?" Quyên dò ý, "Trông ta có xinh đẹp hơn trước không?"

Tường liền gật đầu. Thấy thế, Quyên đâm ra ngượng ngùng, bất giác nắm lấy tay áo cậu. Chuyện động chạm giữa trai gái là điều cấm kỵ nên Tường khéo léo gạt nhẹ tay Quyên ra, bảo rằng như thế không được hay. Quyên cũng nhận ra mình có hơi tự nhiên quá, bây giờ đâu còn giống ngày bé nữa.

"Ta quên mất. Dầu sao cũng là trai chưa vợ, gái chưa chồng..."

"Không phải thưa cô Quyên, tôi đã lập gia thất rồi."

Câu cất ngang đường đột đó khiến Quyên bất động. Cô thấy chuyện này quá bất ngờ. Bao năm qua, chỉ vì cha mẹ không cho phép nên cô chẳng thể trở lại xã Thổ. Nay Đỗ tri huyện về đây xem xét tình hình, Quyên liền xin cha cho mình theo cùng. Cô mong gặp lại Tường biết đường nào, chỉ mong có ngày tương phùng. Nào ngờ Tường đã lập gia thất, Quyên biết phải làm sao đây?

"Đó là ai vậy? Cho ta biết vợ nguoi là con gái nhà nào?"

"Vợ tôi là người mà cô Quyên cũng từng biết. Đó là Tầm."

Điều này càng khiến Quyên kinh ngạc bội phần. Cô gái Tường lấy làm vợ lại là Tầm sao? Con bé người làm năm xưa được Triệu xã trưởng mang về nuôi dưỡng và cùng hai cậu chủ lớn lên cùng nhau ư? Sao có chuyện nghịch lý đến thế chứ? Một cậu Ba con nhà quyền thế mà chấp nhận lấy con bé người làm?

"Nhà họ Triệu có gì lại chịu để một người làm trở thành con dâu? Đây có phải là hôn sự cưỡng ép? Nguoi có thương Tầm không?"

Trước sự kích động của Quyên, Tường nhẹ nhàng nói rằng:

"Dĩ nhiên tôi có thương vợ mình và đây hoàn toàn không phải là hôn sự cưỡng ép."

Quyên cảm giác đôi chân đứng hết vững, cả người chao đảo. Cô vừa nghe điều gì vậy? Tường thực sự thương Tầm sao? Cô chợt nhớ thuở trước, cậu thường đối đãi tốt với con bé người làm ấy. Hóa ra nguyên nhân là vì thế.

"Nếu không còn gì nữa, tôi xin phép cáo từ."

Tường vừa quay bước thì đột nhiên Quyên nắm tay giữ lại. Cậu ngạc nhiên xoay qua và toan lên tiếng nhưng cô đã mau chóng cất giọng, nghe đầy kiên quyết:

"Nguoi mãi mãi là của ta."

Tường không có cơ hội định thần được lời nói kỳ lạ ấy bởi thỉnh linh ai đó gạt mạnh tay hai người ra đồng thời đứng chen vào giữa. Khi hoàn hồn lại, bấy giờ Tường mới phát hiện trước mặt là chàng trai độ mười bảy, mặt mày sáng sủa thông minh, vận quần áo sang trọng khéo chẳng phải con nhà bình thường. Cậu ta nhìn Tường bằng ánh mắt đàng đàng sát khí, cất giọng rành rọt:

"Triệu Tường, nguoi đừng bắt kính với chị Quyên của ta!"

"Chị Quyên? Vậy ra cậu là..."

"Nghe cho rõ đây! Ta là Trịnh Kiên, con trai quan tri phủ Trịnh Văn Thất. Đỗ Quyên là được hứa gả cho ta!"

Không phải con trai Đỗ tri huyện mà là con trai quan tri phủ, Tường liền chấp hai tay, thất lễ rồi mong cậu Kiên bỏ qua! Kiên quan sát chàng trai đang đứng trước mặt, trông thì đúng rõ tuấn tú, lại chừng chạc rất ra dáng xã trưởng nhưng cậu vẫn chẳng ưa nổi. Đây là tình địch của cậu còn gì. Mỗi lần Kiên xuất hiện thì Quyên ngán ngấm. Hắn cứ nhai đi nhai lại mỗi việc cô được hứa gả cho hắn.

"Cậu Kiên đến thật đúng lúc, tôi cũng sắp cáo từ, xin cậu ở lại với cô Quyên."

Dứt lời, Tường bước vội như sợ Quyên sẽ níu giữ mình. Trông cảnh Quyên cứ đôi mắt trông theo bóng áo trắng kia, Kiên liền nói ngay:

"Hắn ta đã có vợ rồi, đã thế còn xinh đẹp thùy mị, làm gì còn để ý đến chị."

Quyên ngạc nhiên như thể muốn hỏi vì sao cậu lại biết. Kiên cười nhếch môi:

"Ta vừa gặp vợ hắn xong. Trông cô ấy cứ như tiên nữ từ trong tranh bước ra."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trú Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 27: Vợ chồng cậu Hai trở về nhà

Thấy chồng trở về với nét mặt khác lạ, Tầm lo lắng hỏi, "mình lại gây ra chuyện gì khiến Đỗ tri huyện phật lòng à?". Tường ngồi xuống ghế đá nói mình vừa gặp cô Quyên, cô ấy níu níu kéo kéo không cho về. Nghe âm thanh thờ phào nhẹ nhõm của Tường, Tầm lặng im một chốc rồi bảo:

"Em đoán việc sẽ như thế. Rõ ràng cô ấy vẫn một lòng với mình."

Tường hiểu vợ lại nghĩ gì, mới giải thích:

"Cô Quyên đã có hôn phu rồi, đó là con trai quan tri phủ, nên giữa ta và cô ấy tuyệt đối không thể có gì được đâu."

Tầm hỏi "Thật sao?" rồi thấy chồng gật đầu liên tục, mới tỏ ra an tâm đôi chút. Tường cười nhẹ, thấy thích chuyện vợ làm dáng vẻ ghen tuông thế này. Cậu ân cần hỏi, "buổi sáng mình ở nhà làm gì?". Tầm đáp, "em ra chợ phiên mua vài thứ". Tự dưng nhớ đến cậu ẩm ăn cháo mà không có tiền trả, cô liền kể lại cho chồng nghe. Nghe xong, Tường nhíu mày nhăn trán:

"Người đó gọi mình là tiên nữ sao?"

"Người đó còn nói em giống hệt tiên nữ ở trong tranh vẽ, thật là trẻ con."

Trong khi Tầm tỏ ra buồn cười thì Tường lại đâm ra trầm tư. Bỗng nhiên lòng có chút khó chịu, bồn chồn. Từ sau đám cưới, Tầm ngày càng đẹp hơn, nét đẹp mặn mà đậm thắm rất khác với khi còn là con gái. Nay Tầm vừa bước chân ra cửa đã có một chàng trai để ý, đến nỗi gọi bằng hai từ tiên nữ. Là chồng, Tường làm sao không lo.

"Lần sau có đi ra ngoài, mình bảo chị Hỷ hoặc thằng Ngải theo cùng."

Tầm khó hiểu trước lời căn dặn của Tường, tại sao? Đối diện, Tường bảo vu vợ, "mấy chuyện nặng nhọc đó cứ để cho người làm, và quan trọng là họ sẽ bảo vệ mình khỏi những kẻ háo sắc". Tầm chợt hiểu cậu đang ám chỉ chuyện trong chợ phiên. Cô cười cười, "để mình yên tâm nên em sẽ nghe theo".

Hôm sau, Tường đang ở ngoài đồng xem tình hình tưới tiêu thế nào thì tên người làm ở Đỗ phủ chạy đến báo, "cô Quyên mời Triệu xã trưởng đến gặp mặt". Tường hỏi hắn có chuyện gì? Hắn lắc đầu đáp không biết. Cậu không muốn thường xuyên gặp Quyên, để tránh phiền phức. Trước là vì Tầm, sau còn vì Kiên. Nhưng từ chối khéo ra lại không hay, sau cùng cậu đành đi theo hắn.

Đỗ tri huyện không có nhà, lúc Tường bước vào phòng chính chỉ thấy mỗi Quyên đang ngồi đọc sách. Đang chán chường vì mấy bài thơ rối rùi, cô mừng rỡ vì thấy Tường xuất hiện, liền gấp sách lại. Tường đi vào vấn đề chính:

"Chẳng hay cô Quyên gọi tôi đến có chuyện gì?"

"Người làm gì khách khí vậy? Phải có chuyện thì mới được gọi à? Ta buồn chán quá nên gọi người đến hàn huyên một chút."

"Sao cô không gọi cậu Kiên, hôn phu của mình đến?"

"Hôn phu cái gì, tên ấy chẳng qua là bám theo ta chứ ta nào có thích. Mà hắn chỉ bịa chuyện thôi, cha ta và Trịnh tri phủ vốn quen thân từ lâu nên Kiên cứ khẳng khái cả hai sẽ được cưới gả."

"Tôi thấy cậu Kiên có tình cảm với cô Quyên. Khó tìm được người thương mình thật lòng thật dạ, cô nên quý trọng."

"Giống như người và Tầm à?"

Tường không đáp lời, bởi nhận ra giọng Quyên nửa như mỉa mai nửa lại trách cứ. Cậu không ngờ sau ngần ấy năm, Quyên vẫn giữ mối tình thơ dại ngày bé. Nhưng nói đi cũng nên nói lại, chẳng phải chính cậu cũng từng ôm mãi mối tình thầm lặng dành cho Tầm đấy sao? Hơn ai hết, Tường hiểu rõ thứ tình cảm không được đến đáp đó, nên đối với Quyên cậu lại thêm khó xử.

Tường im lặng càng làm Quyên khó chịu, cứ muốn bùng binh đến cùng:

"Ta là con gái tri huyện, người chi là xã trưởng tạm thời, lý nào không nghe lời ta sao? Người không sợ quyền uy của Đỗ phủ à?"

Chẳng muốn phải day dưa thêm trước lời dọa dẫm ấu trĩ thế, Tường liền cúi chào, Quyên bặm môi vì thái độ khinh thường ấy, tên Triệu Tường vẫn cao ngạo như xưa. Tức thì cô đứng dậy, hét lên với đám lính canh ở trước cửa phòng:

"Mau giữ Triệu Tường lại cho ta!"

Tức thì, Tường bị hai tên lính ở cửa giữ chặt hai vai. Cậu quay đầu nhìn nghiêng rồi nhanh như cắt nắm lấy hai bàn tay đó, xoay nhẹ người đồng thời vật mạnh cả hai ngã xuống đất. Chiêu thức ra đòn của Tường nhanh như chớp, đến lúc Quyên chưa hết kinh ngạc là đã thấy hai tên lính ngã sòng soài ra đất.

Phải áo, Tường nhanh chóng đứng thẳng dậy, nhìn Quyên mà rằng:

"Triệu Tường này, tay có thể không chạm đến trời nhưng tuyệt nhiên không bao giờ để tay bò lê dưới đất. Đành thất lễ, tôi xin phép cáo từ."

Tường đường hoàng rời khỏi Đỗ phủ, Quyên giận đến nổi đập mạnh tay xuống bàn. Ngồi phịch xuống ghế, cô vừa tức vừa thấy ảm ức. Vì sao lúc nào người cũng chống đối ta? Trước đã vậy, giờ cũng vậy. Cô gục mặt lên bàn, khóc rầm rút.

Kiên đứng bên ngoài cửa phòng này giờ, cũng chứng kiến cảnh Tường quật ngã hai tên lính canh. Cậu thở mạnh một phát: "Hắn đúng là đáng ghét!".

Đang ngồi thêu thì Tầm chợt thấy buồn nôn, liền đưa tay vuốt ngực. Bên cạnh, Hỷ trông thấy liền hỏi, "mẹ khó chịu ở đâu ư?". Tầm lắc đầu bảo không sao, nhưng kỳ thực người đứng là không khỏe. Dạo gần đây, Tầm hay mệt lại có chút khó chịu, chốc chốc còn buồn nôn, ăn cũng chẳng thấy ngon miệng. Chẳng rõ có mắc bệnh gì không, Tầm chưa dám nói cho mọi người nghe vì sợ họ lo lắng.

Tầm đứng dậy, vừa hay Ngải từ đâu chạy đến sốt sắng thưa:

"Mẹ ơi, cậu... cậu về rồi à!"

Hỷ hỏi thay Tầm: "Cậu Tường về nhà thôi mà làm gì hót hải thế?"

Ngải lắc đầu, cố nói cho rõ:

"Không... không phải cậu Tường... mà là cậu Liêm đó mẹ...!"

Tầm hết sức kinh ngạc. Đúng lúc, hai bóng người bước vào. Tầm lập tức nhận ra gương mặt quen thuộc của Liêm, và bên cạnh còn có Ái.

Tường vừa về đến nhà đã được Ngải báo tin Liêm và Ái đột ngột trở về sau nhiều ngày mất tích. Cậu bất ngờ lẫn vui mừng, liền chạy đến phòng chính, nơi mọi người đang họp mặt. Liêm với Ái quỳ trước các mẹ, cầu xin được thứ tha cho lỗi lầm ngày trước. Bà Hai, bà Tư chẳng nói gì riêng bà Ba cứ khóc lên khóc xuống đồng thời vung tay đánh vào người Liêm, trách cứ. Liêm cúi đầu, miệng chỉ nói con xin lỗi rất nhiều lần. Bên cạnh, Ái tỏ vẻ sợ sệt. Tường sai bước lại gần chỗ mọi người, cất tiếng gọi anh.

Liêm liền quay qua, bất ngờ khi nhìn thấy Tường. Đứa em trai này hai năm trước đột nhiên rời nhà lên kinh thành học, ngày chia ly chẳng chịu cho cậu đến đưa tiễn. Nay trùng phùng như vậy thật khiến người ta quá đỗi ngạc nhiên. Liêm đứng dậy, quan sát chàng trai đôi mươi đang mang nỗi vui mừng ở ngay trước mặt.

"Tường! Em đã về nhà rồi sao?"

Tường gật đầu và siết chặt tay Liêm:

"Lúc anh bỏ nhà đi là em từ kinh thành liền trở về đây. Anh đã đi đâu, làm gì?"

Liêm buồn bã nói: "Khi ấy anh không còn lựa chọn nên đã làm thế. Anh biết mình có lỗi với cả nhà, nhất là với cha. Nay anh cùng Ái quay về, trước là để

chịu tội với cha và sau là có một việc quan trọng khiến anh không thể tiếp tục lưu lạc bên ngoài."

"Là chuyện gì vậy anh?"

"Anh muốn Ái được làm con dâu nhà họ Triệu." Liêm đáp.

Tức thì bà Ba tức giận, "tuyệt đối mẹ không chấp nhận à đào hát ấy là con dâu!". Liêm quay qua nhìn mẹ, nét mặt lần giọng nói đều mang vẻ van nài:

"Mẹ, xem như con cầu xin mẹ. Chúng con đã nên nghĩa vợ chồng, Ái còn mang trong bụng đứa con của con... Mẹ đành lòng từ bỏ cháu ruột của mình ư?"

Mọi người thêm lần nữa bất ngờ. Bà Ba thì đứng bất động, người đàn bà quý gối kia đã mang giọt máu của Liêm, bà phải làm sao đây? Chấp nhận thì không thể, mà từ bỏ thì chẳng đáng. Trước tình hình ấy, Tầm nhẹ nhàng khuyên nhủ bà:

"Mẹ Ba, dù tốt dù xấu, anh Liêm cũng là con trai mẹ. Bây giờ anh ấy chịu quay về xem như tổ tiên phù hộ. Nay, chị Ái lại mang cốt nhục của nhà họ Triệu, thôi thì mẹ hãy chấp nhận chị ấy vì đứa trẻ trong bụng."

"Tầm nói đúng đó ạ, dù gì chuyện cũng đã xảy ra rồi, đứa trẻ ấy là máu mủ của nhà ta. Mẹ cứ cho vợ chồng anh được ở lại, có danh có phận cũng tốt hơn."

Nghe Tường nói chí lý lại thêm việc Ái đã có thai nên hai bà còn lại cùng khuyên bà Ba, "thôi thì tha thứ cho các con, thiết nghĩ cha của chúng cũng muốn thế". Nhắm mắt để lòng bình tâm lại, bà Ba nói khẽ với Liêm, "con hãy đến gặp cha mà tạ tội đi". Rồi bà nhìn qua Ái vẫn đang quý, lãnh đạm nói:

"Cô là nhờ đứa con trong bụng mà được bước chân vào nhà họ Triệu, nên nhớ rõ phải biết giữ thân giữ phận chớ có làm điều gì trái khoáy!"

Ái rụt rè gật đầu. Bà Hai bảo Tường đưa Liêm đi gặp cha, còn Tầm thì đưa Ái về phòng nghỉ ngơi. Lúc mọi người rời đi, Tầm nhẹ nhàng đỡ Ái đứng dậy. Khi cùng Tầm quay bước, cô đào hát đó chậm rãi đưa mắt nhìn về phía cánh cửa của gian phòng kề bên nơi mà ba bà vừa đi vào, ánh mắt sợ sệt vừa rồi bỗng dung biến mất thay vào đấy là điều gì đó rất thỏa lòng.

Liêm quý xuống bên giường Triệu xã trưởng, run run cầm lấy bàn tay cứng đờ ấy. Cậu không ngờ cha vì mình mà thành ra thế này, cậu đúng là đứa con bất hiếu. Mắt nhòe lệ, cậu gọi cha. Triệu xã trưởng lơ mơ mở mắt, chẳng rõ có trông thấy con trai lớn trở về không mà đôi môi lại mấp máy, hết muốn nói gì đấy. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể nên lời. Trông thế, Liêm càng đau đớn gấp bội chỉ biết gục mặt xuống tay cha mà khóc. Bên cạnh, Tường cũng nén nỗi đau xót vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 28: Người đàn bà tham vọng bước chân vào nhà họ Triệu

Rời khỏi phòng, hai anh em cùng rảo bước. Liêm hỏi Tường về tình hình hiện tại. Tường kể lại tất cả mọi chuyện. Khi cậu vừa dứt lời, Liêm cười bảo rằng:

"Thật là, mọi chuyện chẳng thể nào đoán trước được. Em trở thành Giám sinh của Đốc Học Đường, rồi lại thay cha giữ chức xã trưởng. Điều bất ngờ nhất là em và Tầm đã nên duyên vợ chồng trong khi ngày trước, em luôn tỏ ra ghét Tầm."

"Chính em cũng không ngờ mọi thứ lại xoay vần theo hướng này." Giọng Tường đều đều, "Chuyện anh phải lòng cô Ái rồi bỏ nhà ra đi, càng khiến em kinh ngạc hơn. Nhưng thôi, bây giờ anh đã trở về, nhà ta đoàn tụ thế này là tốt rồi."

Liêm gật đầu dù lòng vẫn thấy nặng nề trước tình cảnh của cha.

Sau khi dọn đồ thăng Ngải xong, Tầm quay sang Ái đang ngồi trên giường, nói:

"Chị cứ nằm nghỉ cho khỏe nếu cần gì thì gọi người làm đến giúp."

Ái khẽ nói cảm ơn trước khi Tầm rời khỏi phòng. Nhưng khi cánh cửa vừa khép lại thì dáng vẻ rụt rè ấy biến mất, gương mặt trở nên sắc sảo và đầy suy tư.

Ái đưa mắt quan sát căn phòng rộng lớn với nhiều vật dụng sang trọng, đây sẽ là nơi ở của hai vợ chồng cô. Cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ được bước chân vào nhà họ Triệu nữa, hóa ra trời vẫn còn thương xót cô. Cô công làm bao nhiêu việc từ đó đến nay, mục đích cũng chỉ là muốn làm vợ Hai trong ngôi nhà quyền thế này.

Thực chất, Ái đâu phải người tầm thường. Cô đào hát tài sắc đi ngược xuôi khắp dải miền Nam Bắc đó chẳng những rất mưu tính mà còn tham vọng. Lần đầu tiên gặp Liêm, đúng là Ái có cảm mến đáng về thanh tú nhỏ nhắn ấy tuy nhiên điều quan trọng nhất vẫn là về gia thế của cậu. Ái không muốn rong ruổi nay đây mai đó, bán lời ca tiếng hát nữa nên dùng đủ cách để giữ Liêm bên cạnh.

Liêm mê Ái như điên đảo. Ái biết nên bày cho cậu cái trò bỏ nhà đi khi vấp phải sự phản đối kịch liệt từ Triệu xã trưởng với bà Ba. Sau đó, cô vui mừng khôn xiết vì mình đã mang thai, và lần nữa cô đề nghị Liêm trở về nhà họ Triệu để cho con nhận tổ tông. Đây là đứa cháu đích tôn, lẽ nào Triệu xã trưởng không nhận. Đáng lý mọi việc đã có thể êm xuôi, nào ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thứ nhất, Tường đột nhiên trở về, đã thế còn lấy Tầm. Thứ hai, Triệu xã trưởng lâm bệnh nặng và chính vì vậy mà mọi quyền hành trong nhà gần như nằm trong tay Tường. Thế thì Liêm trở về còn địa vị gì trong nhà họ Triệu chứ? Đáng ra là con trai trưởng của dòng họ thế mà giờ cậu lại giống như kẻ ăn nhờ ở đậu trong nhà. Tường là người như thế nào, Ái còn chưa biết được.

Ái đứng dậy nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Không gian rộng lớn quyền uy của ngôi nhà cuốn hút vào đáy mắt. Cô tự nhủ, mình sẽ không lùi bước, dù bằng cách nào đi nữa. Cô muốn trở thành người nắm quyền tại đây, quan trọng hơn hết là còn vì đứa con trong bụng. Đứa TRẺ ấy nhất định phải là con trai và trở thành người thừa kế.

Bên ngoài kia, đêm đang dần buông, vắng vắng đâu đó có tiếng quạ réo gọi, như dấu hiệu báo trước về một cơn sóng gió lớn sắp đổ ập xuống nhà họ Triệu. Những tháng ngày bình yên có lẽ sắp biến mất khi mà vừa có một người đàn bà tham vọng, toan tính vừa bước chân vào vào ngôi nhà này.

Sáng hôm sau, mọi người trong nhà họ Triệu ăn cơm trong bầu không khí im lặng và có chút nặng nề. Chung quy cũng là do mối mâu thuẫn giữa bà Ba và Ái. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Ái đi hát xướng khắp nơi gặp bao nhiêu đàn ông khác, lại thêm việc khiến Triệu xã trưởng tức giận đến mức lâm bệnh thì nổi căm ghét trong bà Ba càng dữ dội. Bà bây giờ là bằng mặt không bằng lòng, ngồi ăn cơm cùng mà bà chẳng hề liếc mắt sang Ái.

Ái thì bề ngoài vẫn phải tỏ ra khép nép nhún nhường nên đành giữ im lặng. Còn phần Liêm, một bên là mẹ và một bên là vợ vì thế đâm ra khó xử lẫn lộn một mối. Những người còn lại thì không biết nói gì cũng lặng lẽ ăn cơm cho qua.

Đúng lúc, Ngải đi vào thưa với Tầm là có người đứng chờ ngoài cửa muốn gặp mẹ. Tầm hỏi là ai? Hẳn gái đầu đáp không biết nhưng nói đó là một chàng trai hầy còn rất trẻ, mặt mũi khôi ngô và hẳn là con nhà giàu sang. Dĩ nhiên Tầm vô cùng ngạc nhiên. Cô từ trước đến nay có quen ai như thế đâu. Bên cạnh, Tường cũng khó hiểu chẳng kém. Có chàng trai trẻ muốn gặp vợ cậu ư?

"Thế người đó có nói đến đây vì việc gì không?" Tầm hỏi tiếp.

"Dạ, điều này thì có. Người đó nói là hoàn trả tiền ăn cháo gì đấy ạ..."

Tức thì Tầm hiểu ra, chẳng lẽ chính là cậu ấm hai ngày trước ở trong phiên chợ? Chậm rãi đứng dậy, Tầm xin phép các mẹ rồi rời đi. Dõi theo bóng dáng vợ, Tường cũng gác đĩa và đứng dậy. Cậu muốn xem thử mặt mũi của vị khách kia vì biết đây chính là người đã gọi Tầm là tiền nữ.

Nhắc thấy bóng dáng Tầm xuất hiện, Kiên mừng rỡ chạy đến gần, gọi tiền nữ ơi! Tầm buồn cười bởi thấy cậu vẫn chẳng chịu thay đổi cách gọi đó. Kiên thấy Tầm nhìn mình thì chợt nhớ mục đích đến đây liền đưa tiền ra trước mặt, bảo:

"Hôm đó tôi đã hứa sẽ hoàn trả lại tiền cho tiền nữ."

"Chỉ là ít thôi, hà tất gì cậu phải bận tâm. Nhưng sao cậu biết tôi ở đây?"

"Ông chủ bán cháo nói tiền nữ chính là mẹ Ba nhà họ Triệu, tôi hỏi người xung quanh là tìm được đến đây thôi."

Tầm chưa kịp nói thêm là đúng lúc, giọng Tường cất lên đầy bất ngờ, "hoá là cậu Kiên sao?". Đang cười vui vẻ thì mặt Kiên sa sầm ngay khi trông thấy kẻ tình địch đáng ghét ấy. Đúng là oan gia ngõ hẹp! Khi Tường dừng lại bên cạnh thì Tầm ngạc nhiên hỏi, hai người quen biết nhau ư? Tường gật đầu:

"Đây là cậu Kiên, con trai quan tri phủ và là hôn phu của cô Quyên."

Dĩ nhiên Tầm bất ngờ trước thân thế của Kiên bởi lần trước cứ ngỡ cậu chỉ là một cậu ấm con nhà khá giả nào đó. Cô liền cúi người:

"Không biết là cậu Kiên nên đã thất lễ."

Rời mắt khỏi Tường, Kiên nhìn sang Tầm: "Tiền nữ đừng nói thế, ầu cũng là do tôi che giấu thân phận thôi."

Tường cũng ngạc nhiên khi biết chàng trai Tầm gặp gỡ lần trước là Kiên. Hẳn cậu không thể đoán được, con trai quan tri phủ lại bị gán cho cái tội ăn quỵt. Xem ra mối quan hệ giữa hai người không tệ, đặc biệt là sự thiện cảm từ Kiên. Tường để ý cậu ấm này cứ nhìn Tầm với ánh mắt rất vui thích, có lẽ như đã kể rằng do cậu thấy cô giống tiền nữ quá. Dù chỉ là ngưỡng mộ thì cũng không nên nhìn vợ người khác chằm chằm như vậy. Một cách tự nhiên, Tường chen vào giữa hai người.

"Chẳng hay cậu Kiên đã ăn cơm chưa, nhà tôi đang dùng bữa, nếu không chê bai mời cậu vào dùng chung cho vui."

Không thấy Tầm, Kiên cố rướn người lên để nhìn cho rõ. Tường cũng khéo léo nghiêng người hết bên này qua bên kia để che. Mãi một lát sau, Kiên mới hiểu ra dụng ý của tên đáng ghét đó. "Hắn không muốn người khác thấy cô vợ xinh đẹp của hắn đây mà", Kiên bực bội nhủ thầm rồi lãnh đạm nói:

"Không cần, ta còn phải đi thăm tình hình xã Thổ thế nào nữa."

"Cậu muốn xem tình hình ở đây?"

"Là con trai quan tri phủ dĩ nhiên ta phải tìm hiểu về cuộc sống của dân chứ."

Hóa ra Kiên không phải cậu ấm chỉ biết chơi bời. Bất giác, Tường thấy có chút thú vị với chàng trai trẻ tuổi này nên gợi ý: "Nếu cậu Kiên cho phép thì tôi xin được đưa cậu đi tham quan tình hình của xã". Đã định phản đối ngay tức thì nhưng Kiên thấy Tầm đứng đó liền nghĩ ngợi, Tường là chồng của tiên nữ, nếu tỏ ra khó chịu thì khéo chẳng hay ho gì. Suy cho cùng hẳn cũng là xã trưởng nơi này.

"Thôi được, chúng ta hãy đi ngay bây giờ."

Tường gật đầu rồi quay qua bảo Tầm, "ta đi đến trưa sẽ về". Dõi theo bóng hai người rời khỏi, Tầm quay lưng đi. Được hai bước, Tầm lại buồn nôn liền đưa tay che miệng. Vừa hay bà Tư xuất hiện, trông sắc mặt con dâu nhợt nhạt liền hỏi thăm. Không muốn mẹ lo lắng, Tầm mới lắc đầu đáp mình không sao. Bà Tư hiển nhiên hiểu nên tiếp, thấy mệt thì phải nói khéo để bệnh trở nặng thì khổ lắm. Thoáng lưỡng lự, Tầm đành nói thật về những biểu hiện khác lạ suốt mấy ngày qua. Nghe xong mặt bà Tư có chút thay đổi, không phải lo sợ mà dường như là phát hiện ra điều gì tốt lành. Nhanh chóng, bà yêu cầu Tầm cùng mình đến gặp thầy lang.

Tường đưa Kiên đi xem khắp các nơi trong xã, từ người giàu ở đến nơi người nghèo sống, rồi ra đồng, con sông, đến đê điều và những con kênh mới đào. Kiên hỏi Tường nhiều thứ, nghe qua thì biết cậu cũng am hiểu về địa thế vùng này.

"Không ngờ cậu Kiên lại hiểu biết về xã Thổ nhiều vậy." Tường nói khi đang cùng đứng trên bờ sông quan sát lũ trẻ nhỏ bắt cá.

Nhìn khoảng nước mênh mông dưới cái nắng tầm trưa, Kiên đáp lảng đảng:

"Xã Thổ nằm trong những vùng thuộc quản lý của quan tri phủ nên ta biết về nó cũng là lẽ đương nhiên. Ngươi cũng không tồi, làm xã trưởng chưa được bao lâu đã nắm tường tận vùng này rồi. Chị Quyên quả nói chẳng sai, ngươi đúng là thông minh."

Tường khó hiểu, Kiên biết nhưng vẫn chẳng nhìn sang đôi phương.

"Lúc nào cũng nhắc đến ngươi, bao nhiêu năm qua vẫn vậy, chị Quyên cứ chờ đợi và mong đến ngày trùng phùng. Ta thường thắc mắc, rốt cuộc Triệu Tường là người thế nào, đó là một phần lý do ta đến đây."

"Tôi không hề biết, cô Quyên lại nặng lòng với mình như vậy. Sự thật tôi cũng cảm thấy có lỗi, như thể tôi đã phụ một tấm chân tình."

"Ngươi không có lỗi, chị Quyên cũng thế, chẳng qua là do số phận trêu ngươi thôi. Tình cảm khó dừng lại, giống như ta đối với chị Quyên..."

Kiên bỏ lửng câu nói, đôi mắt xa xăm dõi theo cánh chim cuối trời. Tình thâm cũng hết như đôi cánh ấy, xa vời vợi, dù cố bao nhiêu cũng chẳng với tay đến được. Chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn người mà ta thương mến, tuy gần mà hóa ra xa cách nghìn trùng.

Dẫu không nghe hết nhưng Tường hiểu nỗi lòng của Kiên. Chẳng qua vì là người từng trải nên thấu hiểu, mà càng hiểu thì càng thêm xót xa.

Tường về đến nhà, đúng lúc thấy mọi người đang ngồi dưới mái đình ngoài hè nói cười vui vẻ như thể vừa có chuyện mừng. Cậu nhanh chóng bước đến. Vừa trông thấy cậu là bà Hai đã cười, "về rồi đây này". Tường còn chưa kịp hiểu gì thì Ngải lan chanh báo ngay với giọng hớn hờ lắm:

"Con xin chúc mừng cậu! Mẹ đã mang thai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 29: Tầm mang thai và cô Quyên muốn làm lễ

Tường về đến nhà, đúng lúc thấy mọi người đang ngồi dưới mái đình ngoài hè nói cười vui vẻ như thể vừa có chuyện mừng. Cậu nhanh chóng bước đến. Vừa trông thấy cậu là bà Hai đã cười, "về rồi đây này". Tường còn chưa kịp hiểu gì thì Ngải lan chanh báo ngay với giọng hớn hờ lắm:

"Con xin chúc mừng cậu! Mẹ đã mang thai rồi!"

Tường đứng yên, mặc dù là tin vui mà sao nghe mơ hồ quá. Hẳn là do đường đột đây mà. Mãi lúc sau, cậu mới sốt sắng hỏi: "Là thật ư?".

Bà Tư buồn cười bảo với con trai: "Con đấy, chẳng chịu quan tâm vợ gì hết. Tầm không khỏe mấy ngày qua mà không hay biết sao?"

Nhanh chóng, Tường đến gần Tầm đang ngồi và cúi xuống hỏi gấp gáp, "mình có thai rồi à?". Tầm ngượng ngùng mỉm cười. Niềm vui kéo đến, Tường lại tiếp, "nghĩa là ta sắp làm cha phải không?". Nhận được một cái gật đầu, cậu sung sướng quá lập tức bế vợ lên trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

"Ta có con rồi! Ta sắp làm cha!" Tường ôm Tầm quay hết một vòng, miệng hét lên to trong niềm vui vỡ òa.

Hết ngỡ ngàng, mọi người lại nhìn nhau cười trước dáng vẻ mừng rỡ ấy. Sợ động đến thai, bà Tư liền ngăn con trai, ấy con làm thế không tốt cho vợ đâu. Sức nhớ nên Tường ngừng lại đồng thời nhìn Tầm đang vui mừng chẳng kém, âu yếm:

"Ta hạnh phúc lắm."

Đôi vợ chồng trẻ đang chìm trong niềm hạnh phúc lớn lao thì đột ngột nghe giọng của Quyên cất lên rõ ràng, phá tan bầu không khí vui mừng nãy giờ:

"Triệu Tường, ta có chuyện quan trọng muốn nói!"

Tường, Tầm và mọi người ngừng cười đùa vì ngạc nhiên trước sự xuất hiện đường đột của con gái quan tri huyện.

Ai nấy đều lui vào trong nhà, chỉ riêng ba người còn ở lại. Tường ngồi ở giữa, hai bên là Tầm và Quyên. Lúc đầu giữa họ không có một âm thanh nào ngoài sự rối bời trong lòng, sau đó tiếp theo Tầm đánh cất tiếng trước:

"Đã lâu rồi mới gặp lại cô Quyên. Cô vẫn khỏe chứ ạ?"

"Nếu ốm thì ta còn đến đây được à?" Quyên quan sát Tầm kỹ lưỡng, "Đúng là càng lớn người càng xinh đẹp đấy, ta suýt nhận không ra."

"Cô Quyên đừng chê cười, Tầm không thể sánh bằng cô."

"Cho dù ta có đẹp hơn người thì cũng chỉ là kẻ thua cuộc."

Nghe thế, Tường khéo léo cắt ngang tình hình chẳng mấy sáng sủa này bằng câu hỏi, "không biết cô Quyên đến đây có chuyện gì?". Bấy giờ Quyên mới rời mắt khỏi Tầm mà chuyển sang Tường, nghiêm túc nói:

"Ta vì người mà chờ đợi bao năm qua, nay người lại lấy vợ khiến tim ta như tan nát. Dù vậy ta vẫn không cam tâm để mọi chuyện như thế này. Ta đã suy nghĩ rất kỹ và sau cùng quyết định, đầu là con gái quan tri huyện nhưng ta cũng cam lòng lùi một bước, chịu thiệt thòi. Ta chấp nhận làm lẽ của người."

Tường và Tầm đều bất động vì kinh ngạc. Làm lẽ? Nghĩa là Quyên muốn Tường cưới cô? Quyên không bận tâm dáng vẻ sững sờ của hai người mà tiếp tục bảo:

"Trai năm thê bảy thiếp là điều thường tình có gì phải bất ngờ. Tường, ta làm thế tất cả đều vì người! Người hãy ưng thuận cho ta!"

Tầm im lặng, trước là vì không ngờ Quyên đối với Tường lại sâu đậm đến vậy và sau là vì mình chẳng thể quyết định được chuyện này. Đúng như Quyên nói, đàn ông nhiều thê thiếp vốn là lẽ thường, người vợ như Tầm đâu có quyền ngăn cản. Điều đó có nghĩa, sự lựa chọn và quyết định tùy thuộc ở Tường.

Tường cảm thấy quá đột ngột, nhưng rất nhanh lý trí đã trở về để nhận ra rằng đây là điều không thể. Cậu lập tức phản đối. Quyên ngồi sững sờ, ngay cả việc hạ mình để xin làm lẽ mà Tường cũng không toại nguyện cho cô.

"Tại sao người đối xử với ta như vậy? Ta là con gái quan tri huyện, lý nào lại không xứng làm lẽ của người ư?" Quyên mím môi âm ỉ.

"Không phải, mà là tôi không đáng để cô Quyên hạ mình đến vậy!" Tường lắc đầu, "tôi rất cảm kích trước tấm chân tình của cô Quyên nhưng xem như kiếp này chúng ta có duyên không phận nên chỉ đành làm người qua đường."

"Ta không cần người cảm kích! Ta chỉ muốn ở bên cạnh người thôi!"

Bắt gặp đôi mắt ngấn lệ của Quyên, Tường khó xử vô vàn:

"Hà có gì cô Quyên phải cố chấp đến thế? Còn biết bao nhiêu chàng trai tốt hơn tôi gấp vạn lần, tôi không xứng đáng."

Quyên chớp mắt, những giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp thật khiến người khác không đành lòng: "Trái tim ta chỉ có duy nhất hình bóng người, ta làm sao chấp nhận được chàng trai khác?". Tường liền nhớ đến Kiên, nhớ dáng vẻ buồn bã của cậu ấm trẻ tuổi si tình. Vạn lần trước sau đều không thể có lỗi.

"Chỉ cần không gặp gỡ nữa thì bóng hình nào rồi cũng sẽ nhạt phai. Cô Quyên là người con gái tốt, nhất định sẽ có chàng trai toàn tâm toàn ý thương cô..."

Quyên đột ngột đứng dậy, cắt ngang lời nói sắp phát ra kia, nước nở hỏi lại:

"Dù thế nào đi nữa người cũng không thể ưng thuận cho ta ư?"

Sự cố chấp của Quyên khiến Tường chẳng còn cách nào khác đành buông lời kiên quyết, "cho dù tôi có cưới thêm vợ thì người đó mãi mãi không thể là cô Quyên". Sững sờ lẫn nữa, Quyên nhìn Tường trân trân, con người này sao lại mang một trái tim tàn nhẫn lạnh lùng đến thế? Nhất quyết cự tuyệt cô đến cùng. Đau đớn khôn xiết, Quyên lập tức quay lưng chạy đi và cố ngăn tiếng khóc nức nở.

Chính Tầm cũng thương cảm cho cô chủ ương bướng ấy, liền nhìn qua chồng với vẻ lo lắng, "mình có nhẫn tâm với cô Quyên quá không?". Tường lập tức lắc đầu:

"Có kiên quyết như vậy thì cô ấy mới từ bỏ được. Ta vốn dĩ chẳng thể dành hết tâm ý cho cô ấy. Nếu không phân định rõ ràng thì sẽ chỉ dẫn đến bi kịch."

Tầm nghe chồng nói cũng chí lý. Thật là không thể vẹn cả đôi đường. Thấy vợ thờ dãi suy tư, Tường nhẹ nhàng bảo, "bây giờ mình đừng lo nghĩ gì cả mà hãy nghỉ ngơi cho tốt và sinh cho ta một đứa con kháu khỉnh". Nhìn ánh mắt ân cần ấy, Tầm mỉm cười rồi ngả đầu vào lòng Tường.

Cách đây không xa, đằng sau bức tường gạch, Ái đang lặng lẽ quan sát. Điều không ngờ nhất chính là Tầm đã mang thai. Đó là con của Tường, người hiện nắm quyền trong nhà họ Triệu. Ông trời thật biết đùa, cho Ái và Tầm cùng mang thai trong lúc này. Đôi chân bước chậm rãi, ánh mắt cô đảo lắt lờn trên tối sầm.

Ban này nghe bọn người làm kháo nhau về việc Tầm mang thai và niềm vui sướng của các bà, Ái gần như lặng đi. Cùng là cháu ruột mà đứa con trong bụng cô lại không được chào đón bằng đứa con trong bụng Tầm. Cứ như thể vì nó là máu mủ của nhà họ Triệu nên mới được ở lại đây, chỉ như vậy thôi! Guồng mặt Ái hẳn rõ sự cay độc lẫn tức giận vì nhận ra trở ngại lớn nhất không phải Tường mà chính là Tầm.

Nhờ tin Tầm mang thai mà không khí nhà họ Triệu không còn buồn bã nữa, mà thay vào đây là niềm vui mừng hiện diện trên mặt mọi người. Như lúc dùng cơm chẳng hạn, các bà cứ thay phiên nhau dặn dò Tầm phải đi đứng cẩn thận, coi chừng trước sau và đừng động tay động chân nhiều. Trông thế, Tường liền bảo:

"Các mẹ đừng xem Tầm như đứa trẻ thế, vợ con biết tự chăm sóc mình."

"Đàn ông như con thì hiểu gì về việc đàn bà mang thai." Bà Tư khéo mắng, "phải cẩn thận rồi kị bao nhiêu thứ. Thời gian đầu mà lơ là, dễ mất con lắm đấy."

Tường thở mạnh, đúng là chuyện này bản thân chẳng hiểu rõ mấy mà nói. Tầm nhìn chồng, "các mẹ dặn phải đó, em sẽ cố gắng giữ con thật kỹ".

Trong khi tất cả nói cười vui vẻ thì Ái im lặng cúi đầu ăn, chẳng khác nào người ngoài. Càng nghe cô càng cảm giận hơn. Giả như hôm qua các mẹ cùng dặn dò cô kỹ lưỡng thế này thì quá tốt rồi, ấy vậy mà mặt mày giống hệt đứa con. Đứa trẻ trong bụng Ái là con của Liêm, chứ có phải của kẻ khác đâu!

Ái kín đáo đặt tay lên bụng đồng thời nhìn qua bụng Tầm. Hai đứa trẻ này khi sinh ra, ắt hẳn sẽ mang hai thân phận khác nhau cho dù cùng lớn lên trong nhà họ Triệu. Cô đảo mắt sang Liêm vẫn mang vẻ bình thản, lòng không khỏi ảm ức.

Ái đi vào phòng của Triệu xã trưởng. Cô bước đến bên giường, lạnh lùng nhìn ông nằm im trên giường. Nhớ lại ngày trước, khi Liêm dẫn Ái về đây nói rõ chuyện tình giấu kín suốt hai năm thì Triệu xã trưởng giận đến mức hất đổ cả bàn trà. Ông thẳng thừng nói rằng, nếu để Ái làm dâu nhà này thì thà ông chết đi!

Ái nhếch mép cười khi trông dáng vẻ già nua bất động ở trước mặt, "giả mà Triệu xã trưởng được nhìn thấy tôi đang đứng trong nhà họ Triệu thì tốt biết mấy. Ông bảo, nếu để tôi làm con dâu thì thà rằng ông chết đi, thế bây giờ ông có nên chết không?". Ái đưa tay kéo mép chăn lên ngay mặt Triệu xã trưởng.

Tay cầm mép chăn từ từ hạ xuống ngay mũi và miệng cha chồng. Ái cười cười:

"Ông chết đi thì sẽ rất tốt cho tôi. À, đúng hơn là cho đứa cháu đích tôn này. Tôi sẽ không để Tường, con trai bảo bối của ông ở mãi trên cao đâu. Nhất định, tôi phải đạt được những gì mình muốn. Ông không được phép cản đường tôi!"

"Chị Ái."

Ái giật mình khi nghe tiếng Tầm cất lên, bàn tay liền buông mép chăn ra. Cô cố giữ sự bình tĩnh khi Tầm tiến lại gần hỏi, "chị vào đây có chuyện gì?". Lấy lại dáng vẻ hiền lành, Ái quay qua đáp, "chị muốn vào thăm cha cho phải đạo làm dâu".

Dõi theo bóng Ái rời khỏi phòng, Tầm có chút nghĩ ngợi. Quay qua thấy mép chăn bị kéo lên ngang mặt Triệu xã trưởng, Tầm ngạc nhiên liền kéo xuống trở lại. Liệu khi này, có phải cô đã nhìn lầm chăng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 30: Cứu vớt

Tường cùng Đỗ tri huyện ra ngoài đồng xem qua tình hình trồng trọt của người dân. Chỉ dăm ba hôm nữa là đến kỳ thu thóc thuế nộp cho triều đình. Nhưng xem ra tình hình chẳng mấy khả quan vì năm nay có thể xã Thổ bị mất mùa.

Trên đường trở về, Đỗ tri huyện chợt nhiên nói với Tường rằng, ông đã biết việc Quyên đến nhà họ Triệu khăng khăng muốn làm lẽ. Khó xử, Tường chỉ gật đầu im lặng. Vốn là người hiểu lý lẽ nên ông không trách cậu mà chỉ thờ dài:

"Đưa con gái này bị ta chiều thành hư mất rồi, sao lại nghĩ ra cái chuyện như vậy chứ. Mấy năm trước Quyên cứ van nài ta cho được về xã Thổ, hỏi ra thì mới biết là vì cậu Tường. Ta cũng chưa có ý định gì nhưng rồi lại nghe cậu đã cưới vợ thì biết con gái ta cũng hết cơ duyên. Ta chẳng đành lòng để Quyên làm lẽ."

"Nếu tôi và cô Quyên dừng gặp nhau nữa thì mọi chuyện ắt sẽ ổn thôi. Dẫu sao cô ấy cũng đã có cậu Kiên kề bên, mong rằng tấm chân tình này sẽ làm lay động cô ấy."

"Nhưng hẳn ta phải làm phiền cậu Tường rồi. Ta có việc phải rời xã Thổ ít lâu, Quyên và cậu Kiên đành ở lại đây, vì thế mong cậu thay ta chăm nom cho cả hai."

"Điều này thì ngài yên tâm, đây là trách nhiệm của xã trưởng tôi."

Chỉ vì sự đối xử lạnh nhạt của các bà lại thêm chuyện chưa tổ chức đám cưới đảng hoàng cho mọi người biết mà Ái chẳng có quyền uy gì đối với bọn người làm kẻ ở trong nhà. Ngải và Hỷ tuy được Tầm dặn dò phải chăm sóc mợ Ái ấy vậy cũng có phần tỏ ra lơ là. Tính ra, Ái không có lấy một kẻ hầu nào bên cạnh.

Sáng nay, Ái đi ngang qua phòng bà Ba, thì nghe bà Hai hỏi sao không làm một cái đám cưới cho Liêm và Ái để cả hai danh chính môn thuận ở trong nhà họ Triệu, để người ngoài không đàm tiếu. Bà Ba quả quyết, mình còn chưa xem cô đào đó là con dâu thì cưới hỏi cái chi. Cô ta là nhờ đứa con mà được ở lại, chứ đâu phải vợ chính thức của Liêm! Ái nghe thế, nửa ảm ức nửa khinh ghét.

Ái ra chợ phiên, không có dự định mua gì mà chỉ để khuây khỏa tâm trạng đang đè nặng. Đang đi bỗng Ái nghe tiếng la thất thanh cùng lúc một bóng dáng nhỏ bé lao đến gần. Cú kéo giật thật mạnh, để rồi khi hoàn hồn lại cô mới nhận ra đứa bé gái tầm mười sáu đang đứng núp sau lưng mình với đôi tay bấu chặt lấy vạt áo lụa. gương mặt lấm lem, ánh mắt đầy hoảng sợ, nó run rẩy nói:

"Xin ông tha cho con... xin tha cho con..."

Tiếp đến, gã đàn ông mặt mày bặm trợn từ xa hăm hăm đi lại, chỉ con bé rồi hét:

"Mày đứng ra đây! Dám cãi lời ông à? Tao đập chết!"

"Xin tha cho con ông ơi! Đừng bắt con đi làm kĩ nữ! Con van ông!"

"Cha mẹ mày thiếu nợ không trả nên bán mày cho tao! Tao muốn mày làm cái gì thì mày phải nghe cái đấy!"

Dứt lời, ông ta bước sấn tới cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lấy bầy kia và kéo cô bé đi một cách thô bạo. Đứa bé gái vẫn giữ siết vạt áo lụa, nhìn Ái bằng đôi mắt đầm đìa nước, sự kêu cứu vô vọng không thể bật ra thành lời.

"Con van ông! Chỉ cần ông không bắt con làm kĩ nữ thì con nguyện làm thân trâu ngựa trả nợ cho ông, kể cả mạng sống này cũng dâng cho ông...!"

Khi nghe câu nói nghẹn ngào đó bất giác Ái thoáng im lặng. Khi người ta rơi vào đường cùng, nếu có ai dang tay ra giúp đỡ thì họ sẽ dành cả đời để báo đáp. Cô liền đi đến đặt tay lên vai đứa bé gái cốt giữ lại. Nó nức nở, quay qua nhìn. Còn người đàn ông cau mày hỏi Ái muốn làm gì, đừng xen vào chuyện người khác!

"Cha mẹ đứa bé thiếu ông bao nhiêu tiền?"

"Thiếu bao nhiêu là chuyện của tôi, liên quan gì cô?"

Ái hướng ánh mắt vào cô bé đang nhìn mình đầy cầu khẩn, chậm rãi nói lời dứt khoát, "tôi sẽ mua đứa bé này. Ông đưa giá đi". Người đàn ông ngạc nhiên chốc lát rồi bảo, "tôi không bán mà đem nó đi làm kĩ nữ kiếm nhiều tiền hơn".

"Con bé này vừa xấu vừa gầy, chắc gì kiếm được tiền như ông muốn. Chưa kể nó mà bỏ trốn thì xem như ông mất cả chì lẫn chày. Thôi thì bây giờ ông ra giá, tôi sẽ trả. Ông vừa nhận tiền vừa chẳng phải tốn cơm nước nuôi nó."

Ông ta nghĩ thấy cũng chí lý. Không gì chắc chắn bằng tiền đã cầm trong tay cả, bán con bé xấu xí đó may ra còn dễ hơn là bắt đi làm kĩ nữ. Sau cùng, ông ta đưa ra một cái giá khá cao. Ái chẳng ngại ngần rút ra xấp giấy bạc. Giải quyết xong xuôi, ông ta đứng đĩnh bộ đi còn cô bé nọ quý xuông dập đầu cảm tạ Ái.

"Người tên gì?" Ái đỡ nó đứng dậy.

"Con tên Ni ạ..."

"Được rồi, từ giờ người sẽ đi theo hầu hạ ta, làm bất cứ việc gì ta sai bảo."

Ái mỉm cười, bảo Ni theo mình về nhà. Trên đường đi, Ni nghe Ái nói mới biết cô chính là mợ Hai của nhà họ Triệu.

Tầm thấy Liêm ngồi trầm ngâm suy tư một mình ở dưới mái đình ngoài hè liền chậm rãi bước đến cất tiếng hỏi: "Cậu có chuyện gì phiền lòng ư?"

Sực tỉnh, Liêm xoay qua thấy Tầm nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

"Em đừng gọi anh bằng cậu nữa, nghe thế lại không thuận tai." Liêm nhắc, "Giờ em lấy Tường rồi, là em dâu của anh nên cứ xưng hô cho hợp lễ."

"Em quen rồi thưa cậu, suốt bao nhiêu năm gọi như vậy nên chưa sửa được."

"Cũng phải, ba anh em ta đã ở bên cạnh nhau gần ấy thời gian. Điều anh không ngờ là em và Tường lại trở thành vợ chồng, ghét nhau rồi cũng hóa thành thương yêu."

Tầm không nói gì như thế cũng đồng thuận theo. Ngày trước Tường ghét bỏ Tầm, còn Tầm lại cảm mến Liêm, vậy mà sau cùng nhân duyên đi theo một hướng mới. Âu cũng vì cô và Liêm có duyên không phận. Và cũng bởi những năm tháng đó, cô đâu biết Tường lại âm thầm mang một mối tình si đối với mình.

"Dù biết Tường đối xử với em rất tốt nhưng anh vẫn muốn hỏi, em có hạnh phúc không?" Liêm ân cần hỏi.

"Đương nhiên là em hạnh phúc, em và Tường đều toàn tâm toàn ý đối với nhau."

"Nghe em nói thế anh yên tâm rồi." Giọng Liêm đều đều, "Anh luôn thấy mình có lỗi với em, nếu em hạnh phúc cùng Tường thì gánh nặng trong lòng anh như được vơi bớt khi không thể đáp lại tình cảm em dành cho anh."

Tầm tròn xoe mắt, hóa ra ngày ấy Liêm cũng đã nhận ra tâm tư tình cảm trong lòng cô. Vậy mà cứ nghĩ, anh chẳng hề hay biết gì về điều này nên mới thành ra thờ ơ vô tâm như thế. Hẳn Liêm đã từng rất khó xử và khổ tâm như Tầm, như Tường thôi. Chung quy sự lạnh nhạt đó lại là điều tốt, nhờ vậy mà Tầm mới có thể để cảm xúc thui ban đầu ấy ngu yên và tìm thấy người thương thực sự.

"Em biết cậu không thương em, từ lâu rồi." Tầm mỉm cười, "Cậu đối với mọi người kể cả em đều giống nhau, ân cần hòa nhã, cứ nghĩ đó là sự ôn nhu nhưng kỳ thực lại là lạnh nhạt. Vì không dễ tâm đến ai nên cậu mới thờ ơ với tất thấy."

Nghe thế Liêm đâm ra buồn cười, từ trước đến nay Tầm luôn nghĩ về Liêm như vậy ư? Tường tỏ rõ thái độ căm ghét Tầm nhưng suy cho cùng hóa ra lại là quan tâm. Dù thương hay ghét một người thì cũng đã có sự để tâm ở trong đó rồi. Giờ thì Liêm mới hiểu. Cậu nhìn qua Tầm, bỗng chốc bật cười.

Trong khi Tầm và Liêm mãi trò chuyện vui vẻ thì đằng sau bức tường gạch gần đó, Ái lặng thầm quan sát với đôi mắt lạnh băng.

Ni ở nhà họ Triệu cũng được nửa con trăng. Ai nấy đều biết nhờ được Ái mua về và trở thành con hầu kề cận bên cô sớm tối. Tuy nhỏ tuổi nhưng Ni rất tháo vát, chăm chỉ lại lễ phép. Hầu như mọi người khá vừa ý với con bé này. Tuy nhiên, đây chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Vì gia cảnh nghèo khó, Ni từ nhỏ đã sớm buồn trải, lần lê đầu đường xó chợ nên bản tính thực vốn không hề hiền lành đến thế. Nhỏ đủ gai góc và đủ tinh ranh. Chính điều ấy khiến Ái vô cùng hài lòng.

Đạo này thấy Ái không mấy vui vẻ, Ni đang rót trà rồi tự dưng cất tiếng hỏi:

"Mợ có chuyện gì phiền lòng ạ?"

Ái hướng mắt ra ngoài ô cửa sổ, không nhìn Ni mà bảo rằng:

"Đạo này, Tầm khiến ta thấy gai mắt. Chỉ mỗi việc mang thai cũng làm mọi người xúm xít vây quanh. Còn tên Triệu Tường thì ngày càng có uy trong nhà này, hôm qua còn nhắc nhở ta đủ điều. Thật là chẳng thể chịu nổi hai vợ chồng đó!"

"Chẳng qua là hai người họ được các bà với xã trưởng ưu ái từ nhỏ đến lớn, nên bọn người làm cũng vị nể. Giá mà chia cắt được cậu Tường với mợ Tầm thì thật tốt".

Im lặng một lúc, Ái dời mắt sang con bé hầu, bỗng nhiên lại cười khê:

"Người đúng là hiểu ý ta nhất đấy."

"Mợ đã có kế sách gì sao? Chỉ cần mợ lên tiếng, con sẽ đi làm ngay."

Đôi mắt trở nên sắc sảo, Ái nói khẽ tránh để người khác nghe được:

"Chia rẽ một đôi vợ chồng thì dễ dàng thôi. Nhất là tình cảm sâu nặng như giữa Tầm và Tường, lợi dụng yếu điểm ấy mà đánh ắt sẽ thắng."

Ái ra dấu cho Ni kể tai lại gần, thì thầm. Nghe xong, Ni gật đầu:

"Kể hay lắm thừa mọ. Nhưng phải tìm ra một cô gái giúp ta thực hiện nó."

"Vậy thì phải xem, người có đủ bản lĩnh giúp ta hay không."

Ni hiểu ý của Ái qua cái nhìn điềm nhiên đó. Chẳng hề do dự, Ni rành rọt:

"Mọi yên tâm, mọi chuyện con sẽ dàn xếp theo đúng ý mọ."

HẾT QUYỂN IV.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trú Mã* (1802) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 31: Âm mưu - có phải chồng lên giường với kĩ nữ?

Đàn bà dễ có mấy tay,

Đời xưa mấy mặt, đời này mấy gan?(15)

Một trưa nọ, Tường đang đi thì nghe một tiếng gọi xã trưởng. Vừa hay, cậu thấy Tò chạy đến bên cạnh thưa: "Bẩm, mấy ngày qua tôi muốn gặp ngài mà không được. Chẳng là lần trước nhờ ngài nên tôi mới lấy lại được con bò đã mất nên mang ơn định mời ngài đi uống rượu để cảm tạ". Tường bảo, đây là chuyện xã trưởng phải làm có gì phải ơn nghĩa. Tò không chịu, nhất quyết phải mời cậu một chén rượu. Đúng lúc đứng trước cửa thanh lâu, hần liền mời cậu vào.

Thanh lâu trước giờ vẫn là chốn qua lại của khách làng chơi và kĩ nữ. Tường chẳng đời nào vào những nơi như thế nên lắc đầu từ chối. Hiểu xã trưởng là người đứng đắn nên Tò mở lời rằng: "Ngài chỉ vào uống rượu thôi chứ có phải chơi bời với kĩ nữ đâu mà sợ". Tường vẫn không muốn. Nhưng Tò cứ van nài, cậu đâm ra khó xử nên nói, "ta chỉ uống một ly rượu thôi đây".

Bên trong thanh lâu, người người đông đúc, khách làng chơi hầu hết đều là kẻ giàu có lắm tiền. Kẻ uống rượu, người mua vui. Các kĩ nữ mặt phấn môi son vận áo lụa lướt thướt đi qua. Trong lúc Tò dặn tên tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên thì Tường đưa mắt nhìn xung quanh. Chốn hoang lạc ồn ào này đúng là chẳng hay ho gì.

Cách đó không xa, Ni đứng trong một góc kín đáo và đang nhìn về phía Tường. Ni có mặt ở đây chẳng hề do ngẫu nhiên mà là sự dàn xếp. Chính nhờ đã mua chuộc Tò, yêu cầu hần bằng mọi cách phải kéo Tường vào thanh lâu này. Quan sát được một lúc, Ni quay sang cô kĩ nữ bên cạnh và đưa gói thuốc.

"Hãy đến đó rồi làm như những gì tôi đã dặn."

Kẻ thứ hai bị mua chuộc là cô kĩ nữ tên Mị, khá có tiếng về tài đánh đàn. Mị gặp Ni vài canh giờ trước, nghe Ni hứa nếu hoàn thành tốt kế sách đã đề ra thì sẽ cho tiền chuộc thân nên sung sướng lắm. Bất kỳ kĩ nữ nào cũng muốn có tiền chuộc thân để ra khỏi chốn nhơ nhuốc này. Vì thế, dù phải ra tay với xã trưởng thì Mị cũng đánh bạo đồng ý. Đợi theo bóng Mị tiến đến chỗ Tường, Ni nhếch môi cười.

Có người ngồi xuống bên cạnh, Tường quay qua thì thấy Mị, cô kĩ nữ xinh đẹp như hoa đang nở nụ cười khả ái hỏi cậu có muốn cô rót rượu chung vui không. Tường đưa tay lên làm dấu, hàm ý từ chối. Mị nhìn sang Tò, hần nhận được tín hiệu liền cất tiếng rằng: "Đây là cô Mị rất nổi tiếng ở thanh lâu nên ngài cứ cho cô ấy rót vài ly rượu cũng được mà. Chỉ là uống rượu thôi, ngài cứ yên tâm".

Tường chẳng kịp phản đối là Tò đã đưa ly ra, cho Mị rót rượu vào. Trong khoảnh khắc đó, từ tay áo lụa rơi ra những bột thuốc. Tiếp, hần đưa ly rượu ấy cho cậu và không ngừng mời mọc. Tường đành đáp lễ, uống cạn. Tò cười sáng khoái, ngài phải uống cho đủ ba ly mới được. Đặt ly xuống rồi đứng dậy, Tường nói mình uống ngần này thôi. Thế nhưng vừa quay lưng đi là đột nhiên cậu thấy đầu óc quay cuồng, không thể có chuyện chỉ uống một ly rượu mà đã say. Tường lắc nhẹ đầu cốt để tỉnh táo hơn tuy nhiên con văng vất quá mạnh đã khiến cậu nhanh chóng ngã xuống đất. Trông thế, Mị và Tò

nhìn nhau rồi kéo vạt cậu dậy, đưa đi.

Quan sát cảnh Tường ngất lịm và được hai người nọ mang đi lên gác thanh lâu, Ni an tâm rồi khỏi, còn phải mau về nhà báo tin cho mẹ Ái biết nữa.

Lúc Ni vừa rời đi thì ở trên lầu, Kiên từ trong một căn phòng khác bước ra. Ban nãy có người bằng hữu mời vào thanh lâu uống rượu nghe đàn nên cậu mới đến đây. Ngồi nghe chốc lát lại thấy chán quá, đành cáo biệt ra về. Và lại, cậu không muốn Quyên biết mình đến những nơi như thế này, khéo có chuyện rắc rối.

Kiên đi được mười bước thì chợt thấy phía xa có cô kĩ nữ đang đỡ lấy khách đưa vào phòng và điều kỳ lạ là cậu thấy đáng vẻ chàng trai đó khá giống Tường. Cậu không thể nhìn kỹ hơn vì hai người nọ đã mau chóng đi vào phòng rồi. Cậu tự nhủ có lẽ mình nhầm lẫn, cái tên Triệu Tường ấy làm gì mà đến thanh lâu chứ.

Đã quá trưa mà chưa thấy chồng về, Tầm bắt đầu lo lắng. Sáng nay cô nghe Tường bảo sẽ về nhà sớm ấy vậy sao giờ này chẳng thấy bóng dáng đâu. Thấy Tầm cứ trông ra cửa với vẻ sốt ruột, Ái ngồi bên cạnh vỗ bảo: "Em đừng lo, hẳn cậu Tường có chuyện đột xuất phải giải quyết nên về muộn". Ái vừa dứt lời, đúng lúc Ni trở về. Nhỏ đi vào phòng chính cúi chào, hỏi hai mẹ ăn cơm chưa. Ái làm bộ thờ dãi:

"Cậu Tường chưa về làm sao ta và mẹ Tầm dùng cơm được."

Tự dưng Tầm nhận ra biểu hiện kỳ lạ của Ni khi nghe nhắc về Tường. Vẻ như con bé đang lưỡng lự điều gì. Chỉ chờ có thế là Ái tiếp tục màn kịch, lại vỗ hỏi:

"Có chuyện gì mà người lại tỏ ra như thế?"

Cố làm đáng vẻ thật tự nhiên, Ni tỏ ra phân vân khi đáp:

"Ban nãy con có thấy cậu Tường nhưng mà..."

Sự ngập ngừng ấy càng khiến Tầm thêm sốt ruột: "Nhưng thế nào? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cậu rồi?". Ni thoáng nhìn Ái, khề khàng nói:

"Dạ, con thấy cậu đi vào trong thanh lâu, bên cạnh còn có cô kĩ nữ tên Mị, vốn nổi tiếng là mỹ nhân khiến khách làng chơi say mê."

Tầm thoáng im lặng. Tường vào thanh lâu sao? Từ trước đến nay, có bao giờ chồng đến những nơi như vậy đâu. Cô kĩ nữ tên Mị kia là ai? Thế là thế nào? Kín đáo nhìn xem biểu hiện của Tầm, Ái khẽ nhếch môi sau đó tỏ ra ngạc nhiên:

"Người có nhìn nhầm không? Cậu Tường nhà này làm sao vào thanh lâu?"

"Ban đầu con cũng nghĩ mình nhầm nên nhìn kỹ hơn thì quả thật đúng là cậu, chẳng thể sai được. Chính con cũng lấy làm khó hiểu, cậu nói cười rất vui với Mị."

Tức thì Tầm đứng dậy đồng thời gọi thẳng Ngải. lát sau hẳn chạy lên hỏi mẹ có chuyện gì? Tầm nói: "Người cùng ta đến thanh lâu". Khi Tầm với Ngải rời đi, Ái nhìn sang Ni nở nụ cười thích thú, mau đi xem tuồng hay nào.

Tường từ từ mở mắt ra, con vầng vát do bị đánh thuốc vẫn chưa tan. Đầu óc còn chưa tỉnh táo là cậu đã nghe giọng cô gái xa lạ vang lên bên cạnh:

"Cậu Tường dậy rồi ư?"

Tường lập tức nhìn qua, kinh ngạc khi nhận ra cô kĩ nữ Mị ban nãy rót rượu cho mình. Và điều kinh khủng là cô ta đang nằm cạnh cậu với tấm chăn quấn ngang thân thể trần truồng, ánh nhìn là loi cùng nụ cười quyến rũ. Tường liền ngồi bật dậy nhưng đầu còn choáng và đau. Mỗi lúc sau định thần lại, cậu mới nhận ra trên người mình đã không còn mảnh vải nào.

Chuyện tồi tệ gì vừa xảy ra? Tường tự hỏi trong hoang mang, đôi mắt sững sờ nhìn khắp căn phòng lạ. Đây là nơi nào? Tại sao cậu lại ngủ ở đây và quần áo thì vương vãi dưới đất? Cùng lúc, Mị dựa sát người vào người Tường, mùi hương xa lạ của người đàn bà khác ngoài Tầm khiến cậu không khỏi giật mình.

"Cậu thật xấu xa, định bỏ đi ư?"

"Chuyện... này là sao vậy? Tại sao ta lại ở đây? Tại sao cô nằm bên cạnh ta?"

"Cậu quên rồi sao, cậu uống rượu say rồi sau đó kéo em vào phòng còn gì. Chẳng lẽ cậu không biết chuyện gì sẽ xảy ra giữa kĩ nữ và khách à?"

"Không đúng! Rõ ràng chuyện này không đúng!"

Tường lắc đầu kiên quyết, cố gắng nhớ lại mọi chuyện vừa diễn ra. Cậu bị Tò kéo vào thanh lâu để uống rượu cảm tạ, sau đó Mị xuất hiện nhưng cậu chỉ uống một ly đã đứng dậy định rời khỏi thì hình như con choáng váng bất ngờ ập đến rồi tiếp theo đó lại chẳng nhớ gì nữa. Rốt cuộc trong lúc ngất đi mình

đã làm gì? Tường nhất định phải đi hỏi Tò cho ra lẽ.

Đây Mị ra, Tường mau chóng vớ lấy quần áo mặc vào. Thế nhưng cô kĩ nữ lập tức ôm chặt cậu giữ lại, nhất quyết không cho đi. Mị lên tiếng, "cậu không thể bỏ em đi như vậy! Chính cậu đã kéo em vào phòng!". Tường vùng dậy, buông tay ra mau! Vừa hay trời đất xui khiến, cửa phòng bật mở. Tầm, Ái, Ni và Ngải xuất hiện. Tất cả kinh ngạc bởi trông cảnh Tường chưa mặc hết quần áo và bị Mị ôm chặt.

Gần như bất động khi thấy chồng trong bộ dạng quần áo xộc xệch cùng cô kĩ nữ quấn mình trong chăn ngồi trên giường, Tầm hỏi với đầu óc trống rỗng:

"Chuyện này nghĩa là gì...?"

Thất thần trong một lúc, Tường sực tỉnh liền đẩy mạnh Mị ra, bước nhanh đến trước mặt Tầm đồng thời giải thích rõ ràng:

"Hãy nghe ta nói! Sự việc không như mình thấy đâu! Ta... ta không biết tại sao mình lại ở đây! Và cô Mị đó chẳng rõ lý do gì lại nằm trên giường với ta!"

Tường siết chặt vai Tầm, không ngừng nói những lời sốt sắng. Còn Tầm thì cảm thấy mọi thứ đều mơ hồ, bản thân vẫn chưa kịp định hình rõ mọi chuyện. Rồi rất nhanh, Tầm nghe giọng Mị cất lên rành rọt:

"Thưa mợ, cậu Tường uống say nên không nhớ chuyện gì cả nhưng chính cậu đã kéo em vào phòng và muốn ân ái."

"Người nói dối! Không thể như vậy! Khi ấy ta đã mê man!"

"Tại sao cậu lại phủ nhận? Khách đến thanh lâu, ngoài chuyện uống rượu nghe đàn hát, còn muốn ân ái với kĩ nữ. Cậu đã cùng em ở trên giường."

Tường định gắt lên nhưng đúng lúc bị Tầm gạt tay ra. Cậu nhìn lại Tầm, cô vợ trẻ cũng nhìn chồng trân trân. Ánh mắt ấy không rõ là buồn hay trách cứ, nó trở nên mờ nhạt và bản thân như thể không biết phải làm gì lúc này. Tin hay không tin? Có phải chồng lên giường với kĩ nữ? Điều ấy cứ xoay vần trong đầu Tầm.

Tường đứng yên, hai bàn tay đưa lên ban nãy cứng đờ, mắt nhìn Tầm đang bước lùi ra sau. Sự việc đã thế này, cậu biết làm sao để vợ hiểu? Về phần Tầm, đột nhiên trước mắt tối sầm đi rồi chân bước hụt, cả người ngã xuống ngất đi.

Chú thích:

(15) Trích trong Truyện Kiều của Nguyễn Du

(Like hoặc còm men để ủng hộ tác giả. Cảm ơn :D)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 32: Sự rối lòng của người vợ

Bà Tư vui mừng khi thấy Tầm tỉnh dậy. Thấy con dâu đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn xung quanh, bà liền bảo:

"Đây là nhà ta không phải ở thanh lâu. Vừa rồi con ngất, Tường lập tức đưa con về nhà và mẹ được thằng Ngải đến báo mới hay chuyện. Thầy lang đến xem mạch, nói vì con mang thai nên dễ choáng ngất. Giờ con thấy trong người thế nào?"

"Con thấy đỡ hơn rồi ạ."

Trông mặt Tầm đầy suy tư, bà Tư lại đề cập đến sự việc nọ:

"Mẹ đã nghe Tường kể mọi chuyện rồi. Tầm à, có thể chỉ là hiểu nhầm."

"Con cũng không biết nữa." Tầm nhắm mắt, "khi thấy Tường và cô Mị đó trong tình trạng như thế, lòng con rất rối."

"Mẹ hiểu nhưng Tường nói rằng được Tò mời vào thanh lâu uống một ly rượu cảm tạ tiếp theo thì đầu óc đột nhiên choáng váng rồi ngất đi."

"Vậy thì Tường không thể nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra lúc ấy..."

Bà Tư hiểu ý Tầm muốn nói gì. Một người không thể làm chủ bản thân trong thời khắc đó thì làm sao chắc chắn rằng mình không gây ra chuyện gì tồi tệ? Bà im lặng chốc lát rồi hỏi Tầm, "con mất lòng tin đối với Tường à?". Tầm lại nhìn mẹ, chẳng biết nên đáp lời thế nào. Tầm phải làm gì khi đã tận mắt trông thấy cảnh như vậy? Khi ấy với Tầm, ngoài chuyện lòng tin ra mà còn bởi cảm thấy quá đường đột. Tường tìm đến một kĩ nữ, đó là chuyện Tầm

chẳng ngờ được.

"Thôi, con nghỉ ngơi đi đừng nghĩ gì nữa kéo ảnh hưởng đến thai nhi."

Lúc mẹ rời khỏi và cánh cửa phòng đóng lại, Tầm khẽ khàng nằm xuống. Những khung cảnh trong thanh lâu ban nãy cứ hiển hiện trong đầu. Tầm từng nghĩ, nếu Tường muốn cưới thêm vợ lẽ thì cô cũng sẽ thuận ý nhưng cái chuyện ân ái với một kĩ nữ thì thật khó chấp nhận. Có thể Tường không cố ý, dẫu vậy với tình trạng mất tự chủ đó lỡ như cậu thực sự đã... Tầm liền nhắm mắt, sợ phải nghĩ nữa.

Nhắc thấy bóng mẹ, Tường sốt ruột hỏi, "vợ con thế nào ạ?". Bà Tư cười nhẹ, Tầm ổn rồi vừa mới ngủ. Thở ra nhẹ nhõm xong, tiếp cậu lương lự, Tầm có nói gì về chuyện ở thanh lâu? Bà bảo với con trai, hiện tại lòng Tầm đang rối lắm nên chẳng nghĩ được gì đâu, trước mắt cứ để con bé nghỉ ngơi sau đó mới tính việc cần làm tiếp theo. Lòng nặng nề như bị chất đá, Tường muốn nói rõ ràng với vợ lần nữa nhưng xem ra tình hình chẳng mấy tốt đẹp.

Trong khi lòng ai nấy đều rối rắm thì Ái rất hài lòng về kế sách thuận lợi này, liên tục khen Ni làm tốt. Từ việc mua chuộc Tô với Mị, đến gói thuốc khiến người ta mê man suốt hai canh giờ và việc tính toán thời gian chính xác để Tầm chứng kiến sự việc, tất cả đều hoàn hảo khi dàn dựng lên một vở tuồng hay. Ni hỏi:

"Mợ dự định bước kế tiếp là gì chưa ạ?"

"Còn làm gì nữa, chỉ việc ngồi xem tuồng diễn ra thế nào thôi. Dù có tin Tường đến mấy nhưng đã trông thấy cảnh ở trên giường như vậy thì thật khó lòng. Sự nghi hoặc sẽ làm rạn nứt tình cảm giữa Tầm và Tường."

"Mợ nói đúng. Còn về Mị thì sao? Mợ có nghĩ cô ả sẽ nói ra sự thật?"

Ái nằm trên trường kỷ, mắt nhắm và miệng mở ra chậm rãi:

"Mị chẳng có gan dám thừa nhận đâu. Người mà cô ả ra tay hại là xã trưởng, không giấu bí mật này đến cùng thì thôi chứ đại gì nói ra để bị phạt. Cứ đưa tiền cho cô ả chuộc thân như đã hứa, rồi bắt ép rời khỏi đây."

Ni gật đầu. Ái mở mắt, nhẹ nhàng ngồi dậy. Ni ngạc nhiên, "mợ muốn đi đâu sao?". Ái nhếch môi mà rằng, "tuồng muốn hay thì phải thêm kịch tính, ta đang theo đà mượn nước đẩy thuyền thôi. Mợ Tầm hẳn đang rối lòng lắm, ta phải đến an ủi".

Ái gõ cửa và lên tiếng hỏi. Lát sau cô nghe Tầm cất giọng mời thì mau chóng bước vào. Ái đến bên giường, Tầm đã ngồi dậy từ lúc nào. Trước, Ái hỏi thăm em dâu khỏe chưa rồi sau đó lại khéo léo nói về chuyện của Tường với Mị. Trông dáng vẻ nghỉ ngơi ấy, Ái vội nói giúp cho Tường:

"Chị không biết rõ chuyện như thế nào vì Tường chỉ nói riêng với mẹ Tư thôi nhưng mà chị nghĩ cậu ấy không phải hạng đàn ông dễ dãi."

Tầm im lặng, bản thân lúc này chưa đủ tỉnh táo để phán đoán chuyện này. Ái thoáng quan sát biểu hiện trên mặt Tầm, rồi từ nói giúp lại chuyển sang nghỉ ngơi:

"Cũng khó trách nếu em tỏ ra không tin Tường. Thú thực, tuy miệng chị nói vậy nhưng lòng còn chút ngờ ngợ bởi tận mắt thấy Tường ở trên giường với Mị, lại tận tai nghe Mị kể rõ vậy thì lý nào lại không để tâm."

Tầm tiếp tục lặng thinh, vẻ mặt mang chút gì khó xử và tránh né. Dĩ nhiên Ái nhận ra đòn công kích ngầm của mình đã hữu hiệu liền làm bộ làm tịch nắm tay em dâu, diễn nốt vai làm người hòa giải:

"Nói ra thì đàn ông ai cũng thế em ạ, đàn bà như mình biết làm sao. Dù Tường nhất thời say mê một kĩ nữ như Mị, thì chuyện ân ái cũng là điều khó tránh. Làm gì có chuyện chỉ uống một ly rượu là đã say ngất và không biết chuyện gì. Tường đã thương Mị thì phận làm vợ như em cứ chấp nhận cho qua chuyện."

Tự dưng Tầm yên lặng một thoáng, sau đó đưa mắt nhìn Ái đang nở nụ cười an ủi. Cùng lúc có dòng suy nghĩ kỳ lạ lướt qua đầu Tầm. Là điều gì đó khác thường trong những lời lẽ vừa rồi từ cô chị dâu xinh đẹp ấy.

"Em hiểu rồi, cảm ơn chị đã khuyên nhủ. Em thấy buồn ngủ nên muốn nằm."

Ái gật đầu, bảo em dâu nghỉ đi. Khi vừa quay lưng đi, cô nàng nham hiểm này đã mỉm cười thỏa mãn. Tuy nhiên, Ái cứ ngỡ rằng dáng vẻ lạ lùng của Tầm là do bị lung lay tâm tưởng nhưng kỳ thật, Tầm lại đang suy nghĩ về câu nói cuối cùng ban nãy. Nếu Tường chỉ nói riêng với mẹ Tư về chuyện ở thanh lâu thì tại sao Ái lại biết Tường choáng ngất sau khi uống có một ly rượu? Rõ ràng chính Ái bảo mình không hề được nghe chuyện. Đến lúc này thì trong lòng Tầm bắt đầu xuất hiện sự nghi ngờ mơ hồ. Lý nào mọi việc không như những gì đã diễn ra?

Tối, Tường mang com đến đứng trước cửa phòng đóng im lìm. Tầm ở trong đó suốt đến tận bây giờ, cậu biết vợ muốn tránh mặt mình. Ngồi định mang com lên cho mợ nhưng cậu muốn đi thay. Dù ít dù nhiều, Tường vẫn mong được thấy Tầm, có vậy lòng mới yên tâm. Nhưng sự mong mỏi ấy không dễ dàng vì cậu đã đứng khá lâu và cũng gọi cửa nhiều lần nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng tuyệt đối. Ánh mắt buồn bã, Tường tự hỏi là Tầm đã ngủ hay đang đứng lặng lẽ đằng sau cánh cửa ấy và nhất quyết không trả lời mình.

Tường hiểu tâm trạng hiện tại của vợ, cũng như lòng cậu đang rối bời khi không chắc rằng mình có ân ái với Mị trong cơn mê đó. Cậu chẳng nhớ bất kỳ chuyện gì vì vậy càng thêm hoài nghi chính bản thân. Vì biết rõ tình cảm của Tầm nên cậu cảm thông hơn trước sự hờn trách này. Tường khẽ khàng đặt khay gỗ xuống đất, nhắc Tầm vài lời rồi xoay lưng đi.

Khá lâu sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Tầm nhìn ra ngoài nơi Tường vừa đứng sau đó nhìn xuống khay gỗ có cơm và thức ăn để ở trước cửa. Bây giờ, em chưa thể đối diện với mình để lắng nghe điều gì cả. Lòng em ngổn ngang như tơ vò. Và em đang cố tưởng tượng những uẩn khúc đằng sau sự việc này. Minh à...

Vì tâm trạng rối bời mà Tường khó lòng tập trung vào việc thảo đơn của dân. Sáng nay, Tầm vẫn không chịu gặp cậu. Tường đến nhà thẳng Tô hỏi rõ ràng về chuyện xảy ra hôm qua. Dĩ nhiên hắn không nói thật mà đáp quanh co mơ hồ rằng, "ngài và tôi đã uống vài ly rượu, sau đó tôi đi nhà xí lúc quay lại đã chẳng thấy ngài đâu". Dù Tường nhất quyết nói mình chỉ uống một ly rượu thì hắn cứ tỉnh bơ, ngài nhớ nhầm rồi!

Vừa hay, có tên lính mang thư đến cho Tường, thưa đây là thư của Đỗ tri huyện. Cậu nhanh chóng mở ra xem. Đỗ tri huyện viết ông đã giải quyết xong việc và chuẩn bị đến gặp quan tri phủ, yêu cầu Tường mười ngày sau phải lên huyện gặp ông. Tường xếp thư lại, nghĩ mình sắp phải gặp quan tri phủ rồi. Dù muốn dù không cũng đành gác chuyện ở thanh lâu sang một bên.

Lại có tên sai nha đi vào thưa, cô Quyên con gái Đỗ tri huyện báo có việc muốn gặp xã trưởng. Đang lúc ngổn ngang thế này mà lại gặp Quyên, Tường thờ dãi, từ cái hôm bị từ chối đến nay Quyên ít làm phiền cậu rồi vậy sao hôm nay còn đến đây. Tường ra dấu cho tên sai nha, hắn lui ra. Lát sau, Quyên đi vào.

Tường đến trước mặt Quyên, cúi chào lạy lễ và hỏi cô có chuyện gì không? Cũng mười ngày trôi qua, hôm nay Quyên mới gặp lại Tường, lòng muốn hỏi người có nhớ ta không. Nhưng nghĩ lại, kẻ lạnh lùng này đã cự tuyệt mình tàn nhẫn như vậy thì hà cớ gì cô phải hạ mình lần nữa. Càng làm thế, Tường càng thờ ơ hơn. Nên sau cùng, Quyên lên tiếng nghe lãnh đạm:

"Người nhận được thư của cha rồi phải không? Vài ngày nữa, người sẽ lên huyện và ta muốn đi cùng người."

"Tại sao?"

"Chẳng vì sao cả, chỉ là ta muốn về nhà thăm cha ta, tiện thể có người đi cùng nên cũng an tâm hơn."

"Còn cậu Kiên?"

"Kiên vẫn phải ở lại xã Thổ theo lệnh của cha hắn. Và lại, hắn là gì của ta mà suốt ngày đi theo ta chứ. Ta cũng đã nói với hắn rồi."

Tường thấy khó lòng từ chối yêu cầu này. Quyên muốn về nhà, nay cậu cũng phải lên huyện vì vậy có thể xem là tiện đường. Chưa kể Đỗ tri huyện đã giao phó trách nhiệm trông nom con gái cho Tường, đây xem như là công việc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 33: Những chuyện thấy trước mắt, cũng chưa hẳn là sự thật!

Tầm đang ngồi bên bàn đá và suy nghĩ về chuyện của Tường thì Ngài lên tiếng thưa, "có cậu Kiên muốn gặp mợ". Rất nhanh, bóng dáng Kiên xuất hiện. Vừa ngồi xuống, cậu đã nói rõ lý do mình đến đây là vì tình cờ hay chuyện Tầm bắt gặp Tường ở thanh lâu rồi kích động ngất đi nên muốn đến thăm hỏi. Tầm mỉm cười đáp mình đã khỏe, cậu cứ yên tâm.

"Rốt cuộc, sự việc hôm ấy là như thế nào mà khiến tiên nữ bị ngất như thế?"

Nghe Kiên hỏi vậy, Tầm có đôi chút lưỡng lự, dẫu sao cũng không nên mang việc nhà kể lể cho người ngoài nghe. Kiên liền hạ giọng: "Tiên nữ có xem ta là bằng hữu? Lý nào lại nghĩ ta sẽ đi loan tin khắp xã Thổ?". Tầm lắc đầu, chỉ sợ làm phiền cậu thôi. Trông về mặt chẳng mấy hài lòng của Kiên, cô đành kể rõ mọi chuyện. Tầm vừa dứt lời thì đúng lúc thế nào Ni tình cờ đi ngang qua, nghe được.

"Thật là có chuyện như thế?" Kiên bất ngờ, "Tên Triệu Tường uống rượu say rồi cùng kĩ nữ kia... làm cái việc xấu hổ đó à?"

Tầm không đáp, và bởi dáng vẻ yên lặng đó đã khiến Kiên nhận ra mình vừa nói những lời chẳng hay ho gì. Dù sao Tường cũng là chồng tiên nữ, dùng từ "xấu hổ" kia thì có phần hơi quá. Nhanh chóng, Kiên đỡ lời:

"Chỉ là do ta không nghĩ rằng Tường lại làm vậy, nên thấy bất ngờ."

"Cậu Kiên cũng nghĩ chuyện này có nhầm lẫn?" Tầm hỏi.

"Ừm, chẳng qua là ta khá hiểu rõ tính của Triệu Tường. Tuy chẳng thích gì nhưng kỳ thực ta thấy hắn đúng chất nam tử hán đại trượng phu, lại hết lòng thương yêu tiên nữ và nhất quyết cự tuyệt cô gái mình không có tình cảm như chị Quyên. Một người như vậy thì chẳng thể nào háo sắc, vào thanh lâu tìm

kĩ nữ."

Nghe Kiên nói rành rẽ về Tường như vậy, Tầm chợt thấy lòng nhẹ đi nhiều. Phải, Triệu Tường mà Tầm biết từ nhỏ đến lớn, chính là như thế! Dù nghịch ngợm, bướng bỉnh và cao ngạo nhưng ngay từ bé cậu đã tỏ ra chính trực, kiên định. Vì ngay thẳng nên Tường sẽ không che giấu, nếu thực sự cậu thích Mị thì sẽ nói thẳng cho vợ biết. Lòng Tầm vốn luôn tin thế nhưng cái chuyện tận mắt thấy cảnh trái ngang đó thì phải làm sao đây? Tầm vẫn chưa thể hanh thông được.

Như đọc được ý nghĩ của Tầm, Kiên chợt thờ dãi: "Tiên nữ tận mắt thấy chồng cùng một kĩ nữ ở trên giường thì cũng khó lòng nghĩ thông. Nhưng, giống như chuyện Tôn Tẩn giả điên qua mắt Bàng Quyên, sự việc giấu ở trước mắt cũng chưa chắc là thật. Thiết nghĩ, biết đâu chuyện bất tại trận này cũng như thế."

Lời gọi ý ấy bất giác khiến Tầm nhớ đến lời kể của Tường với mẹ Tư, rằng chỉ uống một ly rượu mà lại thấy choáng váng và tiếp theo là câu nói kỳ lạ của Ái. Ngay cả biểu hiện sùng sốt trên mặt Tường ngay lúc ấy, cả nụ cười ẩn ý trên môi Mị nữa. Ban đầu nhìn vào vẻ như mọi việc rất bình thường nhưng nếu bình tĩnh suy xét tường tận thì hóa ra lại cảm giác bất thường. Rõ ràng có uẩn khúc!

"Thế thanh lâu Tường đến tên là gì?" Kiên tự dưng hỏi điều này.

Tầm nói ra tên thanh lâu đó. Tức thì, hình ảnh cô kĩ nữ diu một chàng trai đi vào phòng hiện ra trong đầu Kiên. Hóa ra vị khách say ngất lần đó chính là Tường. Thế thì thật kỳ lạ! Giả sử nói Tường si mê nên đến tìm Mị thì vì sao khi ấy trông hẩn ta như bị bất tỉnh chẳng hay biết gì cả. Nếu là vậy, không lẽ... Kiên liền kể cho Tầm nghe về cảnh tượng đã thấy hôm ấy. Nghe xong, Tầm kinh ngạc:

"Ý cậu Kiên là, Tường hoàn toàn bất tỉnh khi được Mị diu vào phòng?"

"Phải, rất có thể ai đó đã dàn dựng chuyện này."

Không chỉ riêng Tầm mà Ni đứng sau bức tường gạch cũng không khỏi giật mình. Chẳng hiểu từ đâu xuất hiện một kẻ phá đám, vô tình thế nào lại thấy ngay cảnh Mị diu Tường đang bất tỉnh vào phòng. Kế hoạch đáng ra đã rất thuận lợi, vậy mà bất chợt bị phanh phui bởi điều chẳng ngờ đến. Rồi Ni nghe Kiên bảo:

"Tiên nữ hãy cho gọi Mị đến đây hỏi rõ, có ta làm chứng ba mặt một lời, thế nào cũng tìm ra sự thật."

Không xong rồi, phải báo cho mẹ Ái biết ngay! Ni lập tức quay lưng, chân vô ý đạp lên nhánh cây khô bên dưới gây nên tiếng động khẽ. Và Tầm nghe thấy, liền quay lại nhìn. Tuy khá nhanh nhưng Tầm vẫn kịp nhận ra bóng dáng con Ni. Đảo mắt nghĩ ngợi, Tầm liền gọi Ngải đến.

Ái đứng phắt dậy sau khi nghe Ni hót hải chạy về báo tin. Nghiến răng, Ái siết chặt miếng vải trải bàn, khi không con trai quan tri phủ đến đứng ngay thanh lâu đó chứ. Đã thế hẩn còn là bằng hữu của Tầm nên mới đến đây nói giúp. Cứ ngỡ sắp có tuồng hay để xem nào ngờ bị phá hỏng hết! Không thể để Mị gặp Tầm và Kiên được, phải ngăn chặn ngay! Á ta xem chừng sẽ khai hết mọi chuyện. Ái không muốn phải rời khỏi nhà họ Triệu chỉ bởi một ả kĩ nữ đâu.

Ái lệnh cho Ni đến thanh lâu, lấy tiền chuộc thân cho Mị rồi bảo ả rời khỏi xã Thổ ngay, chớ có quay về nếu còn muốn giữ lấy cái mạng. Ni rời đi ngay tức khắc.

Nhờ Ni nhanh nhẹn đến trước Ngải nên Mị đã kịp rời khỏi thanh lâu. Nghe Ni báo con trai quan tri phủ phát hiện ra sự thật, cô ả hốt hoảng chạy đến bến đò rồi đi mất tăm. Ngải đành quay về báo với Tầm đã chậm một bước. Tầm nhìn sang Kiên:

"Đúng như suy đoán, Mị đã bị mua chuộc bởi kẻ đứng phía sau chuyện này."

"Tức thật! Nếu nhanh chân một chút thì ta sẽ biết kẻ ấy là ai."

Trong khi Kiên tiếc rề về việc để sống mất nhân chứng quan trọng thì Tầm lại có câu trả lời rồi. Ban nãy Ni chắc chắn đã nghe được cuộc nói chuyện này, và ngay sau đó Mị rời khỏi thanh lâu. Đây dĩ nhiên không phải trùng hợp. Tầm không nghĩ Ni chủ mưu mà chính là kẻ khác. Dù chưa có chứng cứ rõ ràng nhưng cô đã bắt đầu mang những nghi hoặc về "người đó".

"Tầm cảm tạ cậu Kiên, dẫu đã để sống thủ phạm nhưng cũng giúp Tầm hiểu ra Tường bị hãm hại. Nếu không có cậu, Tầm chẳng biết nên làm gì."

Kiên gật đầu cười: "Có gì đâu, giúp được tiên nữ thì ta vui lắm. Từ giờ nếu có chuyện gì khó khăn tiên nữ cứ tìm ta, đừng khách khí".

Đầu giờ Ngọ, Tường về nhà với dáng vẻ phiến muộn bởi nghĩ không biết làm cách nào để vợ chịu gặp mình. Nếu cứ kéo dài thế này hẩn cậu buồn chết mất thôi. Còn buồn cả chuyện đêm không được thủ thi với Bảo Bối, đứa con đang thành hình trong bụng Tầm. Đang nén tiếng thờ dãi thì chợt, Tường ngạc nhiên thấy Tầm ngồi bên bàn đá, chăm chú may áo. Còn chưa biết làm gì thì Tầm đã ngược lên nhìn cậu và cười tươi:

"Mình về rồi sao? Đến xem thử em may áo cho con có đẹp không?"

Tường đã kinh ngạc đến nỗi ngỡ rằng vợ đang gọi một "mình" nào khác chứ chẳng phải cậu. Mãi đến khi Tầm cất tiếng gọi lần nữa thì Tường mới tin đấy là mình, liền bước đến. Cậu vừa ngồi xuống là Tầm đã đưa chiếc áo nhỏ nhắn đang may dở cho xem rồi hỏi, mình thấy đẹp không? Lúng túng vì chưa hiểu mười mười gì, Tường đành nhìn chiếc áo của con mà khen đẹp. Trông vợ tỏ ra vui vẻ hài lòng, cậu lưỡng lự hỏi:

"Minh không còn trách ta về chuyện với Mị ư?"

Tầm ngừng may, đưa mắt nhìn gương mặt chồng đầy khó hiểu, cất tiếng:

"Minh không có lỗi, tại sao em phải trách?"

"Nhưng hôm qua rõ ràng mình rất giận nên đã tránh mặt ta..."

"Không hẳn thế mà chỉ là em phải suy nghĩ vài chuyện." Tầm mỉm cười, "Nhưng giờ mọi thứ đã sáng tỏ rồi chúng ta không cần phải bận tâm nữa."

"Sáng tỏ là thế nào?"

"Chỉ là một chút hiểu lầm thôi. Chẳng phải mình mong em hiểu mình à, giờ thì tốt rồi, chúng ta cứ xem đó là chuyện ngoài ý muốn."

Đã định hỏi thêm về Mị nhưng khi trông về mặt tươi sáng của Tầm, Tường lại thôi, thiết nghĩ điều quan trọng là hai người có thể trở lại như trước đây rồi. Như trút bỏ gánh nặng trong lòng, cậu nhẹ nhàng ôm vợ. Tầm cũng nhắm mắt áp mặt vào bờ ngực rắn rỏi ấy, cảm giác bình yên. Đôi lúc, vợ chồng không thể tránh khỏi hiểu lầm và xa cách. Được chốc lát, cô nghe Tường nói:

"Vài ngày nữa, ta sẽ lên huyện gặp Đỗ tri huyện. Có cô Quyên đi cùng nữa."

Tầm chậm rãi rời khỏi lòng Tường, nhìn với vẻ ngạc nhiên. Tường giải thích:

"Ta và Đỗ tri huyện sẽ đến gặp quan tri phủ, trình bày về việc giữ chức xã trưởng. Còn cô Quyên là do muốn trở về nhà thăm cha nên tiện đường đi cùng."

Chuyện thứ nhất thì không sao, nhưng qua chuyện thứ hai là Tầm hơi lo rồi. Cứ hễ nghĩ đến Quyên còn tình cảm sâu đậm với Tường thì Tầm lại canh cánh trong lòng. Nay cả hai cùng đi lên huyện, khéo chẳng rõ có xảy ra chuyện gì chẳng. Tính Quyên bướng bỉnh, Tầm biết. Còn Tường bề ngoài lạnh nhạt như thế nhưng thực ra hay mềm lòng, vậy nên mới không an tâm.

Thấy vợ im lặng, Tường liền nắm tay và trấn an. Trông Tầm vẻ như còn chưa yên tâm nên cậu khê khàng đặt tay lên bụng cô, thủ thủ:

"Bảo Bối này, con hãy thay cha nói với mẹ rằng, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhất định, giữa cha và cô Quyên sẽ không xảy ra việc gì hết. Mẹ mà buồn thì cha không an lòng mà đi huyện đâu. Con nhớ nói nhé."

Trước việc làm đùa nghịch của Tường, Tầm không khỏi buồn cười. Vô nhẹ vào bàn tay đang xoa bụng mình, Tầm nhắc nhở:

"Minh chỉ giỏi nói ngọt. Minh nhớ đấy, phải cẩn thận mọi chuyện."

Tường gõ nhẹ vào mũi vợ, biết rồi! Dẫu Tầm cười nhưng lòng vẫn cứ canh cánh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 34: Sinh con trai hay là con gái?

Tối lên giường, Liêm thấy vợ mang vẻ trầm tư, nghĩ là người đang mệt mỏi do mang thai nên lo lắng hỏi han. Ái lắc đầu cười dịu dàng. Rồi Liêm chợt bảo:

"Có lẽ ta sẽ đến lớp thầy Văn, tiếp tục học để chờ khoa thi sắp tới."

"Minh vẫn muốn đi thi à?"

"Đúng vậy, ta từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng chuyên tâm vào sách vở cốt là để chờ đến ngày công thành danh toại, phần cũng làm cha và các mẹ vui lòng. Nhưng rồi ta lại bỏ ngang vì chuyện của chúng ta nên thấy có lỗi. Tường cũng đã là Giám sinh, còn giữ chức xã trưởng, ta là anh lớn lý nào lại nhàn hạ ở nhà."

Trước việc chồng có chí với con đường công danh như thế, Ái dĩ nhiên đồng thuận. Lúc trở về nhà, thấy Tường tài cao học rộng như vậy cô có chút lo lắng về Liêm. Đáng lý đã có thể đỗ đạt công danh mà giờ lại như thành kẻ nhàn rồi. Quyền hành trong nhà không nắm, danh quyền bên ngoài cũng không nổi thì biết lấy gì độ với cậu em trai Giám sinh chứ. Nay nghe Liêm đề cập đến học hành thi cử, Ái phần khởi lắm. Chồng cô đâu phải ngu si dốt nát, khéo còn thông minh hơn Tường ấy chứ. Nên nhất định, Liêm sẽ đỗ làm quan cho xem.

"Ta sẽ thi đỗ, và chuyện tiếp theo là chờ con chúng ta ra đời khỏe mạnh." Liêm đặt tay lên bụng vợ ân cần, "không biết là trai hay gái, ta nôn nóng quá."

"Em muốn là con trai."

"Cũng không nhất thiết phải thế, con gái cũng rất tốt."

"Cháu đích tôn của nhà họ Triệu nếu là con trai thì hay hơn, như thế con nó mới trở thành người thừa kế chứ."

"Không sao, đâu cần phải làm người thừa kế thì mới hay."

Trong khi Liêm nói những lời nhàn nhả đó thì mặt Ái tỏ rõ vẻ không vui. Liêm chẳng những ôn hòa, hiền lành mà còn là một người thích an phận thủ thường, với chuyện tranh quyền càng không hứng thú. Bất giác Ái thấy chông chênh. Bản thân không ngừng lo nghĩ cho con còn chồng mình thì thờ ơ. Nếu chỉ mỗi Ái biết suy tính, liệu cuộc chiến giành quyền ngầm ngầm này có thể giành phần thắng?

Sáng vừa rời khỏi phòng, Ái đã chạm mặt em dâu. Đối diện, Tầm khẽ chào. Lại nhớ đến chuyện hôm qua suýt nữa bị bại lộ, Ái liền lên tiếng kiêu rào trước đón sau:

"Nghe nói em và Tường đã hòa giải, chị lấy làm mừng lắm."

Kể từ lúc mang những nghi hoặc về Ái, nhất là sau chuyện của kĩ nữ Mị kia, Tầm có đôi chút dè chừng, lại cảm thấy hơi buồn cười trước biểu hiện tỏ ra như chẳng biết gì này. Lúc đầu không để ý thì thôi, nhưng giờ để ý rồi Tầm mới phát hiện thái độ của chị dâu hình như giả tạo thế nào ấy. Tầm mỉm cười đáp:

"Cảm ơn chị đã quan tâm, vợ chồng mà, đôi lúc không thể tránh khỏi tranh cãi xung đột nhưng sau cùng mọi chuyện đều ổn."

"Ừm, vậy là tốt rồi, chị cứ lo mai ấy. Nhưng mà chị thấy phục em lắm, dễ dàng chấp nhận và bỏ qua chuyện chồng đi tìm kĩ nữ. Cũng phải, tốt hơn hết là cứ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi."

Nghe lời lẽ Ái hàm chứa sự mỉa mai, Tầm cũng chỉ trả lời điềm nhiên:

"Em nghĩ đấy chẳng qua là sự tin tưởng thôi."

"Niềm tin của em lớn lao quá." Ái kín đáo cười giễu, "Đến nỗi chồng gây ra lỗi lầm gì thì cũng đều bỏ qua hết."

Tầm nhìn chị dâu bằng ánh mắt nửa nghiêm túc nửa ẩn ý khi bảo rõ ràng:

"Về chuyện của Mị, Tường không có lỗi thì tại sao em phải hờn giận chứ."

Dù biết rõ đấy có nghĩa là gì nhưng Ái cũng vờ nhún mày, khó hiểu. Lần thứ hai Tầm lại thấy buồn cười bởi đáng về ấy, mới chậm rãi tiếp:

"Dường như ai đó đã cố tình dàn xếp chuyện này để em hiểu lầm Tường."

"Vậy ư? Sao em lại nghĩ thế?"

"Phần là linh cảm của đàn bà, phần còn lại là bởi có nhiều điều kỳ lạ lẫn trùng hợp xung quanh việc bắt gian tại giường này. Dĩ nhiên đấy là suy nghĩ của em thôi, nói khơi khơi không chứng không cứ thì chả ma nào tin."

Ái nhận ra, chốc chốc Tầm hướng đôi mắt dò xét đầy ngụ ý vào mình. Nhưng Tầm đã quên mất Ái từng làm nghề gì ư? Một cô đào hát tuồng. Dĩ nhiên diễn kịch thì không ai giới bằng cô được, nên cứ thần nhiên hỏi:

"Em đã nghĩ kẻ đó là ai chưa?"

Nở nụ cười thoáng qua, Tầm bước chậm đến gần và cố ý đứng kề bên chứ không phải đối diện, để có thể thì thầm những lời này vào tai chị dâu:

"Bây giờ tất cả vẫn chưa rõ ràng nên em không thể kết tội bừa. Duy có điều, em sẽ bắt đầu chú ý đến kẻ ấy. Em mong rằng mình đã làm nhưng nếu em phát hiện hẳn thực sự rắp tâm muốn gây chuyện trong nhà họ Triệu thì dù không rõ ý đó là gì thì em cũng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua."

Buông lời cảnh cáo ngầm xong, Tầm xin phép đi trước. Bây giờ Ni mới nhìn Ái:

"Hình như mợ Tầm đã biết mợ đứng đằng sau chuyện của Mị."

Trái với vẻ lo lắng của con bé hầu, Ái khẽ nhếch môi: "Biết thì đã sao, chẳng qua cô ta cũng chỉ là nghi ngờ thôi đâu thể làm gì được". Ái cũng hiểu Tầm đâu phải loại đàn bà tầm thường, Tầm từng được cho đi học vì trí thông minh chẳng thua kém Liêm. Sợ thì không nhưng cô bắt đầu nhận ra một kẻ ngang đường phiền phức rồi.

Tầm trưa, mọi người đang dùng bữa thì bà Hai nhìn Tầm và Ái, chột nói:

"Tầm thích ăn ngọt, còn Ái lại thích ăn chua thì phải."

Tầm và Ái nhìn nhau, tỏ vẻ chưa hiểu ý lắm. Tức thì, Tường tỏ mò hỏi ăn chua và ăn ngọt thì thế nào ạ? Bà Tư khẽ cười trước vẻ mặt ngờ ngác của con trai. Vừa hay, Hỷ đứng gần bên mới nhanh chóng lên tiếng:

"Các cậu các mợ không biết ông bà ta hay nói, đàn bà mang thai mà ăn ngọt thì sẽ sinh con trai và ngược lại ăn chua thì sinh con gái ạ."

Tường, Tầm và Liêm cùng đồng thanh hỏi là thật sao? Riêng Ái thì đột nhiên bất động. Rồi cô nghe giọng bà Tư nhỏ nhẹ cất lên:

"Nhưng chuyện sinh con thì không nói trước được. Tóm lại, phải chờ đến lúc hai đứa trẻ ra đời thì mới biết. Nhưng dù là trai hay gái thì đều tốt cả thôi."

Tường quay qua đặt tay lên bụng vợ, "khéo mình sinh con trai đấy". Tầm vò tỏ vẻ không hài lòng, "con gái thì mình không thích à". Tường lắc đầu, "con gái tốt lắm chứ vì sẽ giống mình". Những lời nói đùa qua lại của hai người vô tình ghim vào lòng Ái nỗi lo lắng bất an. Nhìn xuống món ăn đang ăn dở, cô liên tục tự hỏi mình sẽ sinh con gái ư? Không được! Nó nhất định phải là con trai!

"Mình làm sao thế? Một ở đâu à?" Liêm ngạc nhiên nhìn vợ.

Ái thoáng giật mình, khẽ lắc đầu. Cùng lúc, giọng bà Ba vang lên khá lãnh đạm:

"Thấy trong người không khỏe thì nên nói. Cô đừng quên mình đang mang thai, phải chú ý giữ gìn để đứa bé bình an được sinh ra."

Ái đáp vâng thật khẽ, lòng bồn chồn đến nỗi không thể ăn tiếp bữa cơm dở dang. Mẹ chồng vốn không xem Ái ra gì nay nếu sinh con gái không phải người thừa kế thì cô còn bị khinh rẻ bao nhiêu. Tuy bà Tư bảo rằng, việc ăn chua hay ăn ngọt thì chưa chắc đúng nhưng lỡ như điều ấy thành hiện thực thì sao? Họa chăng chờ đến lúc sinh nở mới biết thì đã quá muộn rồi.

Nhận ra Ái hình như đang sợ hãi điều gì, Ni liền hỏi khi cả hai trên đường trở về phòng. Ái bồn chồn kể cho Ni nghe về chuyện ban nãy trong bữa ăn với chất giọng thật trầm. Nghe xong, Ni nói vớt vát như thể trấn an:

"Đấy chẳng qua là ông bà bảo vui thôi, mợ đừng quá bận tâm."

"Người không biết những kinh nghiệm tích lũy ngày trước đều là ông bà để lại hay sao? Đừng có nói với kiểu hời hợt thế! Làm sao biết điều đó không đúng?"

Bị mắng, Ni cúi đầu im lặng rồi lát sau ngập ngừng hỏi mợ sẽ làm gì. Chính Ái cũng đang tự hỏi mình điều này. Nếu Tầm mang thai con trai thì ông trời quá ưu ái cho Tường rồi. Như vậy địa vị của Tường càng thêm củng cố hơn. Vậy còn Ái, còn Liêm sẽ ra sao? Cô nhìn xuống bụng với hàng ngàn ý nghĩ âm ứ.

Vừa đúng lúc, Ái bỗng nghe Ngải và Hỷ nói với nhau về việc các bà bảo đến gặp thầy lang xin bốc thuốc bồi bổ cho hai mợ. Ni tự đứng lên tiếng bảo: "Khéo mỗi ngày phải nấu thuốc mấy canh giờ". Đang rối bời vì chưa biết phải làm gì thì Ái lập tức nghĩ đến một việc. Thật may làm sao, hai tên người làm ấy vô tình mở ra lối thoát mới cho cô nàng quý quyết này. Ánh mắt hần hờ sự độc ác, Ái cười khẽ.

Ái cất tiếng gọi, Ni mau chóng đến gần nghe dặn. Lời vừa dứt, Ni ngạc nhiên chốc lát rồi cũng y theo mà làm. Dõi theo bóng nhỏ rời đi, Ái thở ra một tiếng thật nhẹ. Kế sách mà cô vừa nghĩ ra chính là lợi dụng việc hầm thuốc bổ mỗi ngày mà bỏ thuốc để Tầm bị hư thai. Để tránh bị nghi ngờ, mỗi lần Ái bỏ ít thuốc vào đó, chỉ mười ngày sau là đứa bé chưa thành hình ấy sẽ về chầu Diêm vương. Nếu là con trai thì nó phải chết! Để tránh đêm dài lắm mộng nên sớm diệt trừ hậu họa.

Đầu giờ Mùi, Ngải đang ngập ngừng ngập dãi vì nấu thuốc thì Ni bước vào. Nói chuyện được dăm ba câu, Ni bảo để mình nấu phụ. Ngải đồng ý ngay thế là nhảy tốt đi nghỉ ngơi. Ni đến gần nồi thuốc bốc khói, cảm quát thôi lửa. Chưa đến nửa canh giờ là thuốc nấu xong, nhỏ bắc xuống đồ vào hai chén. Đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhỏ lấy gói thuốc bột ra rắc nhanh vào một chén.

Ni mang thuốc lên cho Tầm và Ái, lúc này đã ngồi ở phòng chính trò chuyện với các bà. Nhỏ cẩn thận đưa chén thuốc cho hai mợ xong liền bắt gặp cái nhìn kín đáo từ Ái. Ni khẽ gật đầu, bấy giờ Ái mới đưa mắt sang Tầm đang uống cạn chén thuốc. Chớ có trách ta độc ác! Nên trách là trách đứa trẻ đó đã đầu thai vào nhà họ Triệu! Khế nhếch môi, cô cũng từ từ uống hết chén thuốc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 35: Vợ hay chồng, ai sẽ gặp nạn?

Hôm nay trời còn tờ mờ sớm, Tường đã thức dậy, vận quần áo chỉnh tề để đi huyện theo hoạch định trước đó. Chuẩn bị hành trang xong, Tường nhìn vợ và ân cần dặn dò hãy giữ gìn sức khỏe chờ ngày mình trở về. Tầm gật đầu rồi ôm chồng.

Tường và mọi người cùng bước ra cửa. Bên ngoài đã có chiếc xe ngựa chờ sẵn. Gần đó, Quyên đang đứng chán chường vì cứ nghe lời dặn dò tỉ mỉ của Kiên. Vì còn việc phải ở lại xã Thổ nên cậu không đi cùng được, thế nên chẳng mấy an tâm. Đến lúc bức bội quá, Quyên liền leo tuốt lên xe ngựa.

Nghe các mẹ dặn dò xong, Tường đưa mắt sang vợ lần nữa. Tầm cũng nhìn cậu, mỉm cười gật đầu hàm ý bảo hãy yên tâm lên đường. Ngày trước lên tận kinh thành ở suốt mấy năm lại chẳng mấy may lo lắng gì nay chỉ đi huyện tầm mười ngày mà lòng thấp thỏm thế này, hẳn do Tầm đang mang thai nên Tường mới bồn chồn. Có tiếng Kiên cất lên bên cạnh đẩy thúc giục, bây giờ Tường mới chịu quay lưng.

Tên phu xe quát mạnh roi, con ngựa bước lộc cộc trên đường đất vắng vẻ. Tầm cứ dõi mắt theo chiếc xe ngựa hòa vào sương sớm còn chưa tan, khẽ đưa tay vẫy chào. Cái nhìn bỗng dừng đầy khắc khoải, người đi chỉ vừa cất bước mà kẻ ở lại đã thấy ngóng trông, vì lòng Tầm bất giác không yên. Đường như có một linh cảm xấu vừa dấy lên.

Dẫu đã đi xa lắm rồi mà Tường vẫn chưa chịu buông rèm cửa xe xuống, mãi nhìn đăm đăm về phía nhà họ Triệu. Tự dưng Quyên cất giọng lãnh đạm, "ở đây có trông mỗi con mắt cũng chẳng còn thấy người đâu! Xa nhau có mười ngày mà đã khô sở như thế sao?". Biết Quyên đang khó chịu, Tường đành lẳng lặng buông rèm cửa.

Liên đến gặp thầy Văn, cốt muốn được học tiếp chờ khoa thi gần kề. Nhắc thấy cậu học trò cũ, thầy Văn tỏ ra ngạc nhiên, cũng mấy tháng rồi mới gặp lại kể từ sau khi cậu bỏ nhà đi cùng Ái. Chào hỏi nhau dăm ba câu, Liên ngập ngừng hỏi ý thầy cho mình được học lại. Lễ dĩ nhiên ông đồng ý thôi.

Thầy Văn bảo Liên vào nhà, vừa hay có một bằng hữu lâu năm đến gặp nên ông muốn giới thiệu cho cậu. Vừa đi vào trong, Liên đã thấy một người đàn ông tầm lục tuần, dáng vẻ nho nhã nghiêm trang, nét mặt phúc hậu và sáng ngời kỳ lạ. Cậu ngầm đoán, hẳn đây không phải người tầm thường.

"Đây là thầy lang Phiệt, bạn tri kỷ của thầy mấy chục năm rồi. Ông ấy sống tận trên núi, thi thoảng mới xuống đây thăm thầy." Thầy Văn nhìn qua bằng hữu già, "còn đây là Triệu Liêm, con trai trưởng của xã trưởng. Thông minh sáng dạ và rất có chí tiến thủ, cậu ấy là học trò mà tôi ưng ý nhất."

Liên cúi chào lạy lễ. Thầy lang Phiệt cũng chào lại rồi quan sát Liêm từ trên xuống dưới với vẻ nửa hài lòng nửa thú vị. Cậu Hai nhà họ Triệu luôn gây ấn tượng với người khác bởi bề ngoài tri thức, nhã nhặn nhưng đối với thầy lang này, cậu còn mang một điều gì đó rất đặc biệt. Thứ ánh sáng diu dịu thanh tao thật kỳ lạ. Để rồi ông đưa tay vuốt chòm râu bạc, kiểu khá trầm tư.

Thầy Văn vừa rót trà vừa nói thêm cho Liêm biết về thầy lang Phiệt. Ông là thầy lang giỏi nhưng lại lui về miền sơn cước hành nghề cứu người nghèo. Vì vậy ít người ở xã này biết đến y thuật cao thâm của ông. Chẳng những thế, thầy lang Phiệt còn có duyên với Phật, tuy không khoác áo tu hành nhưng ngày ngày đều đọc kinh nghiên cứu Phật pháp. Những lễ vô thường ở đời, ông đều biết qua hết.

"Được gặp một người cao quý như thầy lang Phiệt quả là vinh dự, Liêm thấy mình thật hèn mọn." Liêm kính cẩn.

"Cậu Liêm đừng nói thế, tôi chẳng qua có chút tài mọn thôi, không dám nhận là người cao quý gì." Ông cười hỏi, "chẳng hay vì sao đang học mà cậu lại nghỉ?"

Thầy Văn kín đáo nhìn Liêm, chuyện cậu bỏ đi cùng cô đào cả xã này đều biết. Nghĩ mình vừa hỏi một câu không nên, thầy lang Phiệt liền bảo Liêm không muốn trả lời cũng chẳng sao. Vốn luôn điềm tĩnh nên Liêm đáp ý nhị rằng:

"Chỉ là do việc cưới vợ không được thuận ý thôi..."

"Vậy ra cậu Liêm đã lập gia thất rồi à?"

"Bây giờ mọi chuyện đã ổn nên có thể xem là thế. Tôi cũng sắp có con rồi."

Thầy lang Phiệt im lặng, lại tỏ ra suy tư. Hiển nhiên thầy Văn tinh ý nhận ra, lòng thắc mắc không biết bằng hữu già có ý gì với cậu học trò của mình. Trò chuyện thêm một lúc, Liêm xin phép sang thư phòng đọc sách. Chỉ chờ có thế, thầy Văn liền hỏi về biểu hiện khác thường ban nãy. Thầy lang Phiệt từ tốn nói:

"Tôi hơi ngạc nhiên khi cậu Liêm đã có vợ con."

"Nam nhân tuổi này mà lập gia thất thì có gì lạ chứ?"

Nhớ lại cảnh vừa rồi mới gặp Liêm, thầy lang Phiệt hạ giọng thật trầm:

"Tôi nhận ra cậu Liêm có một vàng sáng rất thoát tục nhẹ nhàng, xem chừng là người có căn duyên với cửa Phật đấy."

Đến lượt thầy Văn ngạc nhiên, thật thế ư? Thầy lang Phiệt gật đầu, bản thân nhìn người thì không bao giờ lầm. Cậu chủ trẻ đó ắt hẳn sẽ phải tìm đến con đường Phật pháp, chỉ là sớm hay muộn thôi. Có thể bây giờ Liêm còn mỗi dây duyên nợ với một số người nhưng rồi cũng nhanh cắt đứt, rồi bỏ phàm tục mà tu hành. Rồi ông chợt buông một câu, si mê thì cũng có ngày tỉnh ngộ!

Đúng ba ngày sau, Tường và Quyên lên tới huyện. Xe ngựa đưa hai người đến trước cửa Đỗ phủ thì dừng lại. Tường phải vào gặp Đỗ tri huyện chào một tiếng rồi mới tìm nhà trọ nghỉ ngơi. Cả hai vừa đi vào trong là đám người làm chạy ừ ra thưa, ông chờ cô Quyên và cậu Tường lâu rồi. Họ liền cất bước.

Khi ấy ở nhà họ Triệu, Ni lại mang thuốc lên cho hai mẹ uống. Để tránh nghi ngờ, Ni để Ngải nấu thuốc rồi lên bỏ thuốc vào chén của Tầm trong lúc đi từ nhà bếp đến phòng chính. Vẫn như mọi lần, trước khi cầm chén thuốc đưa lên miệng là Ái kín đáo nhìn Tầm uống cạn phần thuốc kia. Đã một tuần qua, Tầm không hề biết mình đã uống những chén thuốc đang giết dần đứa con chưa thành hình ở trong bụng. Tầm đâu ngờ được có một kẻ lại ra tay tàn ác đến thế, vì quyền lực mà sẵn sàng ra tay với một đứa trẻ còn trong trứng nước.

Đặt chén thuốc đã uống cạn xuống bàn, Tầm đưa mắt nhìn ra bên ngoài bầu trời tấp nập. Nghĩ, hẳn bây giờ Tường đã đến nơi, mong rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nhưng sao cái cảm giác bất an này là gì nhỉ, đã mấy ngày qua rồi và cứ như thể là một điềm báo trước. Đang nghĩ ngợi miên man thì chợt Tầm thấy bầu trời đang tấp nập chuyển qua tối sầm báo hiệu sắp có mưa lớn. Gió thổi cuồn.

Sấm sét bất ngờ đánh dữ dội, đến nỗi ai nấy đều giật mình. Tầm nhắm mắt lại, đưa tay lên bịt tai. lát sau Tầm vừa hạ tay xuống thì đột nhiên chiếc vòng cẩm ngọc chẳng rõ thế nào lại nứt ra, rơi nhanh xuống nền gạch trước cái nhìn đứng yên của cô...

Khi đó ở Đỗ phủ, Tường nói chuyện xong liền nghe Đỗ tri huyện bảo hãy ở lại đây nghỉ ngơi không cần phải tìm nhà trọ. Toan từ chối nhưng thấy nét mặt ông kiên quyết như vậy, cậu đành nghe theo, bảo mình ra ngoài xe ngựa lấy hành trang.

Vừa bước ra đến cửa, Tường bỗng nghe có âm thanh huyền ảo trong sân phủ, một đám lính đang vật lộn với một người nào đó. Mọi chuyện diễn ra chớp nhoáng khi Tường thỉnh thoảng thấy kẻ đó đẩy ngã những tên lính, tay cầm lăm lăm thanh đao và la hét điên cuồng đồng thời lao đến chỗ mình.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tường như bị hóa đá bởi chưa định hình được điều gì nên cứ đứng yên tại chỗ. Nhưng cũng trong khoảnh khắc rất nhanh tiếp theo, một bóng dáng nhỏ nhắn đã lao đến che chắn cho Tường. Để rồi khi kịp nhận ra đây là Quyên thì cũng là lúc cậu nghe tiếng "xoẹt". Bóng dáng cô chủ ấy ngã xuống, còn kẻ điên loạn kia thì ngay tức khắc bị đám lính lao vào tóm gọn. Mọi thứ đều hỗn loạn. Đám lính nói đây là một trong những phạm nhân chuẩn bị áp giải lên kinh thành.

"Quyên! Trời ơi, con gái của ta!" Đỗ tri huyện hét hoảng đỡ lấy con.

Bây giờ Tường mới sực tỉnh nhìn xuống, Quyên đang ngất lịm với một bên vai đầm đìa máu do bị mũi đao đâm vào. Tức thì cậu cũng nhanh chóng đỡ lấy cô, miệng gọi thất thanh. Đỗ tri huyện hét lên, đi gọi thầy lang mau!

Quay trở lại nhà họ Triệu, Tầm vẫn đứng lặng yên nhìn hai mảnh vòng cẩm ngọc nằm bên dưới. Tại sao vô duyên vô cớ vòng lại nứt? Người xưa hay nói, đồ vật tự nhiên vỡ nứt tức là báo điềm dữ. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì với Tường? Bắt đầu hoang mang, Tầm từ từ ngồi xuống và chậm rãi cảm hai mảnh vòng lên.

"Là điềm báo... Chắc hẳn Tường đã gặp chuyện..."

Bà Tư liền đến bên con dâu trấn an, chiếc vòng ấy cũ rồi nên bị nứt thôi. Tầm chưa kịp nhìn mẹ là chợt nhiên bụng đau nhói. Nghiến răng, Tầm ôm bụng mặt tái xanh và mồ hôi đầm đìa. Bụng đau! Rất đau! Quặn thắt cả người. Chỉ vừa kêu khê một tiếng là Tầm đã ngất đi trong tay bà Tư khiến bà và những người khác hết hoảng.

Trong cơn mê man cùng cái đau dữ dội ấy, Tầm thấy Tường xuất hiện mỉm cười sau đó biến mất, tiếp theo là hình dáng một đứa bé mới sinh đang nhắm mắt.

Chiếc vòng cẩm ngọc nứt vỡ là điềm báo. Nhưng người gặp nạn có phải là Tường? Hay là...? Đối diện, Ái khẽ nhếch mép cười khi nhìn Tầm chìm vào cõi mê.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 36: Sẩy thai

Sau khi băng bó vết thương và xem mạch xong, thầy lang nhìn qua Đỗ tri huyện và Tường đang mang vẻ mặt lo lắng, trấn an:

"Trong họa có phúc, vết thương không sâu nên tình hình cô Quyên không nguy hiểm, chữa thương rồi uống thuốc sẽ khỏe."

Hai người thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc Quyên từ từ mở mắt ra, cất tiếng gọi cha. Đỗ tri huyện mau chóng đỡ con gái dậy, hỏi thấy trong người thế nào. Quyên mệt mỏi lắc đầu, có ý bảo không sao. Đúng lúc, cô đưa mắt nhìn Tường đứng bên cạnh. Tình ý, Đỗ tri huyện liền đứng dậy cùng thầy lang rời phòng. Bây giờ Tường mới lên tiếng:

"Vết thương của cô Quyên không nặng, thật là tốt."

Quyên ngồi thẳng dậy, vai được băng bó chợt nhói lên, mặt nhăn lại. Trông thế, Tường liền ngồi xuống giường và đặt nhẹ tay lên vai Quyên, ngăn:

"Cô đừng cử động mạnh kéo ảnh hưởng đến vết thương."

Quyên bảo biết rồi sau đó nghiêng đầu nhìn xuống tay Tường đang đặt trên vai mình. Nhận ra sự mạo phạm, Tường chậm rãi rút tay lại. Quyên cũng không nói gì nữa khiến bầu không khí giữa họ trở nên yên lặng và có đôi chút ngột ngạt. Đặc biệt là Tường, bản thân chẳng biết nói thế nào về việc Quyên chẳng màng nguy hiểm đồ nhất đao đó cho mình. Cảm giác mắc nợ khiến cậu đâm ra khó xử.

"Sao người cứ im lặng mãi vậy?" Quyên đành cất giọng.

"Tôi cảm tạ cô Quyên đã cứu giúp nhưng thực sự tôi không thích thế." Tường nhìn Quyên nghiêm túc, "Tình hình lúc đó rất nguy hiểm, cô mạo hiểm lao vào như vậy giả sử có xảy ra mệnh hệ gì thì tôi sẽ ân hận cả đời."

"Ta muốn người ân hận cả đời để mãi mãi nhớ đến ta."

Ánh mắt vẫn chưa rời, và Tường nhận ra nét mặt kiên quyết của Quyên. Cậu thở ra một tiếng, bất lực trước sự cố chấp ấy. Vì cậu, cô chẳng màng đến sự nguy hiểm của bản thân. Thấy Tường lặng thinh, Quyên liền tiếp:

"Đúng là bị đâm thì rất đau nhưng nếu ta đứng yên để mặc người bị thương, hẳn ta còn đau hơn nữa. Lúc đó ta không suy nghĩ được gì hết. Giả như Tầm cũng đứng trước nguy hiểm thì người có làm gì?"

Đúng là một khi đã thương ai thì ta thường bất chấp mọi thứ, thậm chí mạng sống này để bảo vệ người đó khỏi những tổn thương. Hành động ngu ngốc ấy không được điều khiển bởi lý trí mà là con tim. Đúng như lời Quyên hỏi, nếu Tầm cũng đứng trước mũi đao khi đó thì hẳn Tường cũng sẽ lao vào che chắn thôi.

"Những gì đã làm, ta sẽ không hối hận."

Như nhận ra Quyên có ý trách trước sự lạnh nhạt của mình, Tường liền bảo:

"Không nói về chuyện này nữa, quan trọng là cô Quyên vẫn bình an. Trong những ngày tới tôi sẽ chăm sóc cho cô, đến khi nào vết thương lành mới thôi."

"Là thật à? Cho dù đã xong chuyện thì người vẫn sẽ ở lại chăm sóc cho ta ư?"

Tường gật đầu. Trông thế, Quyên khẽ cười, lòng tự nhủ trong họa có phúc thật rồi, được Tường chăm sóc thì còn gì bằng. Cô thấy thật không uổng khi bị một chút đau đớn thế này. Khoảng thời gian tới, Quyên có thêm cơ hội ở cạnh Tường nhiều hơn, biết đâu mối quan hệ giữa hai người sẽ thay đổi theo chiều hướng mới.

Trong khi vết thương của Quyên không nghiêm trọng thì Tầm ngược lại. Từ lúc ngã lộn trong tay bà Tư, Tầm được đưa vào phòng với tình trạng mê man, sốt cao, mồ hôi ra ướt đầm gương mặt tái nhợt. Thầy lang được mời đến mau chóng. Bắt mạch rồi xem xét qua một lúc, ông thở ra lắc đầu. Đứng dậy đối diện với những gương mặt lo lắng, ông hạ giọng thật trầm đầy cảm thông:

"Tôi rất lấy làm tiếc khi phải báo rằng, mợ Tầm đã bị sảy thai."

Bà Tư và những người làm vô cùng bất ngờ lẫn kinh ngạc. Riêng Ái khẽ nhìn sang Ni, kín đáo nở nụ cười thỏa mãn. Dường như quá đột ngột, bà Tư sốt sáng:

"Có thật là Tầm bị sảy thai?"

"Tôi đã xem rất kỹ, mạch đập cho thấy đứa bé không còn nữa. Đó là nguyên nhân khiến mợ Tầm lên cơn đau bụng dữ dội, suýt chút nữa là gặp nguy hiểm."

Nghe thầy lang lặp lại lần nữa với vẻ chắc chắn, bà Tư nhắm mắt cố kìm nỗi đau mất đi đứa cháu vừa thành hình trong bụng mẹ. Những người còn lại không ngăn được tiếng khóc khê, vừa cảm thương vừa xót xa cho Tầm. Họ chẳng dám hình dung đáng về đau đớn của người mẹ trẻ đó khi hay tin con mất.

Thầy lang bảo sẽ kê toa thuốc tốt nhất cho Tầm uống để mau bình phục, có lẽ cũng phải ngày mai Tầm mới tỉnh dậy. Ông còn dặn mọi người khoan hãy cho Tầm biết mình bị sảy thai vì có thể sẽ kích động mạnh, không tốt cho tình trạng đang suy yếu hiện tại. Ai nấy đều gật đầu trong nỗi buồn vô hạn.

Tiền chân thầy lang ra cửa, bà Hai suýt sặc nước mũi, đang yên đang lành tự dưng Tầm bị hư thai. Ông nhìn bà chốc lát rồi trầm tư: "Mạch và khí huyết của mợ Tầm khá lạ và như là uống phải loại thuốc không phù hợp nào đấy chứ không phải đột nhiên mà sảy thai". Bà Hai ngạc nhiên, thế nghĩa là gì? Ông đăng hắng, "hãy cho tôi đơn thuốc bỏ tìm xem có gì khác lạ".

Thầy lang vừa đi khỏi, bà Hai không ngừng nghĩ ngợi. Tầm không thể tự nhiên bị sảy thai, hẳn có vấn đề ở đây. Lý nào toa thuốc bỏ lại kê nhầm? Vừa lúc, bà thấy Hỷ mang hai chén thuốc hai mợ vừa uống xong mang xuống nhà bếp. Nghĩ thế nào mà bà liền gọi Hỷ lại bảo đưa chén thuốc của hai mợ cho bà.

Chiều đó, Liêm về đến nhà được mẹ báo tin Tầm bị sảy thai. Cũng như mọi người, cậu bất ngờ lẫn xót xa cho sự mất mát quá lớn của em dâu. Bỗng nghĩ đến Tường lúc này đang ở trên huyện, chẳng hề hay biết vợ gặp phải chuyện đau buồn này nên Liêm liền nói với Ngải biên ngay một bức thư khăn gửi đến Đỗ phủ.

Tối, Tường mang thuốc vào phòng Quyên. Đỡ cô ngồi dậy, cậu trao tận tay chén thuốc. Quyên tỏ ra chẳng mấy hài lòng, vai bị thương thế này làm sao tự uống được? Nhận ra mình sơ suất, Tường cầm muỗng thuốc nhẹ nhàng đút cho cô. Vừa uống Quyên vừa vui trong lòng. Trước hành động ân cần từ Tường, cô sung sướng vô cùng.

Về phần Tường, cậu nhìn Quyên uống thuốc mà lòng chợt nhớ đến Tầm. Vài ngày trước, buổi trưa nào cậu cũng dành thời gian đút thuốc bổ cho vợ uống. Dù Tầm bảo không cần nhưng Tường vẫn cứ muốn làm vậy. Rồi bất giác Tường nghĩ, mấy ngày không có mình bên cạnh Tầm có uống hết thuốc? Vốn, cô rất sợ đắng.

Thấy Tường thần thần thơ thơ thì Quyên liền gọi. Sực tỉnh, cậu lắc đầu.

Hôm sau, ba bà và Ái vào phòng Tầm xem tình hình thế nào. Ngồi buồn bã chưa bao lâu là họ thấy Tầm khẽ cựa mình, rồi khẽ mở mắt ra. Bà Tư nhanh chóng nắm tay con dâu và hỏi han. Tầm mệt vô cùng, cả người như mất hết sức lực và bụng còn đau âm ỉ. Tầm lắc đầu rồi hỏi mẹ hôm qua mình bị làm sao, thầy lang có nói gì không. Nhớ lời dặn, ba bà chỉ trả lời qua loa rồi bảo Tầm cứ nghỉ ngơi đã.

Đứng bên cạnh, Ái giấu nụ cười khinh trước dáng vẻ che giấu của các mẹ. Nếu họ đã có ý làm thế thì cô sẽ làm ngược lại, quyết hành hạ Tầm đến cùng.

"Ôn trời phật là em vẫn bình an, cứ ngỡ em giống đứa bé..."

Ái làm bộ ngưng giữa chừng, đưa tay lên môi ngăn tiếng nấc. Tức thì bà Ba liếc mắt nhắc khéo, chớ có nói linh tinh ra đấy! Ái vờ gạt đầu nhưng cứ tỏ ra đau đớn không kìm được nước mắt. Dĩ nhiên Tầm lấy làm ngạc nhiên, liền hỏi:

"Đã có chuyện gì mà chị lại khóc? Mà chị nói em giống đứa bé là sao?"

Ái khẽ nhìn các mẹ, thấy ba người đều mang vẻ mặt không hài lòng nhưng trên hết vẫn là sự bối rối và khó xử. Phát hiện mọi người có điều gì rất kỳ lạ, Tầm im lặng một lúc rồi từ từ nhìn xuống bụng, linh cảm mách bảo rằng hôm qua một chuyện kinh khủng đã xảy ra với đứa con bé bỏng của mình.

"Xin hãy nói con biết..." Tầm nghe tim đập mạnh, "Con của con thế nào rồi?"

Ba bà nhìn nhau vì bị đẩy vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Bây giờ biết phải trả lời thế nào, nhưng nếu im lặng lại càng khiến Tầm nghi ngờ. Tầm lo lắng nhìn các mẹ, toan lập lại câu hỏi ban nãy thì đột ngột nghe Ái nói nghẹn ngào:

"Tầm à, cái gì đã mất thì không thể lấy lại được. Rồi em sẽ lại có con nữa thôi..."

"Cô có im ngay không?" Bà Ba lập tức gắt lên.

Còn Tầm ngồi yên, vẻ như chưa kịp định thần lời Ái vừa nói tuy nhiên cô vẫn nhớ mình đã nghe rất rõ một câu rằng, "rồi em sẽ lại có con nữa thôi". Thế nghĩa là... Tầm nắm lấy tay bà Tư, liên tục hỏi trong hoang mang. Ánh mắt đầy kiên quyết, cô muốn mẹ hãy nói rõ sự thật về đứa con của mình. Biết không thể giấu, bà Tư cố nuốt nỗi đau gạt lệ mà đáp rằng: "Con đã bị sảy thai".

Tầm bất động, vẻ như chưa tin vào lời vừa nghe nên hỏi lần nữa. Bà Tư chẳng đủ can đảm lặp lại câu nhủ tâm đó và Ái tiếp tục màn giả vờ khóc lóc:

"Thầy lang nói con em mất rồi...!"

Lần này thì Tầm nghe rất rõ, không sót một từ. Đúng hơn là ban nãy đã nghe rõ rồi nhưng chẳng muốn tin đó là sự thật. Bảo Bối mất rồi ư? Đôi mắt mở tròn trĩnh với những dòng lệ chảy dài liên tục, Tầm thử người cùng bàn tay buông thõng. Bên tai cứ nghe âm thanh ầm ầm dữ dội, mọi thứ trước mặt đột nhiên trắng xóa và chao đảo.

Tầm không tin, có lý nào ông trời lại tàn nhẫn cướp mất đứa con bé bỏng của mình? Có lý nào Bảo Bối lại dễ dàng từ bỏ cô mà ra đi như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 37: Quyên giấu bức thư khẩn của Tường

Tầm bàng hoàng đến nỗi đã liên tục lắc đầu, không thể có chuyện ấy! Con của cô sẽ không chết! Trước sự kích động của Tầm, ba bà liền giữ lấy người con dâu.

"Bình tĩnh, Tầm! Con còn yếu lắm!" Bà Hai khuyên ngăn.

Thế nhưng Tầm đã vùng dậy lao xuống giường, hét lên trong nước mắt rằng: "Con sẽ đi tìm con! Nhất định sẽ tìm được con trở về!". Đi chưa được mấy bước thì đôi chân vấp vào nhau, Tầm ngã xuống đất. Ba bà hét hoảng chạy đến đỡ con dâu.

Khi đó ở bên ngoài, Liêm đang nói chuyện với Kiên về tình hình của Tầm thì bỗng nghe âm thanh huyền ảo ở trong phòng liền nhanh chóng chạy vào. Trước, Kiên hay tin Tầm bị sảy thai nên vội vội vàng vàng đến nhà họ Triệu hỏi thăm thế nào. Vừa hay lại gặp anh trai Tường, thế là cậu được nghe Liêm thuật lại sự việc.

Vừa mở cửa ra, Liêm và Kiên sững sờ thấy cảnh Tầm ngồi dưới đất, nước nở gọi con trong khi ba bà vất vả khuyên ngăn. Chứng kiến cảnh tượng đau lòng ấy, Kiên toan bước đến an ủi thì Liêm nhanh chân hơn, đến gần và nắm lấy vai Tầm, rành rọt:

"Tầm! Em hãy bình tĩnh! Đứa bé mất rồi, em phải mạnh mẽ..."

Tầm lắc đầu liên tục, dường như không còn kiểm soát được bản thân nữa, giường đôi mất đầm đĩa nước nhìn Liêm, cổ họng nghẹn ứ:

"Con mất rồi em phải làm sao đây? Em không muốn! Không muốn!"

Thấy Tầm vùng vẫy kịch liệt, Liêm chỉ còn cách ôm chầm lấy em dâu. Trước sự ngạc nhiên của các mẹ và vợ, cậu siết chặt cơ thể đang run mạnh của Tầm. Cố nén những tiếng khóc tức tưởi, những giọt nước mắt tang thương và nỗi đau rã rời đang gào vò Tầm vào trong lòng mình, Liêm nhắm mắt chịu đựng mọi lời than trách.

Được một cơ thể to lớn bắt ngờ ôm lấy, cả sự ấm áp cũng giống với Tường, nỗi đau của Tầm như mảnh đất khô cằn được cơn mưa tươi mát xoa dịu. Mặt áp chặt vào người Liêm, âm thanh nước nở bị đè nén không thể phát ra, giọng Tầm kêu ư ư và cả thân hình đang gồng lên chịu đựng dần dần dịu lại. Đôi mắt đầm đĩa lệ, cô đưa tay bấu chặt lấy tay áo Liêm. Một bàn tay dịu dàng đặt lên lưng Tầm, xoa nhẹ. Là bà Tư, bà bảo Liêm đưa Tầm trở lại giường.

Quan sát dáng vẻ khổ đau của Tầm, Kiên không khỏi buồn bã. Tầm là một cô gái đặc biệt đối với cậu, nên trước tình cảnh này chẳng đành kim lòng được. Để rồi cậu nhủ thầm, giá như có Tường ở đây thì tốt biết mấy.

Trái ngược với Kiên, Ái chẳng những không thương xót mà còn nhìn Tầm đầy căm ghét. Nhất là trước cảnh Liêm tỏ ra an ủi em dâu quá mức.

Bất gặp Tường đang ngồi thờ, Đỗ tri huyện dò ý hỏi. Cậu lắc đầu bảo không sao nhưng kỳ thực lòng cứ bồn chồn chẳng yên. Không hiểu nguyên nhân gì mà lại mang tâm trạng lo lắng như vậy, Tường cảm giác như có ai đó đang gọi mình.

Tường lại nghe Đỗ tri huyện nói về chuyện ngày mai sẽ đến gặp Trịnh tri phủ. Hắn cũng phải mất đôi ba ngày. Rồi ông tỏ ý cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Quyên. Tường bảo đây là trách nhiệm của mình, và hứa sẽ ở lại đây chờ đến lúc cô bình phục. Trong khi ông uống trà thì cậu đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Trăng giữa tháng tròn vành vạnh chẳng xua đi nỗi canh cánh bủa vây.

Quyên nằm trên giường, thi thoảng trở mình vì buồn chán. Vết thương không nặng nên qua ba ngày đã đỡ hơn. Sáng sớm nay Tường và Đỗ tri huyện đều đi gặp tri phủ, chỉ mỗi mình ở nhà nên cô đâm ra chán chường. Năm ngoái muốn phát ốm, cô muốn đi dạo cho khuây khỏa. Quyên liền bảo con bé hầu diu mình ra vườn.

Chậm rãi ngồi xuống ghế đá, Quyên ngửa mặt hít thở bầu không khí trong lành, tai nghe tiếng chim riu rít quả chẳng còn gì tuyệt bằng. Mà nói đi cũng phải nói lại, dẫu vài ngày qua năm buồn chán trên giường nhưng Quyên vẫn rất sung sướng vì có Tường chăm sóc. Nghĩ vậy, cô chấp nhận nằm thêm nhiều ngày nữa cũng không sao.

Quyên bỗng nghe tiếng gọi lớn, cùng lúc bóng dáng tên người làm chạy vào phủ nhà. Thấy cô chủ đang ngồi, hắn liền bước đến cúi chào và thờ hồn hèn. Quyên hỏi hắn có chuyện gì gấp gáp mà la lớn như thế. Hắn thưa rằng:

"Dạ, tôi là người đưa thư khẩn, chẳng hay có cậu Tường ở nhà không ạ?"

"Thư khẩn cho Tường? Của ai? Là việc gì?"

"Của nhà họ Triệu thưa cô. Còn là việc gì thì tôi không rõ."

Nhà họ Triệu tại sao lại biên thư khẩn cho Tường? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Quyên ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo tên nọ đưa bức thư cho mình. Thấy hắn lưỡng lự cô tức giận đập tay xuống bàn. Hắn giật mình nói, người nhà họ Triệu yêu cầu phải đưa tận tay cậu Tường vì chuyện vô cùng quan trọng!

Bản thân rất muốn biết đây là chuyện gì nên Quyên đành nhẹ giọng:

"Ta hiểu nhưng Tường đã cùng cha ta lên gặp tri phủ sáng nay. Ngươi cứ đưa cho ta, khi nào Tường về ta sẽ đưa lại cho."

Không muốn phải chọc giận Quyên lần nữa và lại hiện tại Tường không có ở đây nên sau cùng hắn đưa bức thư ra và xin cô hãy giao tận tay cậu. Lúc

hắn rời đi, Quyên nhìn lại lá thư trên tay. Biết là không thể xen vào chuyện nhà của người khác nhưng vì nó liên quan đến Tường nên cô rất tò mò. Nhanh chóng, cô mở bức thư.

Dòng chữ nắn nót của thằng Ngải hiện ra, giọng vẫn nghe sốt sắng lắm và chỉ đề cập là mợ Tầm xảy ra chuyện nên cậu Tường hãy mau về nhà.

Hóa ra là về Tầm. Chẳng rõ chuyện gì mà quan trọng đến vậy, nhất quyết ép Tường phải về nhà. Trong thư viết khá mơ hồ khiến Quyên bức bối. Dầu là chuyện gì thì đâu thể quan trọng bằng việc đi gặp quan tri phủ, cô hạ bức thư xuống và tự nhủ. Thư đã đọc xong, bây giờ đến lượt Quyên nghĩ có nên đưa nó cho Tường.

Tầm gặp chuyện ắt hẳn Tường sẽ quay về nhà ngay, dĩ nhiên sẽ bỏ Quyên ở lại đây. Đó chính là điều cô không muốn nhất. Vì Tường, Quyên chấp nhận lãnh lấy nhất đao và nhờ thế cả hai mới có cơ hội ở gần bên nhau. Nay cậu bỏ đi há chẳng khác nào thành công cốc. Nhìn xuống bức thư lần nữa, cái tên Tầm hiện hiện trong đáy mắt cô. Tại sao lúc nào cũng là Tầm..?

Tầm xảy ra chuyện chắc tệ lắm cũng chỉ ngã bệnh, mà biết đâu tên người làm nói quá lên rồi để Tường lỡ mất chuyện công có phải phí sức không. Chưa kể, Quyên còn bị thương lý nào để Tường bỏ về nhà chỉ vì quá chiều vợ? Sau cùng, cô gấp lá thư lại quyết định không đưa cho cậu. Quyên làm vậy phần vì chuyện công, phần khác là muốn Tường chăm sóc cho mình lâu thêm chút. Có thể hơi ích kỷ nhưng cô khao khát một lần thôi, cậu sẽ toàn tâm toàn ý vì mình.

Liêm đến gặp thầy Văn, tình cờ thấy thầy lang Phiệt ngồi đọc sách. Nhắc thấy cậu, ông mỉm cười bảo hãy ngồi xuống trò chuyện. Vừa rót trà ông vừa nói thầy Văn ra chợ phiên chốc lát sẽ về. Lễ phép đón lấy tách trà, Liêm uống mà đầu óc cứ thả trôi ở tận đâu. Nhận ra về ưu phiền của đối phương, thầy lang Phiệt hỏi thăm. Nhớ đến Tầm, Liêm từ tốn kể hết mọi chuyện.

"Đời người ai cũng phải trải qua những đau buồn, bất hạnh và tai kiếp. Chuyện mất mát vốn là lẽ thường và ít ai ngờ ra cái điều tự nhiên ấy nên cứ mang mãi nỗi đau không dứt." Thầy lang Phiệt vuốt râu hạ giọng.

"Con người đâu dễ dàng giác ngộ, nhất là khi rơi vào bế khổ." Liêm bảo.

"Chuyện trên đời đều phải có chữ duyên. Duyên nhiều thì thành nợ. Đứa bé mất đi, tức là đã cắt đứt mối duyên với mợ Tầm. Nếu đã hết duyên nợ, dù cầu khẩn hay níu kéo cũng vô vọng. Cái gì đến thì vui vẻ giữ lấy, rồi khi nó đi cứ thanh thản buông tay. Con người mà ngộ được điều này ắt sẽ sống vui thôi."

Chuyện của Tầm khiến Liêm nửa lo nửa buồn, nay nghe thầy lang Phiệt giảng đạo, lòng cũng có đôi chút nhẹ đi. Giá mà Tầm hiểu ra như thế thì chắc sẽ thanh thản hơn. Cậu nhìn ông hỏi, phải chăng vì ông sống gần hết đời người nên mới thấu hiểu tường tận mọi lẽ thường? Thầy lang Phiệt gấp cuốn sách lại, cười:

"Một phần là vậy, phần khác là do nhiều năm tôi nghiên cứu Phật pháp nên giống như được khai sáng, tâm tĩnh như không, nhìn vạn vật đều hiểu căn nguyên."

Liêm chuyển ánh nhìn xuống cuốn sách Phật đạo dưới tay ông, bất giác ngẫm nghĩ những đạo lý trong đó thật là kỳ diệu. Quan sát dáng vẻ tò mò của Liêm, thầy lang già nở nụ cười kín đáo xong đẩy nhẹ cuốn sách về phía trước. Nếu có nhã hứng thì cậu cứ đọc qua, biết đâu sẽ lĩnh hội ra nhiều điều không ngờ đến.

"Ai rồi cũng phải trở về với cát bụi. Giả sử người ta hiểu được thì ắt hẳn sẽ thấy rằng, chẳng có chuyện gì là quá to tát."

Ông buông một câu nhẹ tênh khi nhìn lũ chim nhảy nhót trên cành cây. Nhìn ông chốc lát, Liêm nhẹ nhàng cầm cuốn sách lên.

Hai ngày qua, Tầm nhốt mình trong phòng chẳng chịu ra ngoài, cứ nằm suốt trên giường nghĩ về đứa con vắng số. Càng nghĩ, Tầm càng trách mình đã dễ dàng để con ra đi như thế, nước mắt rơi ướt đầm gối nằm trong đêm khuya.

Tầm khóc đến lúc mệt là thì chìm vào giấc ngủ chòng chênh, vẫn chẳng yên lòng. Thậm chí Tầm còn gặp ác mộng, thấy cảnh con chết trong bụng mình liền giật mình tỉnh giấc rồi đưa tay sờ nhẹ lên bụng mà khóc tiếp. Lúc đầu Tầm mong chờ và thương yêu bao nhiêu, giờ con mất thì tim đau siết bấy nhiêu.

Tầm nghĩ đến Tường. Chắc Tường chẳng ngờ được, đêm trước lúc lên đường lại là lần cuối cùng cậu được thủ thi với con. Tường đã hạnh phúc biết bao khi sắp làm cha, chẳng những vậy còn gọi đùa con bằng từ Bảo Bối. Nếu hay tin con mất chắc cậu sẽ đau khổ lắm. Cứ nghĩ đến nước mắt của chồng thì Tầm thêm ân hận cắn rứt vì mình đã không bảo vệ được con.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 38: Nhận được tin con mất

Việc Tường cùng Đỗ tri huyện đến gặp Trịnh tri phủ xem như ổn thỏa. Vì lời hứa sẽ chăm sóc Quyên cho đến lúc bình phục nên Tường phải tiếp tục ở lại đây. Về phần Quyên, dĩ nhiên vẫn không cho cậu biết về bức thư khẩn mà nhà họ Triệu gửi đến. Tuy là vì bản thân nhưng cô cứ thấy canh cánh trong lòng vì có lỗi. Chung quy cũng bởi cô lo lắng nếu một lúc nào đó Tường phát hiện ra thì chuyện sẽ rất tồi tệ. Bởi cái việc khẩn kia là liên quan đến Tầm.

Quyên đang ngồi trên giường xem thư thì cửa phòng mở, Tường mang thuốc vào. Tức thì cô gấp thư lại và nhanh chóng giấu vào tay áo. Nhưng Tường kịp trông thấy.

"Có chuyện gì mà cô Quyên giật mình thế?"

"Chẳng có gì cả, ta đang xem lại bức thư cũ của bằng hữu thôi."

Vốn không phải kẻ hay tò mò nên Tường chỉ gật đầu, chẳng hỏi gì thêm nữa. Cậu ngồi xuống bên cạnh nhìn cô, đến giờ uống thuốc rồi. Quyên gật đầu, chờ từng muỗng thuốc được dứt. Vết thương đã gần lành và cô đang buồn vì thời khắc Tường quay về nhà họ Triệu cũng gần kề, vì vậy lại càng muốn giữ cậu ở lại.

Quan sát dáng vẻ ân cần dịu dàng đó, Quyên chẳng đành lòng để người đi khỏi. Trước, Tường luôn lạnh nhạt với mình nay hiềm hoi mới có dịp cậu quan tâm chăm nom mình như thế thử hỏi làm sao cô không thích.

"Cô Quyên bận tâm chuyện gì sao?" Tường tỉnh ý, hỏi.

"Vi ta mà ngại không thể về nhà, ngại có trách ta?" Quyên ngập ngừng.

"Cô Quyên vì tôi mà bị thương, theo lẽ tôi phải ở lại chăm sóc, chứ có trách cứ gì. Ôn của cô tôi rất lấy làm cảm kích."

"Cảm kích?" Quyên đảo mắt, "Vậy giả sử... chỉ là giả sử thôi, nếu ta lỡ làm gì có lỗi với người thì người vẫn sẽ ở bên ta chứ?"

Ngạc nhiên vì tự dưng cô chủ này lại hỏi như thế, Tường nhún mày trong một thoáng. Nghĩ Quyên đang bị thương kéo theo tâm trạng bất an nên cậu không hỏi gì mà chỉ gật đầu. Chờ có vậy, nét lo lắng trên mặt biến mất, Quyên mỉm cười nhẹ nhõm. Cũng phải, cô cứu mạng Tường xem như là cái ơn lớn, cậu sẽ không vì chuyện bức thư kia mà tức giận hay bỏ rơi cô.

Sáng ra thấy tâm trạng khuây khỏa, Tầm mới chịu rời phòng sau mấy ngày tự giam mình. Đứng bên hòn non bộ có những chú cá thông thả bơi lội dưới mặt nước, lòng Tầm nhẹ bớt đôi phần. Cảnh sắc thiên nhiên luôn giúp người ta quên đi ưu phiền mệt mỏi. Chuyện đứa con vẫn ám ảnh Tầm, ấy vậy đêm qua may thế nào lại ngủ được một giấc tròn đến sáng nên hôm nay Tầm khỏe hơn đôi chút.

Tường lên huyện cũng đã mười ngày, chẳng rõ tình hình thế nào, đã sắp trở về chưa. Tầm nhớ chồng, và trong nỗi đau kiệt quệ mấy ngày qua bản thân chỉ muốn được vòng tay đó ôm ấp xoa dịu. Mong nhớ là vậy đồng thời lòng cũng sợ hãi lắm khi Tầm cứ nghĩ đến cảnh Tường biết tin con mất. Muốn chồng mau về bên mình nhưng chẳng đủ can đảm để đối mặt. Tầm khẽ khàng nhắm mắt lại, nghe nỗi đau chưa nguôi.

Bỗng Tầm giật mình khi ai đó nắm lấy tay mình kéo mạnh, cùng lúc là chất giọng đầy hốt hoảng cất lên: "Tiên nữ muốn làm gì vậy? Xin đừng nghĩ quẩn!".

Sau khi hoàn hồn, Tầm mới biết đó là Kiên. Tầm ngạc nhiên hỏi sao cậu lại ở đây? Kiên, vẫn còn giữ chặt cánh tay cô gái, đáp rằng:

"Ta lo lắng cho tiên nữ nên đến thăm. Vừa nãy thấy tiên nữ định lao xuống hồ nước nên ta mới lập tức chạy đến ngăn. Sao tiên nữ lại làm thế?"

Hóa ra Kiên Tường Tầm định tự vẫn. Tròn xoe mắt một lúc, Tầm gạt nhẹ tay cậu ra, lắc đầu nói cậu hiểu nhầm thôi chứ bản thân nào đâu có ý định tự vẫn. Kiên tỏ vẻ không tin. Tầm cười khẽ mà rằng, có ai lại đi chết chỉ bởi cái hồ nước bé thế này?

Bấy giờ Kiên mới chuyển mắt qua hòn non bộ, đúng là nó nhỏ thật. Mắt nhìn chẳng tỏ để rồi hành xử nóng vội như một tên ngốc. Cậu thả phịch người lên ghế đá, thở phào nhẹ nhõm, ban nãy sợ đến thất kinh. Thấy vậy, Tầm cũng ngồi xuống:

"Tôi không dại dột tự vẫn đâu, cậu yên tâm."

"Làm sao yên tâm được! Tiên nữ đau khổ vì mất con như thế, suốt mấy ngày giấu mình trong phòng khóc mãi, ta lo lắm!" Kiên nói như trách.

Tầm khẽ nói xin lỗi. Phát hiện mình đã lớn tiếng với một người vừa trải qua nỗi bất hạnh lớn lao, Kiên thấy có phần quá đáng. Cũng bởi cậu quá lo lắng thôi. Vừa nãy thấy Tầm nhắm mắt và cả người nghiêng nhẹ nên cậu ngỡ cô nghĩ quẩn mà tìm cái chết. Nhìn qua Tầm mang dáng vẻ lặng lẽ, Kiên liền hỏi:

"Tiên nữ đã khỏe chưa?"

Tầm gật đầu. Lúc đến đây Kiên không nghĩ sẽ được gặp Tầm thế này, nay trông cô thần sắc tươi tỉnh, lại chịu ra vườn đi dạo thì chẳng còn gì tốt hơn.

"Mọi người trong nhà lo cho tiên nữ lắm." Kiên khuyên nhủ, "Đứa bé cũng đã mất rồi, tiên nữ nên nghĩ cho những người đang sống nữa. Và quan trọng là chờ Triệu Tường trở về. Hắn mà trông thấy tiên nữ như vậy sẽ càng đau hơn."

Tầm nhìn Kiên, hàng mi chớp nhẹ uơn ướt. Đúng, dù khổ đau đến mấy thì những thứ đã mất cũng không thể lấy lại. Tầm nên nghĩ đến những người còn sống bên cạnh trong đó có Tường. Tầm tự nhủ phải cứng cỏi hơn sau nỗi đau này, chẳng nên vùi mãi vào bi kịch. Trông đôi mắt ướt nhoe của Tầm, Kiên khề khàng đưa tay gạt lệ.

Vừa ra đến cửa thì Kiên chợt thấy Liêm và thằng Ngải nói gì với nhau mà mặt nét trông thật trầm tư. Bước đến gần, cậu cất tiếng hỏi. Liêm liền trả lời:

"Chẳng là vào cái hôm Tầm bị sảy thai, tôi có sai người biên một bức thư khăn mang đến Đỗ phủ để báo Tường biết nhưng đến giờ chưa nhận được thư hồi âm cũng như chưa thấy Tường trở về."

Nghe thế, Kiên nghĩ ngợi. Từ xã Thổ lên huyện chỉ mất ba ngày, nếu là đưa thư khăn thì người mang thư sẽ đi cả ngày lẫn đêm, nên tầm một ngày rưỡi ắt sẽ đến nơi. Giả sử Tường nhận được thư và không hồi âm mà quay về ngay thì mấy ngày trước khéo đã về đến Triệu gia rồi. Có sao đến tận hôm nay vẫn chưa thấy?

Nếu nhận thư, nhất định Tường sẽ về ngay, vì Tầm. Chuyện thất lạc là không thể xảy ra vậy hoặc giả như bức thư không được trao tận tay Tường thì sao? Bất giác, cậu nghĩ đến Quyên. Lập tức Kiên nói với Liêm rằng, mình sẽ đích thân lên huyện và gặp trực tiếp Tường hỏi cho ra lẽ.

Một ngày sau, Kiên lên tới huyện rồi nhanh chóng đến Đỗ phủ. Cậu xuống ngựa, tên người làm chạy ra. Đưa ngựa cho hấn, cậu hỏi về Tường và Quyên. Hấn bảo hai người đang ở ngoài vườn trò chuyện. Bắt đầu bức bối, cậu đi nhanh. Đến nơi, Kiên bắt gặp cảnh cả hai ngồi nói cười vui vẻ thì không kìm được nóng giận, lập tức bước đến.

Tường ngừng nói, quay qua kinh ngạc khi thấy Kiên xuất hiện, đã vậy còn mím môi nhìn mình đầy giận dữ. Chưa kịp lên tiếng là cậu đã bị Kiên đánh vào mặt một phát thật mạnh. Tường suýt ngã nhào xuống đất, còn Quyên thì sững sờ đờ lấy cậu. Khi đã trấn tĩnh, Tường mới hỏi Kiên nguyên nhân vì sao đánh mình.

"Ngươi thật là... Tầm đang đau khổ như vậy mà ngươi còn ở đây cười nói ư?"

Nghe nhắc đến Tầm là Quyên thoáng giật mình, còn Tường thì nhúm mày:

"Cậu Kiên nói gì vậy? Tầm đang đau khổ... nghĩa là sao?"

"Vậy là ngươi không nhận được thư khăn?" Sự giận dữ trên mặt Kiên biến mất, "Sau vài ngày ngươi đi, Tầm xảy ra chuyện nên anh trai ngươi đã sai người biên một bức thư khăn mang đến báo tin cho ngươi."

Tức thì, Tường bước nhanh đến siết mạnh tay Kiên, kinh ngạc hỏi:

"Thư khăn? Tôi không hề nhận được bức thư nào! Tầm đã xảy ra chuyện gì?"

Kiên quan sát vẻ sững sờ trên mặt đối phương, nếu Tường không nhận được bức thư đó vậy có nghĩa là... Cậu mau chóng chuyển ánh mắt sang Quyên đang đứng bên cạnh với dáng vẻ nửa lo lắng nửa bối rối. Trông thế là cậu đã đoán ra mọi chuyện.

"Là chị phải không? Chính chị đã giấu bức thư khăn đó!" Kiên đang giọng.

Bị Kiên phát giác ra, Quyên giật mình nên lập tức ngước mắt lên nhìn. Là người không hiểu đầu đuôi sự việc suốt mấy ngày qua, Tường hỏi lớn rằng:

"Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra?"

"Ta ngạc nhiên vì sao ngươi vẫn chưa về Triệu gia nếu đã nhận bức thư ấy và đúng như suy đoán, chị Quyên là người nhận nó rồi giấu không đưa cho ngươi."

Lần này, Tường quay qua siết chặt cánh tay Quyên, lạnh lùng hỏi có đúng thế không? Chẳng muốn thừa nhận nhưng cũng chẳng thể chối, Quyên đành khề quay mặt đi. Như nhận được câu trả lời, Tường lắc đầu khó hiểu, vì sao lại làm vậy? Bức thư khăn đó báo tin về Tầm, lý gì cô không đưa cho cậu?

"Là vì về Tầm nên ta mới không đưa cho ngươi!" Quyên cuối cùng cũng nói, "Ta vì ngươi mà bị thương, còn Tầm chỉ gặp một chút chuyện là ngươi đã bỏ ta đi!"

"Một chút chuyện?" Kiên đột ngột hỏi, "Chị có biết chuyện gì vừa xảy ra với Tầm không? Là sảy thai! Tầm đã mất con rồi!"

Đang thấy ám ức thì Quyên ngừng lại, tròn xoe mắt trước điều vừa nghe. Về phần Tường, gần như bất động trong một chốc sau đó thất thần hỏi lại:

"Cậu vừa bảo... Tầm bị sảy thai sao?"

Kiên nhắm mắt, thật khó khăn để gạt đầu. Cái nhìn đứng yên, Tường cảm giác mọi thứ xung quanh chao đảo. Không thể nào! Làm sao Tầm sảy thai chứ, làm sao đứa con bảo bối của cậu lại chết như thế khi còn chưa chào đời? Đôi chân chới vơi, Tường không ngờ chuyện kinh khủng đó đã xảy ra. Thảo nào trước lúc rời đi, lòng cậu đầy bất an lo sợ. Hóa ra là điềm báo về Tầm.

Ngay cả Quyên cũng bất ngờ không kém. Cô nhớ trong thư chỉ viết rằng, Tầm gặp chuyện chứ không hề biết là đến nông nỗi này. Nếu biết Tầm bị sảy thai thì hẳn cô đã đưa bức thư đó cho Tường. Bắt đầu thấy có lỗi, Quyên nhìn sang Tường đang đau khổ vì mất con, khẽ chạm vào tay cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 39: Vợ chồng mình hãy bắt đầu lại!

Thình lình, Tường giật mạnh bàn tay ra, nói lớn: "Đừng chạm vào ta!"

Hành động đó khiến Quyên sững người. Đặt tay lên chỗ vai bị thương, cô nhăn mặt vì đau. Để rồi Kiên thấy qua lớp vải áo, một vết máu thấm loang ra. Không còn tức giận nữa, cậu sốt sắng hỏi cô bị thương ư?

Chẳng màng đến vết thương đang chảy máu, Quyên nhenh giọng nói:

"Ta không biết Tầm lại bị sảy thai. Ta không cố ý giấu người... Chỉ vì ta sợ người sẽ bỏ ta mà đi. Ta hi sinh nhiều như thế lý nào người còn trách ta?"

"Nhưng đó là vì Tầm bị sảy thai!" Tường lớn giọng.

Quyên lẩn nhẩn đứng yên, đôi mắt hấp háy như hiểu ra. Phải, nếu sự việc bị che giấu ấy đơn thuần chỉ là chuyện nhỏ thì có lẽ Tường sẽ không giận dữ đến thế. Nhưng bởi Tầm bị sảy thai nên cô trở thành kẻ đáng trách. Vì trong lúc Tầm đau đớn như thế mà Tường lại không hay biết gì. Cậu đã không ở bên Tầm vào thời khắc quan trọng ấy.

Quyên lặng im mãi cho đến khi tiếng Tường vang lên lần nữa, thật trầm:

"Không phải lúc nào người nhận được sự hi sinh cũng thấy hạnh phúc."

Quyên chậm rãi ngược nhìn, và cùng với Kiên ngạc nhiên khi trông cảnh Tường rút ra con dao nhỏ rồi bất ngờ đâm vào vai phải của mình. Hành động ấy diễn ra nhanh chóng đến nỗi hai người họ trong thoáng chốc còn chưa định hình rõ sự việc ngoài chuyện cứ nhìn theo những dòng máu đỏ thấm chảy dài xuống cánh tay Tường.

"Người làm trò gì thế, Triệu Tường?" Mãi một lát sau, Kiên mới hét lên.

Lạ thay khuôn mặt vẫn bình thản, Tường hướng đôi mắt kiên quyết vào Quyên vẫn đang đứng ngây người do quá đột ngột, mà rằng:

"Đáng lý nhất đao ngày hôm ấy là đâm vào tôi nhưng cô Quyên đã dùng thân mình che chắn, nay tôi làm vậy xem như đã trả lại cô món nợ này. Kể từ giờ về sau, tôi không muốn nhận thêm bất cứ ân tình nào nữa từ cô..."

Ánh nhìn của Quyên đầy thất thần, phản chiếu sự rạn nứt và tan vỡ. Cô cứu Tường bởi do sự luyến thương chứ không phải để trở thành kẻ ban ơn. Nhưng với cậu, sự hi sinh ấy chỉ là ơn nghĩa để rồi vào thời khắc này cậu sẵn sàng làm mình bị thương, sẵn sàng cắt đứt mối duyên giữa cả hai. Lòng như thể sụp đổ, đôi chân chới với khiến Quyên đứng không vững mà ngồi thụp xuống đất. Mắt mờ trân trân để mặc lệ ứa trào.

Cấn rặng chịu đựng con đau, Tường rút mạnh mũi dao ra khỏi bờ vai đầm đìa máu. Bàn tay buông lơi, con dao nhuộm sắc đỏ rơi xuống nền đất khô khốc. Mang dáng vẻ mất hồn, cậu khó khăn khi quay bước. Cậu sẽ về nhà, về với Tầm.

Hết nhìn Quyên rồi lại nhìn theo bóng dáng Tường lẻ từng bước ra cổng phủ, Kiên không biết nên ở bên ai an ủi. Cậu chẳng thể bỏ mặc cô gái mình thương nhưng người bằng hữu của cậu cũng đang chảy máu nhiều như thế. Rồi bời, cậu đánh đuổi theo Tường. Còn Quyên vẫn ngồi lặng đi với một gương mặt ướt đẫm nước mắt, bản thân bất giác ngộ ra thêm một điều.

Hi sinh, lẽ nào đã trở thành sự ràng buộc và gánh nặng dành cho đối phương?

Kiên mau chóng nắm lấy cánh tay không bị thương của Tường kéo giữ lại. Lúc mặt đối mặt, cậu bắt gặp ánh nhìn hồ hững hờ lãnh đạm từ Tường, cứ như thể vết thương ngay vai chẳng hề khiến cậu đau đớn chút nào. Kiên liền đưa tay lên bịt miệng vết thương đang chảy máu, nghiêm túc nói:

"Người cần phải được băng bó!"

"Tôi sẽ trở về nhà." Tường kiên quyết.

"Ta biết, nhưng người không thể trở về khi đang bị thương như thế!"

"So với Tầm, nỗi đau đớn này có là gì."

"Người bình tĩnh lại đi! Đường về xa xôi, người không đủ sức cầm cự đâu! Nghe lời ta, băng bó vết thương xong hãy về nhà! Nếu người chết trên đường

đi vì mất máu thì Tầm sẽ ra sao? Cô ấy đã mất con, chẳng thể mất luôn người!"

Tường nhìn Kiên, tiếp theo nhìn xuống vết thương đang đau nhói, im lặng. Mau chóng, Kiên gọi người làm đến bảo đi mời thầy lang về rồi cho người dìu Tường vào trong nhà. Tạm thời Tường đã ổn thỏa bây giờ đến lượt Quyên, Kiên đi vội ra sau vườn. Trông cảnh Quyên ngồi dưới đất khóc nức nở, cậu cúi xuống ôm cô vào lòng.

"Đừng khóc nữa, phải cầm máu đã..."

Quyên cứ khóc. Kiên tựa cằm lên mái đầu run rẩy, tự hỏi sao lại cố chấp như vậy?

Tường được thầy lang băng bó vết thương, dặn cần nghỉ ngơi uống thuốc vài ngày mới khỏe lại. Nhưng cậu nhất quyết muốn về nhà ngay vào ngày mai. Biết Tường lo lắng cho Tầm và thêm việc tránh né Quyên nên Kiên không còn cách nào khác đành cho một tên người làm của phủ đi theo cùng để tiện chăm sóc Tường.

Về phần Quyên cứ nhốt mình trong phòng, thậm chí lúc Tường lên xe ngựa đi về cũng không ra gặp mặt. Dù cô có muốn thì lòng hiểu rõ, Tường chẳng hề muốn.

Do sốt ruột nên Tường dặn phu xe cứ cho ngựa chạy suốt đêm để kịp về xã Thổ. Trên đường đi, Tường chìm vào giấc ngủ chập chờn và cảm giác đau đớn do vết thương gây ra dù vậy bản thân vẫn cố gắng chịu đựng. Niềm mong mỏi mãnh liệt đã giúp cậu vượt qua hai ngày đi đường mà thấy thật dài đằng đẵng.

Con mưa chiều buông tầm tã. Những hạt nước hiem hoi đã rơi xuống xã Thổ trong mấy tháng khô hạn vừa qua. Trong phòng lớn, Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ mưa giăng, lòng tự dưng thấp thỏm chẳng yên.

Vài canh giờ trước, Tầm chợt nhiên cảm giác mình đang trông ngóng điều gì nhưng lại không rõ đấy là điều chi. Thi thoảng, Tầm cứ hướng mắt về phía xa, nơi những tia nắng cuối ngày đang thoi thóp sắp tắt lịm đằng sau dải mây đen ùn ùn kéo đến. Hẳn là sắp có cuộc viếng thăm của một vị khách phương xa. Ban đầu Tầm tự nhủ thế, rồi tiếp theo lại nghĩ, biết đâu chừng Tường trở về thì sao.

Tầm đứng dậy, đến bên ô cửa sổ. Màn mưa phủ trắng đầy mắt. Đúng lúc, Ngải chạy vào phòng với bộ dạng ướt nhem. Hắn vừa từ chợ phiên về, xui thay lại gặp trận mưa tối trời tối đất này. Nhắc thấy Tầm, hắn đi đến thưa một tiếng.

"Ban nãy trên đường về, con thấy thấp thoáng phía xa có chiếc xe ngựa, không biết hướng chạy có phải về hướng nhà họ Triệu. Sao con đoán..."

Ngải chưa kịp dứt lời thì tức khắc, Tầm nghĩ đến Tường. Linh cảm mách bảo đó chính là Tường. Tầm lập tức rời khỏi phòng.

Quả đúng thế, chiếc xe ngựa đang cố chạy trên con đường đất bị bao phủ bởi con mưa là đang đưa Tường về nhà họ Triệu. Lúc về đến đây trời đã mưa to, khiến việc đi lại cũng khó khăn và chậm hơn. Tường cứ vén rèm cửa nhìn ra bên ngoài, trông mắt về phía dãy nhà lợp ngói phía xa xa, lòng càng thêm sốt ruột.

Xe ngựa ngừng đột ngột, hai người ở bên trong liền ngã chúi về sau. Tên người làm hỏi vọng ra, rất nhanh tiếng phu xe đáp lại có một bóng người cầm ô đang đứng ngay phía trước. Khẽ đảo mắt, Tường liền vén rèm cửa xe lên nhìn. Ngay trước con đường mưa, hiện hiện bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái cầm ô đứng chờ, hướng ánh mắt về chiếc xe ngựa. Cậu trông rất quen, nhìn tỏ thêm lần nữa thì lập tức nhận ra đó là Tầm. Mau chóng bước xuống, Tường gọi lớn.

Tầm nghe thấy, đích thị là Tường rồi! Không chần chừ, Tầm cầm ô bước vội về phía Tường cũng đang từ xa chạy đến. Khi đã trông rõ mặt, cả hai vui mừng ôm nhau. Giữ chặt dáng hình ướt đầm của vợ, lòng Tường nhẹ đi cùng niềm vui khôn tả. Ngay cả Tầm cũng thấy như nhận được sự an ủi cần nhất. Xa nhau mười mấy ngày mà họ tưởng chừng thời gian dài vô tận. Bởi lẽ có quá nhiều chuyện không may đã diễn ra.

Tầm rời khỏi lòng chồng, mỉm cười bình thản. Vuốt trôi đi lớp nước mưa trên mặt vợ, Tường nhẹ nhàng cất tiếng: "Ta về rồi, đã về rồi..."

Tầm khẽ gật đầu, tựa đầu vào bờ vai Tường, nhắm mắt. Khi mở mắt ra, Tầm ngạc nhiên vì thấy lớp áo ướt mưa trên vai Tường có vết màu nhuộm đỏ loang lổ. Tức thì Tầm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú mới phát hiện ra đó là máu, liền hỏi Tường:

"Mình bị thương ư? Tại sao lại chảy máu?"

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi."

"Máu ra ướt thế này cơ mà! Minh mau lên xe cùng em về nhà ngay!"

Hai người họ cùng lên xe. Chiếc xe ngựa tiếp tục đi trong màn mưa trắng xoá.

Mọi người đều vui mừng khi Tường trở về nhà nhưng tiếp theo lại sốt sắng trước vết thương trên vai cậu. Tên người làm đi theo cùng, được Tường dặn dò trước đó nên đã nói dối đấy là sự cố ngoài ý muốn, tuyệt nhiên không đề cập đến chuyện của Quyên. Hắn đưa ra những gói thuốc thầy lang kê, Tầm liền bảo Ngải đi nấu.

Sau khi thay quần áo và băng bó vết thương xong, Tường lên giường nghỉ ngơi. Tầm ngồi xuống bên cạnh quan sát nét mặt nhợt nhạt của chồng, lo âu:

"Mình mệt lắm à? Mình hãy chờ Ngải mang thuốc lên..."

"Ta không sao đâu." Tường trấn an, "Do ướt mưa nên máu mới loang ra thôi."

"Hắn mình đau lắm phải không?"

Tường nhìn vợ, rồi nói với giọng nghe nửa cảm thông nửa ân hận:

"Nhưng vẫn không đau bằng lúc mình bị sảy thai."

Tầm tròn xoe mắt và một thoáng sau ánh nhìn dịu lại, nỗi đau buồn lẫn khó xử len lỏi qua hàng mi vẫn chưa khô lệ. Tầm hỏi Tường đã biết hết rồi sao. Tường bảo là Kiên lên tận trên huyện báo tin cho mình hay. Cậu đặt tay lên bụng Tầm, xoa nhẹ nhẹ.

Tầm đọc được trong đôi mắt phẳng lặng của chồng một niềm đau tột hình. Như thế, chẳng ngờ rằng Bảo Bối đã mất rồi. Là do Tầm vô dụng, không giữ được con để nó chết oan uổng thế này. Những giọt lệ rơi xuống tí tách.

Tường liền ôm Tầm, xoa dịu nỗi đau đớn khôn nguôi đang giày vò. Tiếng Tầm nức nở nghẹn ngào, miệng liên tục nói xin lỗi vì đã không thể bảo vệ con. Cảm nhận nước mắt ướt đầm vai mình, vòng tay Tường càng siết chặt hơn. Cậu cũng đau vô vãn, chỉ biết để nước mắt chảy ngược vào lòng.

"Không sao... Bảo Bối không có duyên với chúng ta nên mới ra đi. Đối với ta, mình vẫn bình an là đủ. Chỉ cần mình sống thì chúng ta sẽ bắt đầu lại."

Duy nhất một lời đó thôi cũng đủ làm Tầm thấy thanh thản hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Tríc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 40: Xạ hương trong chén thuốc an thai

Sáng sớm, Tầm bước ra khỏi phòng, trông cảnh sắc trong vườn tươi sáng hẳn. Mây đen đã trôi đi trả lại một bầu trời xanh thẫm giống như nỗi niềm đè nặng trong lòng Tầm cũng dần vơi bớt. Là nhờ có Tường, chỉ cần lời an ủi từ chồng là Tầm cảm giác mình vừa nhận được sự tha thứ. Đứng nhìn những cánh hoa lay động trước gió, tâm trạng Tầm trở nên bình yên. Cô đưa tay hứng lấy cánh hoa rơi rụng, rồi sực tỉnh bởi một vòng tay ấm áp ôm lấy mình từ phía sau.

Vừa nẩy thức dậy, Tường thấy người thật khỏe, vết thương cũng không còn đau nữa. Căn phòng trống, Tầm đã ra ngoài từ lúc nào. Cậu cũng thay áo và rời phòng, đúng lúc bắt gặp Tầm lặng lẽ ngắm nhìn những cánh hoa bay. Dáng vẻ bình thân của vợ khiến Tường thấy thân thương quá đỗi nên liền bước đến ôm lấy. Cậu nghe nhịp thở im lặng đó, và cũng lặng im theo.

"Em không muốn phải đau buồn nữa." Tầm cất tiếng, "Nếu em cứ khóc mãi thì Bảo Bối của chúng ta sẽ chẳng thể an lòng mà đi."

Tựa nhẹ gương mặt vào mái đầu vợ, Tường đưa mắt nhìn làn hoa gió, nói:

"Hoa tàn rồi sẽ nở, mình hãy nhớ như thế..."

Tầm mỉm cười gật đầu. Phải, dù có tàn phai bao nhiêu lần thì hoa cũng sẽ khoe sắc thêm một lần nữa. Đời người chẳng phải cũng là như vậy ư?

Những ngày Tường lên huyện, lão Sâm thay việc trông coi xã và thảo đơn của dân. Thấy cậu trở về, lão chợt mừng vì đỡ việc hơn, một mình quán xuyên không nổi vì dẫu sao cũng có tuổi. Lão ham quyền hành nhưng lại chẳng muốn lo nhiều làm chi cho khổ cái thân. Đã thế đúng lúc này lại gặp phải vấn đề nan giải, lão còn chưa biết làm thế nào thì may thay Tường về đúng lúc, thế là cứ giao hết lại cho xã trưởng xử lý.

Vấn đề khó khăn ở đây chính là đối phó với hạn hán. Tường đã cùng lão Sâm đi xem tình hình trong xã. Năm nay hạn lớn, trời đã không mưa gần trăm ngày. Chiều qua mưa to nhưng chỉ được một canh giờ là ngừng. Xem tình hình hiện tại về như trời sẽ tiếp tục nắng hạn. Mất mùa là một chuyện nhưng làm sao có đủ nước cho người dân dùng, khéo sẽ dẫn đến hậu quả tồi tệ. Nhìn cánh đồng khô cằn trơ trọi, Tường thở dài.

Bất gặp dáng vẻ suy tư của Tường, lão Sâm cũng im lặng. Thật là, Tường vừa lên nhận chức xã trưởng đã đụng ngay con hạn lớn này. Giống như trời đang thử thách! Hôm trước, lão nghe đâu Tầm bị sảy thai. Mấy tháng trước nữa thì chuyện của Liêm với à đào hát khiến nhà họ Triệu náo loạn cả lên. Họa phúc khó lường, xem ra cái nhà ấy cũng sắp lao đao đây. Quả đúng như lời bói của thầy mù nọ, lão thấy thật sáng suốt khi mình đã không tranh làm xã trưởng.

Lão Sâm đứng đình đốn trên con đường làng thì thoáng mới có người qua lại. Chợt lão thấy phía trước có người đàn ông gầy nhom, tay đeo túi vải, nom mặt quen quen đang ngồi trong quán nước. Lão đi đến gần, nhìn tới nhìn lui chốc lát rồi kinh ngạc nhận ra đây là thầy bói mù đạo nọ còn gì. Đầu rồi ông

già tóc bạc phơ, cầm theo tấm bảng viết mấy chữ Nho, đầu rồi đôi mắt mù lòa? Lúc này trước mặt lão là gã đàn ông chỉ qua tứ tuần, cái nhìn sáng rõ đang ngồi ăn hì hục. Lão bậm môi, quyết tìm cho ra lẽ.

Nhắc thấy có người đứng ngay trước bàn, người đàn ông nọ ngước lên. Vừa bắt gặp bộ mặt đanh lại của lão Sâm là ông ta giật mình, bật ngửa té nhào ra sau. Chưa kịp hoàn hồn thì ông ta đã bị lão túm lấy cổ áo kéo dậy, gằn giọng hỏi:

"Đây chẳng phải là thầy bói mù sao? Nhìn ta trần trời thế kia xem ra mắt sáng rồi hả? Nói! Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao lại giả dạng thầy mù tìm đến nhà ta?"

Người đàn ông run run, đôi môi nấp máy chẳng nói lên lời. Trông thế, lão Sâm rít giọng qua kẽ răng, nếu không khai thì ông ta sẽ bị bắt nhốt vào nhà lao để chết ở trong đó! Nghe xong ông ta sợ quá liền kể hết mọi chuyện.

Mặt lão Sâm tím tái sau khi biết tất cả là sự sắp xếp của Tầm. Mắt mở trừng trừng, lão nghiêng rằng, hóa ra là do con vợ của Triệu Tường. Thảo nào lão cứ thấy ngờ ngờ về chuyện xã Thổ là đất ma thiêng, người đứng đầu phải gánh tai ương. Toàn trò bịp bợm nhằm nhĩ! Con ả đó dựng lên vở kịch này cốt để chồng được làm xã trưởng!

Lão Sâm run bắn bật vì quá giận. Tường và Tầm dám xem thường lão, giờ trò ngay trên đầu lão. Thù này không trả thì chết cũng không yên, lão Sâm tự thề như thế!

Thầy lang đến xem tình hình của Triệu xã trưởng. Ông từ tốn bảo, sức khỏe của Triệu xã trưởng dạo gần đây bắt đầu tốt lên nhiều, đã có thể mở mắt nhìn và nghe người khác nói, ăn uống cũng đều đặn. Với tình hình sáng sủa này, chỉ dăm ba tháng nữa thôi là ông sẽ ngồi dậy đi đứng bình thường trở lại.

Ai nấy đều mừng rỡ trước lời của thầy lang. Vui nhất ắt hẳn là các bà. Trong không khí vui mừng ấy, có một người lại mang tâm trạng chẳng mấy dễ chịu. Dĩ nhiên đó là Ái. Cứ ngỡ Triệu xã trưởng đã hết thời, chỉ còn biết nằm một chỗ chờ chết nào ngờ sức sống bỗng bừng bùng phát, lại còn được đoán là sẽ khỏe.

Ái nhìn cha chồng đang yên giấc trên giường bằng đôi mắt căm ghét, lão thật cao số. Ngày hôm ấy, nếu Tầm không xuất hiện thì cô đã cho ông rời nhân thế rồi.

Nhân lúc mọi người không để ý, bà Hai kín đáo ra dấu cho thầy lang. Cả hai chậm rãi bước ra ngoài cửa phòng. Bà hỏi toa thuốc bổ và hai chén thuốc uống dở lần đó. Hướng ánh nhìn dè chừng vào phòng, thầy lang quay qua bà Hai với vẻ dăm chiêu:

"Tôi đã xem rất kỹ, toa thuốc bổ không có vấn đề gì cả nhưng riêng chén thuốc uống thì lại xuất hiện một thứ đáng ngạc nhiên. Là xạ hương."

Xạ hương? Bà Hai hết sức kinh ngạc. Ai cũng biết, xạ hương nếu dùng đúng cách thì không sao nhưng vị thuốc này lại tuyệt nhiên cấm kỵ với người đang mang thai. Nói không ngoa, nó là độc dược đối với họ. Bà Hai nhìn chằm chằm thầy lang, hàm ý muốn hỏi tại sao trong chén thuốc lại có xạ hương. Ông đáp:

"Điều này chẳng thể nhầm lẫn, tôi đã ngửi chén thuốc của mợ Tầm gần chục lần, đều thoang thoảng mùi vị thuốc ấy. Nhưng chén thuốc của mợ Ái thì không có."

"Nếu có xạ hương thì lý nào Tầm lại không ngửi thấy?"

"Về căn bản, xạ hương có mùi hắc, dễ ngửi thấy tuy nhiên nếu dùng với lượng rất ít thì khó nhận ra. Tôi cũng phải ngửi rất kỹ và lâu mới phát hiện được."

"Trong toa thuốc không hề có xạ hương, vậy vì sao..."

Đột nhiên bà Hai ngưng bật, dường như cũng vừa tìm được lời đáp cho câu hỏi mới phát ra. Ánh mắt bà chưa rời khỏi thầy lang, và hẳn họ đều có chung suy nghĩ.

"Chuyện khá dễ đoán thưa bà." Thầy lang khẳng định, "chỉ có một chén thuốc bị bỏ xạ hương chứng tỏ có kẻ muốn hại mợ Tầm. Việc bỏ thuốc không có gì khó khăn, hoặc trong lúc nấu hoặc trong lúc mang lên."

Bà Hai vẫn còn bất động. Nếu nói vậy thì lẽ nào thủ phạm là Ngải hoặc Ni ư? Vì một đĩa nấu thuốc, một đĩa mang thuốc lên. Nhưng bà không hiểu, thằng Ngải sống cùng Tầm gần mười năm, nguyên nhân gì lại ra tay hãm hại? Còn con bé Ni hiền lành dễ phép, chỉ mới về nhà họ Triệu, chẳng có gì mang thù oán với Tầm. Rốt cuộc, kẻ nào đã gây ra chuyện bất nhân này? Bà nhất định phải điều tra rõ.

"Tạm thời đừng cho ai biết chuyện xạ hương trong thuốc, kể cả mợ Tầm."

Thầy lang gật đầu rồi cáo từ. Lòng bà Hai trở nên nặng nề, đầy nghi vấn.

Cuộc đối thoại to nhỏ giữa hai người đã nằm trong tầm quan sát của Ái. Cô chẳng những tò mò mà còn có chút lo lắng.

Ái trở về phòng, bắt gặp Liêm đang ngồi đọc sách chăm chú. Dạo gần đây, cô thấy chồng rất ham sách vở, tối còn chong đèn đến tận khuya. Ban đầu Ái nghĩ Liêm dúi mài kinh sử, nôn nóng muốn đến khoa thi để chờ đến lúc đỗ đạt công danh nhưng nào ngờ, Liêm lại đọc Phật pháp. Từ trước đến nay, cô có bao giờ thấy chồng xem loại sách này, đã thế còn đọc rất say sưa.

"Minh xem gì mà có vẻ chăm chú quá vậy?" Ái ngồi xuống hỏi.

Vừa hỏi, Ái cũng vừa nhìn vào trang giấy đầy chữ, gương mặt dần chuyển qua không vui. Lại vẫn là sách về đạo Phật. Cùng lúc Liêm quay qua.

"Đạo gần đây sao tự dưng mình hứng thú với Phật pháp thế?" Ái nhặt giọng.

"Chính ta cũng không rõ vì sao bản thân thấy cuốn hút đến vậy." Liêm mỉm cười. "Đây đều là sách của thầy lang Phiệt tặng ta. Càng xem ta càng ngộ ra được nhiều chuyện, cả những đạo lý lẽ thường ở đời, bất giác lòng cũng thanh thản."

"Minh chán thơ văn rồi à? Lẽ nào mình muốn xuất gia tu hành?"

"Ừm, biết đâu chừng, cái duyên đâu thể nói trước."

Dứt lời, Liêm liền cười lớn. Có thể với cậu, những lời vừa rồi chỉ là bông đùa không hơn không kém nhưng với Ái lại khác. Chẳng rõ vì sao, lòng cô bất chợt dấy lên một linh cảm xấu mơ hồ.

HẾT QUYỂN V.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 41: Con dâu xuống tay giết chết cha chồng

Duyên đã tận thì tình cũng hết,

Có kiếp này nhưng không có kiếp sau... (16)

Tất cả người dân ở xã Thổ tập hợp lại theo chỉ thị của xã trưởng. Tuy chưa rõ là gì nhưng ai nấy đều ngầm đoán xã trưởng muốn nói về vấn đề hạn hán. Năm nay hạn lớn, hơn trăm ngày không có lấy giọt mưa, trồng trọt quá khó khăn dẫn đến thiếu lương thực. Không thể nộp đúng số thóc thuế cho triều đình là một chuyện, nan giải nhất là cả xã rơi vào vòng đói khát.

Mọi người tự hỏi, Tương sẽ tìm ra cách gì đối phó với hạn hán. Để xem xã trưởng mới nhậm chức sẽ làm sao đây. Trong số những người tại đây cũng có nhiều bá hộ, cường hào trong vùng. Trái với vẻ lo lắng trên mặt người dân, họ lại ra điều thông thả ung dung. Bởi, dù cả xã đói khát thế nào thì những người giàu có quyền thế vẫn sung sướng. Tiền, không ai nắm nhiều bằng bá hộ và cường hào. Vì tùy thuộc vào số công đất họ sở hữu. Ai có đất nhiều người ấy sẽ giàu.

Không khí ồn ào chợt tắt khi Tương và lão Sâm xuất hiện. Quan sát hết một lượt các gương mặt đen đúa đói khát, cậu không khỏi xót xa, chậm rãi lên tiếng:

"Hắn ai nấy đều biết lý do của buổi triệu tập hôm nay. Là về việc đối phó với hạn lớn. Việc trình đơn lên triều đình xin giảm thóc thuế dĩ nhiên phải làm. Nhưng vấn đề cấp bách nhất lúc này là làm sao có nước cho mấy trăm hộ trong xã Thổ."

Một người trong đám dân lên tiếng hỏi xã trưởng đã nghĩ ra cách gì chưa?

"Để có nước, dĩ nhiên chỉ còn cách duy nhất là đào giếng." Tương đồng ý. "Chúng ta sẽ đào một đường giếng thật lớn, kéo dài từ đầu xuống cuối xã. Giếng này phải đào thật sâu mới có thể lấy đủ nước cho mọi người."

Xã trưởng dứt lời, hàng loạt những lời bàn tán trỗi dậy từ người dân. Lão Sâm đứng bên cạnh Tương, nghĩ cái việc đào giếng lẽ dĩ nhiên là cách tốt nhất để lấy nước tuy nhiên lão thắc mắc Tương có nghĩ đến vấn đề quan trọng khác song song tồn tại với đào giếng hay chăng. Và trong số những bá hộ đang ngồi tại đây thì có một cường hào nổi tiếng của xã. Hắn thứ mười trong nhà, lại tên Quý nên được gọi là Thập Quý. Cũng có cùng suy nghĩ với lão Sâm, Quý hỏi:

"Xã trưởng, việc đào giếng sẽ là người dân làm, vậy còn việc trả công sẽ thế nào? Họ đang đói khát, chẳng ai chịu làm không công đâu."

Tất cả mọi người đều tán thành. Đúng thế, chúng tôi sẽ nhận trả công ra sao? Tương giơ hai tay lên hàm ý bảo ai ấy hãy im lặng, rồi tiếp:

"Dĩ nhiên mọi người sẽ được trả công. Công trả ở đây là lương thực, tức là gạo."

"Nhưng thưa xã trưởng, hạn hán khiến mùa màng thất bát, đào đâu ra gạo?"

"Ta cũng đã nghĩ đến chuyện này, cuối cùng đi đến quyết định: trưng thu lương thực của những bá hộ trong xã."

Lần nữa, Trương khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc. Âm thanh bàn tán càng thêm huyền ảo. Ngay cả Lão Sâm cũng khá bất ngờ trước quyết định liều lĩnh ấy. Về phía các bá hộ và cường hào, họ lập tức nhìn nhau. Chuyện quái quỷ gì đây? Trưng thu lương thực của họ ư? Tên xã trưởng này có nhầm lẫn không vậy? Thập Quý dăm chiêu, gấp chiếc quạt giấy lại, hướng ánh mắt sắc bén vào xã trưởng trẻ tuổi:

"Lý do gì chúng tôi phải đưa lương thực cho ngài?"

Trương chậm rãi quay qua tên cường hào đáng sợ nhất xã Thổ, đáp lời:

"Hạn lớn ở trước mặt, mọi người phải cùng hợp sức giải quyết. Người dân bỏ công, bá hộ bỏ lương thực bù qua. Số lương thực nộp sẽ tùy vào số công đất các vị có."

"Ngài không thể tùy tiện như vậy."

"Vài ngày trước, ta đã trình việc này lên triều đình và được chấp thuận rồi."

"Thế nếu chúng tôi không chịu trưng thu lương thực thì sao?"

Nhìn gương mặt dò ý ngạo mạn của tên Quý đó, Trương tuyên phán rành rọt:

"Vậy thì các người hãy đi đào giếng! Hoặc nộp gạo, hoặc đi đào, tùy các bá hộ lựa chọn. Ngay cả Triệu gia ta cũng phải lấy gạo phân phát cho dân đói thôi."

Nụ cười trên môi Thập Quý biến mất trước dáng vẻ kiên quyết của Trương. Những bá hộ còn lại, kẻ thì dăm chiêu, kẻ lại hậm hực và có kẻ đứng dưng như thể phớt lờ trước yêu cầu từ xã trưởng.

Trương rời mắt khỏi Thập Quý, tuyên bố lần nữa với người dân về chuyện đào giếng vào ngày mai. Có người chột hỏi giả như họ không nhận đủ lương thực thì thế nào? Trương khẳng định, bằng mọi cách sẽ trả công đầy đủ cho mọi người.

Trông cảnh ai nấy đều kháo nhau về chuyện đào giếng sắp tới thì Trương khẽ thở ra. Chính bản thân cậu cũng hiểu, mình vừa có một quyết định vô cùng khó khăn khi trưng thu lương thực của bá hộ, cường hào. Giống như việc, lấy tiền trong túi thiên hạ không bao giờ là dễ. Ngoài hạn hán ra, sắp tới đây Trương còn phải đối mặt với thế lực của những bá hộ, vì họ tuyệt đối không dễ dàng đưa số gạo quý giá được cất kỹ trong kho nhà ra phân phát cho dân.

Vài bá hộ hết liếc nhìn Trương rồi lại quay sang Thập Quý, xàm xì gì đó.

Ngắm ngòm quan sát biểu hiện thù địch của các bá hộ đối với Trương, lão Sâm nhếch môi. Sau việc bị lừa mất chức xã trưởng, lão chờ đợi thời cơ phục thù, nay đúng ngay chuyện hạn hán đúng là trời giúp lão. Lão sẽ tranh thủ mối bất hòa giữa Trương với các bá hộ mà mượn nước lật thuyền, hất đổ cậu khỏi cái chức xã trưởng.

Lão Sâm thấy tên xã trưởng trẻ người non dạ này thật chẳng biết trời cao đất dày là gì. Quyền lực ở xã Thổ, gần phân nửa là nằm trong tay bá hộ giàu có. Họ lập phe cánh để hồng bảo vệ quyền lợi của nhau. Trương dám đối đầu với thế lực bá hộ, cường hào thì không khác gì lấy trứng chọi đá. Đặc biệt là Thập Quý, kẻ có mối quan hệ thân thuộc với quan tri huyện Xuyên.

Xem ra, bài toán hạn hán này cực kỳ khó giải!

Ái khẽ khàng bước vào phòng Triệu xã trưởng. Sau khi ngồi xuống bên giường, cô đưa mắt nhìn cha chồng đang nằm ngủ. Hiển nhiên cô đâu có lòng tốt muốn đến thăm, chẳng qua là để xem tình hình sức khỏe ông chuyển biến thế nào. Ba hôm trước thầy lang bảo ông sắp khỏe, Ái rầm rút trong lòng lắm, cứ cầu ông mau chết quách đi.

Già rồi mà dẻo dai quá đấy! Ái nhếch mép cười khinh. Đặt tay lên ngực Triệu xã trưởng, cô vuốt nhẹ rồi đột ngột siết chặt lấy áo, kẻ môi lại gần thì thầm:

"Ông hãy chết cho xong, cố sống làm chi khi nằm mãi trên giường như kẻ vô dụng thế này. Ông cũng giống Tầm và Trương, những kẻ ngáng đường khó ưa. Chỉ vì Trương mà Liêm không thể nắm quyền, nếu ông khỏe lại thì Liêm càng không có cơ hội trở thành chủ nhà họ Triệu. Kẻ như ông mà muốn phá hoại mọi công sức của tôi ư?"

Triệu xã trưởng vẫn nhắm nghiền mắt, thở đều đều. Lồng ngực ông nằm bên dưới đôi tay đang ghì siết của Ái, có đôi chút lên xuống nhanh hơn. Ái vẫn cười mỉa:

"Mà cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không để mình thua đâu. Kẻ nào cản trở tôi, từng người từng người một, tôi đều diệt trừ hết. Dù là ông, Trương hay Tầm. Chắc ông đâu biết, đứa con trong bụng Tầm đã chết. Là do tôi giết hại đấy, bằng xạ hương. Ông chỉ còn một đứa cháu duy nhất thôi, là con tôi. Tuyệt đối, tôi phải thắng!"

Ái vừa dứt lời thì đột nhiên Triệu xã trưởng mở bừng mắt. Trước sự việc bất ngờ ấy, cô nàng kinh ngạc đến mức đã lập tức buông cổ áo ông ra rồi đứng

bật dậy. Nhịp thở gấp gáp, cô nhìn trân trối cái cảnh ông quắc mắt sang mình còn ngón tay thì cử động run rẩy cứ như thể vừa tức giận vừa cố vượt qua sự khó nhọc của căn bệnh. Con người đảo liên tục, ánh mắt vằn lên tia máu đỏ, môi ông mấp máy: "Người... người..."

Ái chỉ biết đứng bất động với vô số những ý nghĩ hoang mang. Lão ta đã mở mắt và nói được rồi! Chết tiệt! Biết đâu vài canh giờ nữa lão có thể ngồi dậy như bình thường! Lý nào, lão đã nghe hết những lời ban nãy mình nói? Về đứa con của Tầm, cả chuyện mình muốn nắm quyền trong nhà? Không được! Nếu lão khỏe lại rồi nói hết cho mọi người nghe thì mình chẳng còn con đường sống nào nữa...

Mau chóng lấy lại bình tĩnh, Ái hướng đôi mắt cay độc về phía Triệu xã trưởng đang cố nói từng chữ. Chuyện đã đến nước này thì lão không thể sống! Một cách cẩn thận, Ái cầm chiếc gối kê đầu lên, từ từ đặt xuống gương mặt cha chồng đang mang cái nhìn trừng trừng kinh hãi. Ông thở dồn dập, miệng phát ra tiếng ú ớ khi bị chiếc gối đè xuống. Ái dùng sức ấn mạnh, cắn chặt môi. Lão phải chết! Phải chết...!

Thân hình Triệu xã trưởng gồng lên căng cứng, bàn tay bàn chân cứng ngắc không ngừng run bần bật khi Ái vẫn hết sức đè chiếc gối. Mãi một lúc sau, sự kháng cự vô vọng của ông chợt ngừng lại, cơ thể xụi xuống và tay chân duỗi thẳng. Bây giờ Ái mới ngừng lại, bờ môi bị cắn đến rỉ máu. Tay buông thõng khi cô thấy đôi phương ngừng cử động. Kéo gối ra, cô trông rõ mặt ông trắng bệch, mắt mở thao láo.

Ném chiếc gối xuống đất, Ái hít thở sâu sau đó chạy đến cửa phòng mở, hét lên:

"Người đâu? Mau đến đây! Ông xảy ra chuyện rồi! Người đâu...!"

Trong khi mọi người chạy đến vì nghe tiếng la hét hoảng của Ái thì Triệu xã trưởng nằm trên giường, chết không nhắm mắt.

Chú thích:

(16) Trích trong Nhật ký của Trọng Dục

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 42: Bà Hai phát hiện gói thuốc

Thầy lang mau chóng được mời đến. Vừa bắt mạch xong, ông lắc đầu ra điều thương tiếc, Triệu xã trưởng tắt thở rồi. Bây giờ Ái mới vờ khóc lóc, kể rằng mình vào phòng thăm cha thì thấy ông tỉnh dậy tự lúc nào, cả người căng cứng còn tay chân quờ quạng. Miệng ông há rộng như bị đè ngộp, nên cô liền gọi mọi người.

Bà Hai lập tức ngất đi, còn bà Ba với bà Tư gục xuống ôm xác chồng, bật khóc tức tưởi. Họ gào lên nức nở. Tầm vừa khóc vừa đỡ lấy hai mẹ, không ngừng nói lời an ủi. Đám người làm trên dưới cũng thút thít. Không ngờ ông lại ra đi sớm thế. Vài ngày trước hay tin ông sắp khỏi bệnh, ai nấy đều vui mừng nào ngờ... Trước là chuyện Tầm bị sảy thai, nay lại đến Triệu xã trưởng bất ngờ qua đời. Nhà họ Triệu đang đối mặt với những bi kịch chồng chất.

Đúng lúc cửa phòng mở, Liêm và Tường xuất hiện. Thấy người nào người nấy nước mắt đầm đìa, các mẹ lại ôm cha khóc đau đớn, hai anh em như đoán ra mọi chuyện vì vậy đã đứng lặng đi trong chốc lát. Tiếp, họ lao đến bên Triệu xã trưởng, liên tục gọi cha bằng chất giọng nghẹn ngào. Cái chết của ông quá đột ngột!

Trong khi mọi người trên dưới đều than khóc thì Ái kín đáo mỉm cười. Đáng lý, cô chưa muốn ra tay sớm như vậy, có trách thì trách ông Trời đã cho Triệu xã trưởng mở mắt vào đúng lúc đó. Hết cách, Ái đành xuống tay diệt trừ hậu họa. Thôi thì xem như cô nâng đỡ ác này trừ khử xong kẻ ngang đường to lớn nhất.

Không chỉ Ái đang chìm trong dòng suy nghĩ riêng mà còn có Tầm. Chỉ là cô cảm giác cái chết của cha chồng mang chút gì đấy khó hiểu. Lý do gì một người đang sắp khỏi bệnh lại đột nhiên bị khó thở mà chết. Một nỗi nghi hoặc bắt đầu hình thành khi Tầm vô tình bắt gặp nét mặt thân nhiên của Ái với những giọt nước mắt và cả chiếc gối kê đầu nằm im lìm dưới đất.

Tất cả người trong xã Thổ đều kinh ngạc khi hay tin Triệu xã trưởng mất. Năm ngoái, ai nấy đều biết ông ngã bệnh vì chuyện của Liêm, sau đó thì nghe ông đang khỏe dần nhưng giờ lại báo tin là mất. Người ta tiếp tục bàn ra bàn vào.

Hết chuyện Liêm, rồi đến Tầm và giờ là Triệu xã trưởng, xem ra nhà họ Triệu gặp phải năm "đại hạn" rồi.

Cùng với mấy lời bàn tán không ngớt, là đám tang của Triệu xã trưởng được diễn ra. Những người thuộc nhà họ Triệu, dù ở phương xa, cũng về đây tề tựu đông đủ. Buổi sáng ấy, trong ngôi nhà to lớn quyền thế này tràn ngập bầu không khí tang thương đau buồn cùng tiếng khóc than của già trẻ lớn bé. Đám tang của xã trưởng kéo dài năm ngày năm đêm.

Rạng sáng ngày thứ sáu, linh cữu của Triệu xã trưởng được đưa đi. Theo tập tục nhà họ Triệu, khi ai chết đều phải hỏa táng và đem tro cốt vào Chùa, nơi có chỗ thờ cúng dành riêng cho họ Triệu, gia tộc lâu đời lẫn quyền thế ở xã Thổ. Dưới ánh nắng buổi sớm, dòng người đưa tiễn cất bước cúi đầu lặng thinh. Người già, lớn nhỏ kháo nhau đi xem, trẻ con cũng chen vào ké mắt coi thử cái đám tang lớn này.

Đi đầu là Liêm và Tường, theo sau là ba bà, tiếp đến là Tầm và Ái... Gương mặt họ được vẽ lên bằng nước mắt, mắt mắt. Giấy tiền, vàng mã bay khắp trời.

Sau đám tang của cha khoảng ba ngày, Tường cứ ngồi trong phòng nhớ về chuyện xưa. Lúc nhỏ, cậu là đứa con bị ông quát mắng, đánh đòn nhiều nhất. Giờ muốn có lại điều đó cũng không được nữa rồi. Có ngờ đâu, ông ra đi nhanh như thế. Cậu biết ai rồi cũng phải về với cát bụi, nhưng khi thực sự nếm trải sự mất mát thì mới hiểu rõ được cái cảm giác đau đớn nuôi tiếc ấy. Con người thường phải trải qua sinh lý tử biệt trong đời để ngộ ra những điều quan trọng.

Cửa phòng mở, Tầm bước vào. Thoáng thấy chồng ngồi lặng yên bên cửa sổ, hướng đôi mắt buồn bã ra ngoài vườn, Tầm khẽ khàng đi đến gần. Nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tường, Tầm cất lời nhẹ như gió thoảng:

"Mình cứ đau lòng như thế, cha sẽ không an tâm khi về khôn thác thiêng. Mình từng nói với em, hoa tàn rồi sẽ nở, bảo em hãy để con ra đi thanh thản."

Tường vẫn không quay qua nhìn Tầm, đáy mắt phẳng lặng, không phản chiếu gì.

"Hoa tàn rồi sẽ nở, chúng ta sẽ lại có con nhưng... cha mẹ thì chỉ có một."

Tầm hiểu chứ, thuở bé cũng từng khóc hết nước mắt khi cha mẹ qua đời. Được Triệu xã trưởng mang về nuôi dưỡng, cô xem ông như người cha thứ hai. Cay đắng thay, lần nữa cô lại chịu nỗi đau mất cha. Nhìn tấm lưng to lớn nhưng phải gồng gánh bao nhiêu trách nhiệm lẫn mất mát, Tầm muốn xoa dịu cho người đàn ông này.

Tầm cúi xuống, vòng hai tay ôm lấy Tường từ phía sau. Tựa cằm lên vai chồng, Tầm khẽ thì thầm tai rồi thì thầm, nghe nhẹ bằng:

"Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Điều mình nên làm là cố gắng trở thành một xã trưởng thật tốt, như vậy là giúp cha hoàn thành tâm nguyện khi còn sống."

Im lặng chốc lát, Tường siết nhẹ lấy tay vợ, nhắm mắt gật đầu.

Không chỉ Tường, mà Liêm cũng mang tâm trạng nặng nề buồn khổ chẳng kém. Cậu tự trách chính mình đã khiến cha ngã bệnh rồi cuối cùng là ra đi đột ngột. Kẻ gián tiếp gây ra cái chết của cha không ai khác ngoài cậu. Cứ mỗi lần nhớ đến cái ngày mình cãi lời ông và cùng Ái bỏ nhà đi là Liêm ân hận tột cùng, nỗi dằn vặt như xé tâm can. Giá mà cậu biết có ngày hôm nay thì cậu sẽ dẹp bỏ sự ích kỷ qua một bên, thuận theo mọi lời cha muốn để ông vui lòng. Nhưng ai có thể đoán trước được sinh tử.

Bây giờ mọi thứ quá muộn, người chết cũng đã chết, chỉ còn người ở lại với nỗi giày vò khôn nguôi. Từ nay đến cuối đời, Liêm sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Nước mắt ân hận rơi khẽ trong căn phòng tối lạnh lẽo, cậu cúi đầu bên bức họa để mờ, trên đó là hình vẽ người cha qua những nét mực nguệch ngoạc mà cậu vẽ khi bé.

Vì cái chết của Triệu xã trưởng mà việc đào giếng không thể thực thi đúng theo ngày đã định. Tường biết không thể mãi chôn vùi trong đau khổ, mà phải tiếp tục sống với chức trách đã nhận lãnh. Vào ngày thứ năm, cậu trở về với cương vị xã trưởng, tập hợp người dân trong xã lại, ra lệnh bắt đầu đào giếng. Đây là lần đầu tiên đào một cái giếng dài và sâu như vậy, nên mọi thứ phải chuẩn bị kỹ lưỡng: về vị trí nguồn nước, lượng phu đào... Thời gian ước lượng có lẽ cũng phải mất vài tháng.

Nhóm người dân bắt đầu đào theo chỉ thị của Tường. Trong khi xã trưởng và mọi người bắt tay vào việc chống hạn hán thì cách đó không xa, vài bá hộ có cả Thập Quý, đều đứng quan sát những cánh tay hi hục đào bới. Cứ nhìn Tường là họ lại cười khinh.

Tường vô tình bắt gặp những bá hộ ở phía xa đang nhìn về phía này, bán tán không ngớt. Dáng vẻ ai cũng nhàn hạ, phẩy quạt ung dung hoàn toàn đối lập với những người dân đang khó nhọc đào đất dưới ánh nắng gay gắt. Việc trưng thu lương thực sắp tới sẽ vô cùng nan giải, khéo còn khó gấp bội so với đào cái giếng dài này.

Sau vài ngày chôn vùi trong nước mắt, hôm nay bà Hai mang dáng vẻ tều tụy ra ngoài vườn. Ở trong phòng một mình, bà cứ nghĩ nhiều chuyện không hay nên ra ngoài ngắm nhìn cảnh sắc thiên nhiên cho khuây khỏa. Bà Ba và bà Tư vẫn chưa nguôi ngoai nỗi đau. Nhưng đàn bà khóc xong sẽ lại tiếp tục đứng dậy, kiên cường sống tiếp. Giờ các bà đã trở thành góa phụ rồi, buồn thương cái số cô quạnh tuổi xế chiều.

Đang ngồi trải lòng với cỏ cây, lắng nghe tiếng gió thổi êm dịu, bà Hai chợt trông cảnh thẳng Cừu, cũng là một người làm trong nhà, đốt rác dưới gốc cây. Mùi khói khét lẹt. Thấy tên người làm, bà lại nhớ đến Ngải và chuyện xạ hương có trong chén thuốc bổ của Tầm. Chồng đột ngột qua đời, khiến bà chẳng còn nhớ gì về việc này nữa. Giờ phải quên hết đau buồn, tỉnh táo lại để mà tìm ra chân tướng vụ việc kỳ quái này.

Thực tình, bà Hai không nghĩ thủ phạm là thẳng Ngải. Hắn vào Triệu gia từ bé, cả nhà lại chịu ơn xã trưởng, chẳng lý gì lấy oán báo ơn. Và lại, Ngải theo hầu ông và các bà, hai cậu chủ lâu rồi đâu có xảy ra chuyện gì. Đối với Tầm, hắn cũng kính cẩn. Tóm lại bà tin thẳng Ngải không làm chuyện có lỗi với

Triệu gia. Kê còn lại là Ni.

Tuy bảo Ni mới biết Tầm nhưng đầu sao con bé cũng mới vào nhà họ Triệu, bản tính thực thế nào bà chưa biết được. Mà rõ ràng, từ ngày Ni vào nhà này thì bao nhiêu chuyện xảy đến. Lúc này bà Hai càng thêm nghi hoặc con bé ấy. Nhưng đây chỉ là bà suy đoán thôi, chưa có chứng cứ gì. Biết đâu, thủ phạm hại Tầm lại là người khác nữa.

"Sao lại có gói thuốc gì ở đây?"

Tiếng Cừu vang lên khó hiểu, kéo sự chú ý của bà Hai về phía gói giấy nhỏ trong tay hân. Khi đó một linh cảm khác thường dấy lên, mách bảo bà hãy xem thử đó là gì.

"Cừu, mau đưa gói thuốc cho ta xem."

Bấy giờ Cừu mới phát hiện bà Hai ngồi gần đấy tự lúc nào, liền chạy đến chỗ bà thưa một tiếng. Bà đưa tay ra, Cừu đặt ngay vào đó gói giấy kia. Đây là một gói hình vuông nhỏ, giấy vàng có đóng mộc đỏ chữ Tàu, bên trong là một ít bột thuốc. Bà đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm nồng xộc lên. Đào mắt, bà hỏi Cừu gói giấy này ở đâu ra.

"Dạ, con thấy nó ở trong xấp vải cũ của mợ Ái, ban nãy mợ bảo con đem đốt."

Bà Hai ngạc nhiên thoáng chốc. Sao có thể quên cô đào đó chứ? Dường như trong đầu xuất hiện sự gợi ý tình cờ, để rồi bà lập tức yêu cầu Cừu tìm cho ra tiệm thuốc có gói giấy lạ lùng này. Bà không quên dặn hân phải giữ bí mật việc kiếm tìm này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Không Lấy Trúc Mã (1802)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.